

Regd. No. 2975

ந்:

ஸ்ரீ ராமானுஜன்-309, 310

அசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10.

ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100

பேரருளான பெருந்தேவீத்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

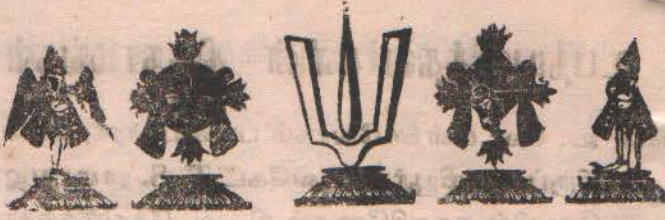
ஆழ்வாரம்பொருளார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
மூய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1974 லு சித்திரை மாத வெளியீடு

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 309-310

ஆசிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர திவா திபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 26

ஆநந்தஸ்ரீ
சித்திரைமாத வெளியீடு

ஸஞ்சிகை 9, 10

பத்ராதிப ப்ரதிநிதியின் விண்ணப்பம்

சென்ற ஸ்ரீ ராமாநுஜனில் வெளியிட்டிருந்தபடி பத்ராதிப ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருநகைத்ரோதஸவம் 31—3—74 முதல் 9—4—74 வரை வெகு விலகணமாக நடைபெற்றது. திவ்யப்ரபந்த ஸேவையும் வேதபாராயணதிகளும் வழக்கப்படி விமரிசையாக நடைபெற்றன ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு நேத்ர சிகித்தையாகி ஒரு மாதம் தான் ஆகிறது. கோஷ்டியில் தவருமல் எழுந்தருளியிருந்து இரண்டு வேளைகளிலும் ஒருமணி காலத்திற்குக் குறையாமல் உபந்யாஸங்கள் ஸாதித்து வந்தார். திருவீதி வேதபாராயண கோஷ்டியில்மட்டும் அந்வயிக்க இயலாமலிருந்தது. சென்னையிலிருந்தும் மற்றும் பல விடங்களிலிருந்தும் ஆப்தர்களும் அபிமானிகளும் வந்திருந்து சிறப்பித்தார்கள். கடைசியில் மூன்றுநாள் பிற்பகல் வித்வதஸதஸ்ஸு நடந்தது. அம்மூன்று நாட்களிலும் இடையிடையே வந்து திரும்பும் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

ஸ்ரீ ஸ்வாமியால் 'ஸஹ்ருதய ரஸிக ஸார்வபௌமர்' என்று பலவாண்டு கட்டு முன்பு பிருதளிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீமதுபயவே. சென்னை அட்வகேட் (திண்டுக்கல்) D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் இத் திருநகைத்ர மஹோத்ஸவத்தில் ஏழாநாளன்று காலை கோஷ்டிக்கு விஜயம் செய்தார். சில நாழிகை கோஷ்டியில் எழுந்தருளியிருந்து தம்முடைய மங்களாசாஸன ஸ்ரீ ஸூக்திகளை அன்பு ததும்ப அருளிச் செய்தார். அது ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கும் மற்றுமுள்ள கோஷ்டியாருக்கும் மிகவும் ஸத்தோஷகரமாயிருந்தது. அப்போது D. R. ஸ்வாமி, "திருப்பாபுலியூர் வக்கீல் ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி வரவில்லையா?" என்று கேட்டார். அன்று மாலையே அந்த ஸ்வாமியும் ஸேவை ஸாதித்து தமக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமி எழுதியிருந்த கடித மொன்றில் "ஆஸேசநகம்" என்றிருந்ததைக் கொண்டு அதையே விஷயமாகப்

பற்றிச் சமத்காரமாகப் பேசினார். இந்த ஸ்வாமி ஆண்டுதோறும் ஸேவை ஸாதிப் பவராயினும் அப்போதப்போது நவம் நவமாகவே தோன்றுமென்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸாதித்தபடி.

உபந்யஸித்தவர்களின் திருநாமங்கள்

1. ஸ்ரீமான் உ. வே. பிள்ளைலோகம் பாஷ்யகாரர், சென்னை
2. ,, திருப்பாபுலியூர் அட்வகேட் T. S. ராமாநுஜாசாரியர்
3. ,, கோயில் சதாபிஷேகம் தி. அ. கோவிந்தநரஸிம்மாசாரியர்
4. ,, குன்றபாக்கம் தி. அ. க்ருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி
5. ,, கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ரங்காசாரியர், கிஸ்தலம்
6. ,, க்வாலியர் ஸத்யமூர்த்தி ஸ்வாமி (தற்காலம் ஸ்ரீரங்கம்)
7. ,, P. R. வரதாசாரியர், திருவல்லிக்கேணி
8. ,, (பிச்சமணி) திருவேங்கடத்தான், M.A., சென்னை
9. ,, மதுரை R. ரங்கராஜன் M.A., B.T.
10. ,, கொமாண்டீர் இளையவில்லி ஸுந்தராசாரியர், (காஞ்சீபுரம்)
11. ,, R. V. சேஷாத்ரி அட்வகேட், எழும்பூர்
12. ,, குமாரவாடி ராமாநுஜாசாரியர், (தினமணி ஆபீஸ்)
13. ,, மடவிளாகம் தி. அ. கண்ணன் (வரதாசாரி)
14. ,, K. B. தேவராஜன், காஞ்சீபுரம்
15. ,, கிடாம்பி நாதமுனி, திருப்பதி

மலர் வெளியீடு

ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் எண்பத்துநான்காவது பிராயப் பிறப்புக்கு நினைவுமலராக 'ச்ருதிஸ்மருதீஹாஸ புராணர்த்த ஸமுச்சயம்' என்ற புத்தகம் வெளியிடப்பட்டது. இது சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜன் இதழில் 16 பக்கம் வெளிவந்தது. மொத்தம் 50 பக்கம் கொண்டது. ஒரு பத்ராதிபருக்கு ஸமுத்தபோதனமும் சேர்ந்து 60 பக்கம் கொண்டது. இப்புத்தகம் திருநகைத்தர்த்தன்று பிற்பகலிற் கூடிய ஸதஸ்ஸில் ஸ்ரீ உ. வே. கோயில் சதாபிஷேகம் வித்வான் தி. அ. கோவிந்தநரஸிம்ஹாசாரியரால் விசேஷ உபந்யாஸத்துடன் ஆ விஷ் காரம் செய்யப்பட்டது. மதுரோபந்யாஸமாலை யென்றும் அத்தோபந்யாஸமாலை யென்றும் பல பெயர்களால் ஸ்வாமி நெடுநாளாக அச்சிட்டுவரும் புத்தகங்களிலிருந்து மிக முக்கியமான எண்பத்துநான்கு விஷயங்கள் இப்பதிகையில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. சென்றவிதழில் வெளியிடப்பட்ட 16 பக்கங்களுக்குமேல் பூர்த்தியாக இவ்விதழில் வெளிவருகின்றது. இவ்விஷயங்கள் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்களில் ப்ராஸங்கிகமாகக் கையாளப்பட்டுவருமவற்றில் ஏகதேசம்.

அபேக்ஷகர்களுக்குத் தனிப்புத்தகமாகவும் கிடைக்கும்.

ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள்

36 to 45 வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் தேவதா நிஷ்கர்ஷம்

[சாரீரக மீமாம்ஸை முதலான வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் பரப்ரஹ்மாதிரி ஸாமான்ய சப்தங்களாலே விவக்ஷிதன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்பதும், வேதாந்த சாஸ்திரப்பிரமேயம் விசிஷ்டாத்வைதமே யென்பதும் ஸாரஸம்க்ஷேபமாக விவரிக்கப்படுகிறது.] அதில் ஜகத்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்கியங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலே தான் பர்யவஸிக்குன்றன வென்று ஸூத்ரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்பதை முன்னம் நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். “அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா” என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து “ஜந்மாத்யஸ்ய யத:” என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தினாலே, ‘எந்த வஸ்துவினிடத்தில் நின்றும் ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதிலயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்’ என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினார் வ்யாஸர். வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்கியங்கள் ஒரே விதமாக இல்லை. பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல் தோன்ற நின்றன என்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்து தான் ஜகத்காரணமாக இருக்க முடியுமே யொழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படி யிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம் ஆவச்யமானது. பரஸ்பர விருத்தங்கள்போல் தோன்ற நின்ற காரண வாக்கியங்களாலே இந்த நிச்சயம் எப்படி உண்டாகுமென்று தோன்றக்கூடிய சங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தேயாக வேண்டும். பரிஹரித்தே யிருக்கிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறாரென்றால், ஸகல காரண வாக்கியங்களுக்கும் ஜகத்கண்ட்யத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார். ஸாகாங்க்ஷ வாக்கியங்களுக்கு நிராகாங்க்ஷ வாக்கியங்களில் பர்யவஸானம் நியாயமென்பது யாவரு மிசைந்த தொன்றும். இதையே நெஞ்சில்கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத் யதிகரணம் முதலானவற்றால் காரண வாக்கியங்கள் எல்லா வற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனிடத்தில் பர்யவஸாநத்தைக் காட்டியுள்ளார். இது தன்னை விளக்கமாக உபபாதிக்கிறேன் கேண்மின். ஜகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்கியங்கள் காரணவாக்ய மெனப்படும். அந்த வாக்கியங்களை ஸாகாங்க்ஷ வாக்கியங்களென்றும் நிராகாங்க்ஷ வாக்கியங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டியது முதற் காரியம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்கியங்களென்பவைதாமும் இரு வகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடியிருந்து விசேஷ ப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை. 2. அதுவாத ரூபமாய்க்கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்குமவை—என்று. “ஸதேவஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத் வித்யம்”—‘ஸேயம் தேவதைக்ஷத’ இத்யாதி வாக்கியங்களில் ‘ஸத்’ என்றும் ‘தேவதா’ என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷங்க ளென்பது ஸ்பஷ்டம். “யதோ வா இமநி பூதநி ஜாயந்தே” இத்யாதி வாக்கியங்கள் யச் சப்த கடிதங்களாயிருப்பதுபற்றி அதுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்க்ஷங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்க்ஷ

வாக்யங்களில் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவகைகள் தவிர மூன்றாவது வகையும் ஒன்று சொல்ல வேண்டியதாகிறது; அதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்குமாயிருப்பதாம். ப்ரதர்தந வித்யையில் “மாமுபாஸ்ய ஏததேவாஹம் மநுஷ்யாய ஹிததம் மந்யே” என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக் கடவன. ஆக மூவகுப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்குங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்துவிசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசக்தங்களாகையாலே நிராகாங்குங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியதாகிறது. யோக்யார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்கு வாக்யங்க ளென்று தேறிற்று. *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் நப்ரஹ்மா நேசாந:* இத்யாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை. அநுவாத ரூபத்வமுமில்லை; அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதநமுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்களிருந்தாலன்றே ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும்! அவை இல்லையே. யச்சப்த கடிதமாயிருந்தாலன்றே அநுவாத ரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லையே. அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமில்லாமையோடு கூடான யோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே யுள்ளதென்பது நிரூபிக்கப்பட வேண்டியதாக நிற்கையாலே அதை நிரூபிக்கிறேன். சாரீரக மீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநார்த்தமான சதுஸ்ஸூத்ரி முடிந்ததும் ஐந்தாவது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்க ஸூத்ரங்கள் இரண்டு; “தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்” “கதிஸாமான்யாத்” என்னுமியை. ஸாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது புருஷஸூக்த ப்ரதிபந்நனா ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிப்பதாக இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. “தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்” என்கிற ஸூத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்து கொள்ளவேணும். “தந்நிஷ்டஸ்ய” என்கிற விடத்திலுள்ள தச்சப்தத்தினால்—ஸூத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, ‘ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு’ என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஓதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாகமாட்டாது என்றதாக ஸூத்ரார்த்தம் தேறும். ‘ப்ரதானந்தான் ஐகத் காரணம்’ என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றே ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் “தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி, நான்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே* என்றும், “நான்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய” என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயணனுக்கே ஓதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, ச்சாந்தோக்யத்தில்] “ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத; தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே” என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருளாவது- எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யன் இருக்கிறானே அவனே ப்ரஹ்ம

வித்தாவான். சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் கால தாமதம்; சரம சரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்த நிர்திஷ்டனாய் ஜகத் காரண பூதனை பரம புருஷனை அடைகின்றான். [ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுதான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே முக்தனுகிறான்] என்பதாம். இதனால் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்சயென்று அறுதியிடப்படுவதால் ப்ரக்ருத மான ஸத்து ப்ரதாநமன்று என்றதாக ஸுத்ர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. “தமேவம் வித்வாந்ருத இஹ பவதி” இத்யாதிகளான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணேபாஸனந்தான் மோக்ஷோபாயமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டவளவில்* தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத் * என்று ஸுத்ர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணே பாஸகனையே விவக்ஷித்தாராகிரூர் என்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ? *

கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு ; அதாவது; * தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசமாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரஸிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸுத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது. சப்தத்தினால் கிடைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது- என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம் சொல்வது தவறு. இதர ப்ரதிக்ஷேபத்தில் மட்டுமே ஸுத்ர தாத்பர்யமென்று கொண்டால் ந்யூநதையாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப் பட்டதென்று பார்க்கவேணும்; முழுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வதன் பொருட்டு விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானேத்பாதநத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்த்ராரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென்பதை வேதாந்திகள் யாவரும் ஸமஸ்பமாக இசைந்தே தீருவர்கள். ‘ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம, என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதாநாதிகள் ஜகத் காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவால் விசிகிதஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானேத்பாதநம் செய்ததாக ஆய்விடுமோ? ஒருநாளாமாகாது. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளிடையில் எந்த தேவதை ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணம்? என்கிற விசிகிதஸை பரிஹரிக்கப்படாத வளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானேத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆகமாட்டா தென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாத வளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேரூமையாலே ந்யூநதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது. ஆகவே, ஜகத்காரணபூத ப்ரஹ்ம சப்த வாச்சயமான தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று நிர்ந்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற ஹேதுக்தியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸுத்ரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸந விஷயத்வம் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப்பட்டிரா நின்றதோ இது ப்ரதாநாதி ப்ரதிக்ஷேபக மாத்ரமே யன்று; தேவதா விசேஷ விஷயகதவத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* என்கிற ச்ருதி வாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே

தந்நிஷ்டஸ்ய என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கடவ தென்பது திண்ணம். *வாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாப்ஸ்யதி* என்பது முதலான பல ப்ரமாண வசனங்களை இங்கு அதுஸந்திப்பது. ஆக, மோக்ஷ வேறுதுத்வமாகிற லிங்கத்தினால் ஸச் சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸூத்ரத்தில் நாராயணனையே கருதினரென்பது நிச்சயம்.

ஸச்சப்த வாச்யன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும் நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷ ஸூக்தத்திலும், உத்தர நாராயணத்திலும் *ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநி க்ருத்வா அபிவநந்யதாஸ்தே* என்பதனால் நாம ரூப வ்யாகர்த்தாவாக இருக்குந் தன்மை சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் *ஸேயம் தேவதா இமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா அநேக ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரோத்* என்றோதப்பட்டிருப்பதானது ஸச்சப்தவாச்யன் நாராயணனே என்பதற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாகும். ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாமெடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸூத்ரங்களில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற முந்தின ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னோம். இனி *கதிஸாமாந்யாத்* என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம். [கதிஸாமாந்யாத்.] கதியாவது ப்ரவ்ருத்தி; அதாவது அர்த்த போதகத்தவம். [ஸாமாந்யாத்] அது ஸாமாந்யாதிருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்கெல்லாம் ஒரு மிடறையிருக்க வேண்டுகையாலே என்றபடி. இது மிகவும் ஆவச்யகமானது. ஏவஞ்ச, *அத புருஷோ ஹ வை நாராயணே காமயத—ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஜேயேதி*, *ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசானோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ* இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் நாராயணனுக்கே ஐகத்காரணத்தவம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே ஸத்வித்யையிலுள்ள காரணவாசகங்களான ஸாமாந்ய சப்தங்களுக்கு [ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்களுக்கு] நாராயணனாகிற தேவதா விசேஷத்திலே பர்யவ ஸானமின்றிக்கே யொழிந்தால் காரண வாக்யங்களுக்கெல்லாம் ஐககண்டியம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது. ஆகவே ப்ரக்ருதங்களான ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்கள் நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கின்றன வாதலால் ப்ரதாநம் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமன்று என்பதாக “கதிஸாமாந்யாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திற்குப் பொருளாகத் தேறி நின்றது. பல சொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவ திவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து விஷய வாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது யாவருமறிந்ததே. சங்கர பாஷ்யச்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப்படாமலிருப்பதையும் காண்கிறோம். அந்த விஷய வாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்களென்பது ச்ருதிபுராணங்களில் ப்ரஸித்தம்-என்கிற விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆனந்தமயத்தவம், ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளிருத்தல், புண்டரீகாக்ஷத்தவம், அபஹதபாப்மத்தவம், மோக்ஷார்த்த உபாஸந விஷயத்தவம், அக்நி இந்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருத்தல், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல் இத்யாதிகளான தரும் விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஐகத்காரணமாகக்

கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே உறைந்திருக்கிறாரென்பது ப்ராமாணிகர்களுக்கு அறிவிரிதன்று. இனி, ஆதிசங்கராசாரியர் நாராயணபாரம்யத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. *

ஆதிசங்கரர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலை நாட்டி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிராபிரமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத் பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை என்று வினவினால் "அப்போது சிவஸஹஸ்ரநாமஸ்துதியில்லை; பிற்பட்ட காலத்தில் தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால் தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்யப் பரஸக்தி யுண்டாகவில்லை" என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதிகரணத்தில், *உத்பத்த்யஸம்பவாத்* என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "தத்ர பாகவதா மந்யந்தே" என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம் முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்த்யம் காட்டியுள்ளார் பகவத்பாதர். தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்). "தத்ர யத் தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் ந நிராக்ரியதே. யதபி தஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸர மந்ய சித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதி ஸம்ருத்யோர்ச்வரப்ரணி தாநஸ்ய ப்ரஸித்ததவாத்" என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுடையவரென்பது தேறிற்றென்னுமிடம் மறக்கத் தக்கதன்று. *

ஈச்வராதி ஸாமான்ய சப்தங்களுள்ள விடங்களில் வாலுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களையிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் ஆதிசங்கரரேயாவர். மேலே யெடுத்துக் காட்டின *உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் "பகவதோ நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷண மாராதநமஜஸ்ரம்" என்ற விடத்தில் ("அநந்யசித்ததயா") என்றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்மூடிகளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்நியர்களிடத்திலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணாராதநம் அநந்ய சித்தக்ருதமாக எப்படியாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர். நாராயணனைப் பரிவாரத்தோடுகூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத்திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகுமிவர்களுக்கு, ஆதி சங்கரர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த ப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாத மிராது. எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்த தென்கிற மிக்க சிறப்பன்றே

இதற்குள்ளது! அப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவே யென்றும் இதில் ஸகல வைதிகர்களும் ஏக கண்டர்களே யாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமில்ர்; இத்தகைய நூலில் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) *அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே* என்ற விடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்க்தி இது காணீர்;—“அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்க்யம்; ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:—உத்பத்தி:; மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாரூபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே” இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயண பதமோ விஷ்ணுபதமோ காணப்படாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களை யிட்டே பாஷ்யமியற்றுகிறார் சங்கராசாரியர் என்பது வ்யபிசரியாத விஷயம். *

அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம் (9-22) என்ற விடத்தில் *பரம் தேவம் நாராயணம்..... பர்யுபாஸதே—தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்* என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற சங்கராசாரியர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மை யறிவாளிகள் என்று காட்டிராகிரூர். ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் அவர். ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரிக்க தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காமை ஸ்தை ஸ்தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா:* என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகையில் *அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்* என்று தலைக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின் முடிவில் சங்கராசாரியர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்க வைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியமிது காணீர்—*ஏவம் ஸமாநே அப்யாயாஸே மாமேவ ச ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யதுக்ரோசம் தர்சயதி பகவான்* என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷயபலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுங்கூடக் கூடாது பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தரபஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டமுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத் கரித்தன்றே சங்கராசாரியர் இதை யெழுதியுள்ளார்! *

பகவத்கீதை ஆறாமத்யாயத்தில் முடிவான சுலோகமிது. *யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா. ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம்ஸமே யுத்த தரோ மத.* என்பது. இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு—*யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் ருத்ராதி த்யான பராணம். மத்க்தேந-மயி வாஸுதேவே ஸமாஹிதேந, அந்தராத்மநா—அந்த:கரணேந, ச்ரத்தாவாந்—ச்ரத்ததாந ஸ்ஸந், பஜதே-ஸேவதே யோ மாம், ஸமே-மம யுத்தம:—அதிசயேந யுத்த:, மத:—அபிப்ரேத:* என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பக்ஷபாத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவார்கள்.

ஆதி சங்கராசாரியர் ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக்காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின்

தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஓரிடத்திலும் அவர்காட்டினதில்லை. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத ஈசோஹம் ஸர்வதேஹி நாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்* என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக ஹரி வம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத்பாதர். (அர்க்க:) என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சநீயத்வாத் அர்க்க* என்ற விவரணம் காட்டினார். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் முந்தற முன்னம் க்ரஹிக்கக் கூடியவர் பார்வதிபதியல்லவோ? ஏன்? *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:* என்றோதுகிற வேத புருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ஸம்ஹாரஸமயே விச்வமச்நாதிதி அமிதாசந:" என்று விவரித்தார். பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வ பஹிர்ப்பூதனல்லனே. *நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்* என்கிற திருவாசிரியப் பாசரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. *அத்தாசராசரக்ரஹணாத்* என்கிற ஸுத்திரத்தில் க்ருத்ஸ்நமான சராசரத்தையும் உண்டவென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானே விட்டிட்டானென்ன ப்ரஸக்தி யில்லையே. உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வென்பது பகவத்பாத ஸித்தாந்தம். *ஸர்வவாகீச்வரேச்வர: என்கிற நாம பாஷ்யத்திலும் ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணாம் ப்ரஹ்மாதீநாமபி ச்வர: என்றார் அவர்தாமே. [இனி நிர்க்குணப்ரஹ்மவாத நிராகரணம் பண்ணுகிறோம்.] *

பரப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று பிறர் செய்யும் வாதம் மிகவும் வருந்தத் தக்கது. ஹேய குணமில்லாமையைத் தெரிவிக்க வேண்டி உபநிஷத்து சில விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமென்று சொல்லி யிருப்பதுண்டு. எண்ணிறந்த திருக்கல்யாண குணமுடைமையை ஒதியிருக்கின்ற ச்ருதிசதங்களுக்கு விரோதமின்றிக்கே நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமன்றோ; அங்ஙனே நிர்வஹிக்கும்ளவில் நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணமில்லாமையைக் கூறுவதில் தாத்த்பர்யம் என்றே சொல்லித் தீரவேண்டும். ப்ரதாநம் முதலானவை ஜகத் காரணமாகக் கூடுமென்று நேர்ந்த சங்கைகளைப் பரிஹரியா நின்ற சாரீரக மீமாம்ஸையானது பெரும்பாலும் அதிகரணந்தோறும் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள திருக்குணங்களை யெடுத்துக்கொண்டே 'அத்தகைய குணங்களில்லாத வஸ்துக்களுக்கு காரணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று தலைக்கட்டுகின்றது. இக்காலத்தவர்களான அத்வைதிகள் தங்கள் நூல்களில் "ஆதிசங்கராசாரியரும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும் ஸசரீரப்ரஹ்மத்தையும் ஒப்புக் கொண்டிருப்பதுண்டு" என்றெழுதுகிறார்கள். இங்ஙனே யெழுதுமவர்களுக்கு அவ்யவஸ்தித சித்தத்தவம் தவிர வேறென்றும் தேறாது. நையாயிகர்கள் "உத்பந்நம் த்ரவ்யம் க்ஷணமகுணம் திஷ்டதி" என்பர்கள். பரப்ரஹ்மத்திற்கு உற்பத்தி ஒப்புக் கொண்டாலாவது அது க்ஷணகாலம் நிர்க்குணமாக இருக்கவுமாசம். முழுக்ஷணங்களும் முக்தர்களும் நித்யர்களமான ஸமஸ்த ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய குணுபவத்தினாலேயே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமதான பரப்ரஹ்மம் க்ஷணமாத்ரமும் நிர்க்குணமாக இருக்கவில்லாது. கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் * தூரே குணஸ்தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி தேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்

வம், நித்யம் ஹரே! நிகில ஸத்குணஸாகரம் ஹி த்வாமாமநந்தி பரமேச்வரமீச்வராணம் * என்றுள்ள ச்லோக ரத்நம் இங்கு நித்யானு ஸந்தேயமாகக் கடவது. ... *

முக்கியமாகக் குறிக்கொண்மின் ; “பாஞ்சராத்ரம் அப்ரயாணம்” என்கிற பிறர் உபவிஷத்தக்கள் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் இதீஹாஸ புராணங்கள் முதலிய வற்றை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவர்கள்போலும். இது வாங்மாத்ரேண அங்கீகாரமே யொழிய வேறில்லை. “பாஞ்சராத்ரத்தை ப்ரமாணமாக வொப்புக் கொண்டால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும்? ச்ருத்திஹாஸ புராண ஸூத்ரங்களை ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டதனால் என்ன லாபம் விளைந்திட்டது?” என்று இவர்களை வினவினால் இவர்கள் என்ன விடையிறுப்பர்களோ, பார்க்க வேணும். “வேத:ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா” என்று வேத ப்ராதூர்ப்பாவ விசேஷமாகக் குலாவப்படுகிற ஸ்ரீராமாயணத்திலும் ஆதியோடந்தமாகத் திருக்கல்யாண குணகண ப்ரஸ்தாவமே விளங்கா நின்றது. வால்மீகி முனிவர் தம்மிடம் வந்து சேர்ந்த நாரத மஹர்ஷி பக்கலில் கதை கேட்க விரும்பிற்றிலர் ; திருக்குணங்கள் கேட்கவே விருப்பத்தை வெளியிட்டார். அதில், *கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்* என்றும் *பஹுவோ தூர்பாச்சைவ யே த்வயா கீர்த்திதா குண:* என்றும் உபக்ரமத்தில் காணும் வினாவிடைகளினால் இஃது அறியலாகும்.

எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்க ளெல்லாம் குணபரீவாஹ ரூபங்க ளென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். எம்பெருமான் ஸ்வாத்மாவிலே நிரம்பியுள்ள திருக்குணங்களை வெளியிட்டுத் தரிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்கிறனென்கை. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து வேதஸித்தங்களும் ஸ்வாபாவிகங்களுமான திருக்குணங்களை ஸகல பக்தர்களும் அதுபவிக்கும்படி செய்தருளினன் பகவான். இதை அறியாதாரில்லை. “ப்ரஹ்மம் குணசூந்யமே” என்பவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதீஹாஸ புராணங்களுக்கும் அவற்றுக்கும் மூலமான ச்ருதிகளுக்கும் நெடுந்தூரத்திலிருக்கத் தக்கவர்களென்பது அதிவாதமு மன்று, ஆக்ரஹ வார்த்தையுமன்று. *இதீஹாஸ புராணப்யாம் வேதம் ஸமுபப் நும்ஹயேத்* என்று பொதுவாகவும் *வேதோபப்நும்ஹணர்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:* என்று சிறப்பாகவும் சொல்லியுள்ள மஹர்ஷிகள் வேதப்பொருள்களே இதீஹாஸ புராணங்களில் வெட்டவெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றனவென்று ப்ர திஜ்ஞை செய்தவர்களாகின்றனர். ஆக, திருக்குணங்களிலேயே நோக்காகத் திரு வவதரித்த வேதங்களுக்கும் ததுபப்நும்ஹணங்களுக்கும் சிறிதும் பொருந்தாதபடி நிர் குணப்ரஹ்மவாதம் செய்பவர்களைப்பற்றி இன்னமும் பேசவேண்டியதொன்று மில்லை.

[இனி வேதாந்த வாக்யங்களுக்கு அத்வைதத்தில் நோக்கில்லையென்பது.] ச்ருதிவாக்யங்களை யுற்று நோக்கினால் அவற்றில் இருவகையான பாகுபாடு காணப் படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். *க்ஷரம் ப்ரதானம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹி: க்ஷராத்மநாஸீசதே தேவ ஏக:* என்பது முதலான ச்ருதிவாக்யங்கள் சேதந அசேதந ஈச்வர ரூப தத்வத்ரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன.

நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* *தத்த்வமஸி* இத்யாதிகளான ச்ருதி வாக்கியங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சிலவிடத்து பேதப்ரதிபாதமும் சிலவிடத்து அபேதப்ரதிபாதமமுமிருப்பதாகத் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பெறத்தகாது. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸமந்வயம் காட்டவேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்று கொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்கியங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து பேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதிவாக்கியங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதி வாக்கியங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்கியங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். *யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம். ய ஆத்மநி திஷ்டந்* இத்யாதி வாக்கியங்கள் பகவான் ப்ருதிவீ முதல் ஆத்மா வரையிலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியா யிருக்கிறனென்பதைப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளுமான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபநிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்கியங்களுக்கு உபய மதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக, த்வைதாத்வைத மதங்க ளிரண்டிலும் அநேக ச்ருதி வாக்கியங்களை அமுக்க்யார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல் உபேக்ஷித்தல் இத்யாதியான பல்யஸ்ஸான தோஷமுள்ளது. இத்தகையதோஷம் சிறிதும் தட்டப்பெறாதது நமது மதமென்னுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படும்.

கீழே யெடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்கியங்களையும் ஒரு நிகராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகளேயாவர். ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்திலும் அமுக்க்யார்த்த கல்பனை யென்பது கிடையாது. எங்ஙனையென்னில், கடைசியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட *யஸ்யாத்மா சரீரமீத்யாதிகளான ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கு கடக ச்ருதிகளென்று பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோத லேசமு மின்றிக்கே பொருந்தச் செய்யவல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்கியங்கள்— என்கிற காரணத்தினால் இவற்றுக்கு கடகச்ருதிகளென்னும் பெயர் மிகப் பொருத்தமானது. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* இத்யாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதி களினாலேற்பட்ட அபேதத்தையும் *க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர:* இத்யாதி களான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினாலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருந்தவிடும் வழி கேண்மின். சேதநா சேதந ஈச்வரர்களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால் *க்ஷரம் ப்ரதாந மீத்யாதி பேத ச்ருதியானது பேதத்தைச் சொல்லியிருப்பது பாங்கே. ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஒன்றேயாகிறபடியால் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம இத்யாதியான அபேத ச்ருதி களும் பொருந்தக் குறையிலலை. *யஸ்யாத்மாசரீரமீத்யாதி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வேச்வரனை ஸர்வாந்தர்யாமியென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகின்றன என்பர் நம் ஆசாரியர்கள்.

சுதசுதீச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண்ணெலுத் தினுல் பேதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அசேதநமாகிய சரீரம்வேறு, அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா வேறு என்று பேத ப்ரதிபத்தி சாஸ்த்ர ஸம்மதமேயாகும். பல அவயவங்களின் கூட்டுறவான சரீரத் திலே கை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேத ப்ரதிபத்தியும் 'அவயவஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேத ப்ரதிபத்தியும் பொருந்துகின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இய்யாதி வ்யவஹாரங்களில் தேவதத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும். 'தேவதத்த: க்ருசு; யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூல:' இய்யாதிவ்யவஹாரங்களில் க்ருசத்வமும் ஸ்தூலத்வமும் சரீர தர்மமாகையாலே தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்கள் சரீர பரங்களேயென்று அறுதியிடப்படுகிறது. 'தேவதத்தோ மேதாவீ, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாந்' இய்யாதி வ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபையும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்களே ஆத்ம பரங்களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றல்ல; வெவ்வேறுபட்டவை. ஆக அநேக வஸ்துக்களிருக்கச் செய்தேயும் ஏகத்வவ்யவஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'சரீர விசிஷ்டணை சரீரி ஒருவன்' என்னுமபி ஸந்தியாலத்தணையன்றே! இவ்வண்ணமாகவே 'ப்ரஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விசிஷ்டைக்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையிலையே. ஏவஞ்ச பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை யென்றதாயிற்று. சரீரங் களும் சரீரிகளும்மாகிற நாநா வஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமானிக மாகையாலே அபலபிகை வொண்ணாததே. இங்ஙனே விசிஷ்டைக்யமும் அநுபவஸித்தமாகையாலே அபல பிக்க வொண்ணாததே. ஆக உண்மையில் வெவ்வேறுபட்ட வஸ்துக்களும் சரீர சரீரி பாவநிபந்தநமாகவே ஒன்றாக வழங்கப்படுவதாய் ஸித்திக்கையாலே அப்படிப் பட்ட சரீர சரீரிபாவத்தை யுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணதி ரூபங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும், த்வைதிகள் அபேதச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும் நாம் ஒருவகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதி ஸாமரஸ்யம் நமக்கேயொழியப் பிறர்க்கில்லையென்று கல்வெட்டாயிற்று.

மதாந்தரஸ்த்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றோம். நித்யஸூரிஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணச்ரயத்வம், திவ்யமங்கள விக்ரஹவிசிஷ்டத்வம் முதலானவை அவை. இவற்றையெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரிபாவத்தையே கொண்டு விசிஷ்டாத்வைதமென்று பெய ரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில், கேண்மின். ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசேஷங்களுள் ஐகத்சரீரகத்வமென்பதே ப்ரதாநமானது. ஆனது பற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது. இதுவே ப்ரதாந மென்பது எங்ஙனமென்னில் ஸர்வச்ருதிகளினுடையவும் முக்கியமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹித்து வாதி விஜய ப்ரயோஜகமாயிருப்பதாலே, இகற்கு ப்ரதாந்ய மென்றுணர்க. இந்த சரீராத்ம பாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமையினுலன்றே பிறமதத்தவர்கள் ஸர்வச்ருதி

ஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்கமாட்டாமல் தளருகின்றார்கள். குத்ருஷ்டிகளின் குசோத்யங்களை அவல்லயா பரிஹரித்துத் தருவது இந்த சரீராத்ம்பாவமே யென்க. *

ஸீத்தாந்தத்தில் சரீராத்ம்பாவமே பிரதான மென்பது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டது ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிமதமென்பதை மூதலிக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் சாரீரக மீமாம்ஸை முழுவதுமே பிரமாணமாகக் காட்டக் கூடிய தாயினும் வ்யுத்திபித்ஸூக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்க்ஷேபமாய் நிருபித்தல் நலமென்று கருதி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகரணத்தை மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டிப் பிரமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கிறேன். அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக்க்யாந்வயாதிகரண மென்பது ப்ரஸித்தமானது. நான்கு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகோப நிஷத்தில் ப்ரஸித்தமான மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் 'அம்ருதத்வோ பாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யருடைய விடை: "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத்மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம். இது *வாக்க்யாந்வயாத்* என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தேறியது. மேத்ரேயீப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்க்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கர்மபலனை யறுபவிப்பவனான ஜீவாத்மாவாக இருக்க முடியாது, பரம புருஷனையாகவருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்கு மேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனாகில் ஜீவாத்ம வாசகமான ஆத்மா என்கிற சொல்லையிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மாவென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸூத்ரகாரரான வ்யாஸரால் மேலே மூன்று ஸூத்ரங்களினால் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அடைவே ஆச்மர தத்ய மதம், ஒளடுலோமி மதம், காசக்ருத்ஸ்ந மதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. *ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர்லிங்கமாச்மரத்த்ய.* என்கிற முதல் ஸூத்ரம் ஆச்மரத்த்ய மதம். ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மண்ணுக்கும் அதன் கார்யமான பாணீக்கும் அபேதம் காண்கிறதன்றோ? ஆக இவ்வபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ளதென்றார் ஆச்மரத்த்யர். இனி ஒளடுலோமி மதம் : கீழே காட்டிய ஆச்மரத்த்ய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கு பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே *ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித் இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்த்ய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஒளடுலோமியானவர்—[உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதித்யெளடுலோமி:] முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஸீத்தமாயிருக்கையாலே முக்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தை யவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்றாக நிர்வஹித்தார். இதற்குமேல் காசக்ருத்ஸ்ந மதம்:—கீழே விவரித்த ஒளடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம

பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முக்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிற விது 'பரமாத்மாத்மநோர்யோக: பரமார்த்த இதீஷ்யதே, மித்த்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம் ஹி நைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத:', என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண வசன விருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமே யொழிய ஐக்கியத்தை யடையமாட்டா வென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ! முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்கு அபஹத பாப்த்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்கும்தொழிப பரமாத்மாவோடு ஐக்யபத்தியென்பதில்லை யென்னுமிடம் (1-4-1.) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணாக நிர்வஹிப்பது அதுசுதம் என்று கொண்ட காசக்ருத்ஸநர் [* அவஸ்திதே ரிதி காசக்ருத்ஸந:] பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மசரீரத்வமும்* ய ஆத்மநி திஷ்டந்....யஸ்யாத்மா சரீரம் இத்யாதி ச்ருதி ஸீத்தமாகையாலும், சரீர வாசகங்களான சப்தங்களுக்கு சரீரபர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதி கரண ஸீத்தமாகையாலும் ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்ம சப்தத்தைப் பரமாத்மபர்யந்த வாசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று ச்ருதிஹர்.

மநுஸ்ம்ருதியில் அர்த்த விசேஷங்கள்

46. தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்கு ஸ்ம்ருதியென்று பெயர். "கலௌ பாராசரம் ஸ்ம்ருதம்" என்கிறபடியே கலியுகத்தில் பராசரஸ்ம்ருதிக்குச் சிறப்பு சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் வேதத்தில் (2.2) * யத் வை கிஞ்ச மநூரவதத் தத் பேஷஜம்* என்று மதுசொன்ன தெல்லாம் மருந்தென்று புகழப்பட்டிருப்பதாலும்; *வேதேஷு பெளருஷம் ஸூக்தம் புராணேஷு ச வைஷ்ணவம், பாரதே பகவத்கீதா தர்மசாஸ்த்ரேஷு மாநவம்* என்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மநுஸ்ம்ருதி சிறந்ததென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும் மநுஸ்ம்ருதியின் ப்ராசஸ்த்யம் ஸர்வஸம்மதமானது. மேலே உதாஹரித்த * யத் வை கிஞ்ச மநூரவதத்* என்கிற ச்ருதியில் மநு: என்பதற்கு மதுமஹர்ஷி அர்த்தமன்றென்று சிலர் சொல்லுவதுண்டாகிலும் (2.1.1.) *ஸ்ம்ருத்யதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மதுமஹர்ஷிபரமான அர்த்தமேயுள்ளது. முந்தின பாஷ்யத்திலும் அப்படியேதானுள்ளது. சததூஷணியிலும் (64ல்) உள்ளது. ஆக, மநுஸ்ம்ருதியின் ஏற்றம் வேதமேறினதாதலால் அதிலிருந்து சில பல விஷயங்கள் ஸாரமாக வெடுத்து நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

யுகதர்மங்களைப்பற்றி

47. (அத். 1. சலோ. 85) * அந்யே க்ருதயுகே தர்மா: த்ரேதாயாம் த்வாபரே அபரே, அந்யே கலியுகே ந்ருணம் யுகஹ்ராஸாநுருபத: * — தருமங்கள் எப்போதும் ஒரு படிப்பட்டே யிருக்கமாட்டா. யுகங்களுக்குத் தக்கபடி தருமங்கள் குறைந்து கொண்டே வரும் என்கை. இதற்கடுத்த சலோகத்தில், க்ருதயுகத்தில் தபஸ்ஸுக்கு

ப்ராதான்யமென்றும், த்ரேதாயுகத்தில், ஜ்ஞானத்திற்குப் ப்ராதான்யமென்றும், த்வாபரயுகத்தில் யஜ்ஞத்திற்குப் ப்ராதான்யமென்றும், கலியுகத்தில் தானமொன்றுக்கே ப்ராதான்யமென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. வேறேரிடத்தில் * த்யயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞைஸ் த்ரேதாயாம் த்வாபரே அர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலெள ஸங்கீர்த்ய கேசவம்* என்று க்ருதயுகத்தில் த்யானத்துக்குப் ப்ராதான்யமும், த்ரேதாயுகத்தில் யஜ்ஞத்துக்குப் ப்ராதான்யமும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைக்குப் ப்ராதான்யமும், கலியுகத்தில் நாம ஸங்கீர்த்தனத்திற்குப் ப்ராதான்யமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.*

உபநயந காலத்தைப் பற்றி

48. இரண்டாமத்யாயத்தில் 36, 37, 38 ஆம் சுலோகங்கள் குறிக்கொள்ளத் தக்கவை. (36ல்) *கர்ப்பாஷ்டமே அப்தே குர்வீத ப்ராஹ்மண ஸ்யோபநாயநம்* என்று கர்ப்பாஷ்டமமாகிய ஏழாவது வயதில் பிராமணனுக்கு உபநயனம்பண்ணவேண்டுமென்றது. (37ல்) ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ காமஸ்ய கார்யம் விப்ரஸ்ய பஞ்சமே*— ஐந்தாவது வயதிலேயே உபநயனம் பண்ணினால் அப்போதிருந்தே வேதாத்யயன ஸம்பத்து மலிந்து ப்ரஹ்மவர்ச்சஸம் மிகும் என்றபடி. இங்கு பஞ்சமே என்பதற்கு “கர்ப்ப பஞ்சமே” என்றே வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள். நான்காவது பிராயத்திலென்ற தாயிற்று. (38) * ஆஷோடசாத் ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸாவிதீர் நாதிவர்த்ததே*— இதனால் பிராமணனுக்குப் பதினாறுவது வயது வரையில் உபநயனகாலம் அனுமதிக்கப்படுகிறது. இதே சுலோகத்தில் கூத்திரியனுக்கு இருபத்திரண்டாம் வயது வரையிலும், வைச்யனுக்கு இருபத்துநான்காம் வயது வரையிலும் உபநயனகாலம் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இக்காலத்துப் ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகளுக்கு கூத்திரிய வைச்ய தர்மமே கொள்ளப்பட்டு வருவதாகத் தெரிகிறது

குசல ப்ரச்சந்தைப் பற்றி

49. இரண்டாமத்யாயத்திலேயே (127) நூற்றிருபத்தேழாம் சுலோகம்— *ப்ராஹ்மணம் குசலம் ப்ருச்சேத் கூத்பந்நு மஃமயம். வைச்யம் கேஷமம் ஸமாகம்ய, சூத்ரம் ஆரோக்யமேவ ச.* — இதில் (ஸமாகம்ய) என்றது ப்ராஹ்மணம் ஸமாகம்ய, கூத்பந்நுமம் ஸமாகம்ய, வைச்யம் ஸமாகம்ய, சூத்ரம் ஸமாகம்ய என்றபடி. ப்ராஹ்மணன் அணுகினால் “குசலமா?” என்று கேட்கவேண்டியது. கூத்திரியன் அணுகினால் “அநாமயமா.” என்று கேட்கவேண்டியது. வைச்யன் அணுகினால் “கேஷமமா?” என்று கேட்கவேண்டியது; சூத்ரன் அணுகினால் “ஆரோக்யமா?” என்று கேட்கவேண்டியது. இதில் குசலம் கேஷமம் என்கிற பதங்களும், அநாமயம் ஆரோக்யம் என்கிற பதங்களும் பரியாயமேயானாலும் இங்கு அர்த்தத்தில் நோக்கில்லை; உச்சரிக்க வேண்டிய சப்தத்தில் நியமம் விவகூழிதம் என்பர் வ்யாக்யாதா. இது யுக்தமே.

ஆசார்யரும் உபாத்யாயரும்

50. இரண்டாமத்யாயத்திலேயே (131.) நூற்றுமுப்பத்தோராவது சுலோகம் *மாத்ருஷ்வஸா மாதுலாநீ ச்வச்சுரு: அத பித்ருஷ்வஸா. ஸம்பூஜ்யா குருபத்நீவத் ஸமாஸ்தா குருபார்யயா:* — சிறிய தாயார் அம்மாமியார் அத்தை ஆகிய இவர்

கள் ஆசார்ய பத்னியோடொத்தவர்களாகையாலே அவனைப்போலவே இவர்களை வழிபட வேண்டுமென்கிறது. எழுந்திருத்தல் தொழுதல் செய்யவேண்டியதென்கை. இதற்குமேல் 140, 141-ஆம் சுலோகங்களில் இன்னொருக்கு ஆசார்யரென்று பெயர். இன்னொருக்கு உபாத்யாயரென்று பெயர் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. (140) * உபநீய துயச் சிஷ்யம் வேதம் அத்யாயயேத் த்விஜ:; ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யஞ்ச தமா சார்யம் ப்ரசஷதே. * — சிஷ்யனைத் தம்மிடத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு கல்பம் ரஹஸ்யம் இவற்றோடுகூட வேதசாகையைப் பூர்த்தியாக ஒதுவிப்பவரை ஆசார்ய ரென்று கூறுவர்கள். (141); * ஏகதேசம் து.வேதஸ்ய வேதாங்காந்யபி வா புந:; யோத்யாயதி வர்த்தயர்த்தம் உபாத்யாயஸ் ஸ உச்சயதே * வேதத்தில் ஏகதேசத் தையோ (அல்லது) வியாகரணம் முதலான வேதாங்கங்களையோ வருத்திக்காக ஒது விப்பவர் உபாத்யாயரெனப்படுவர். இதற்கு மேல் (145-ல்)*உபாத்யாயாந் தசாசார்ய:* இத்யாதியில், பத்து உபாத்யாயர்களுக்கு ஸமமானவர் ஒரு ஆசார்யரென்றும், நூறு ஆசாரியர்களுக்கு ஸமமானவர் ஒரு பிதா என்றும், ஆயிரம் பிதாக்களுக்கு ஸமமான வள் ஒரு மாதா என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குமேல் 225, 226-ஆம் சுலோகங் களில் இன்னும் விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது. ஆசார்யன் பரமாத்மாவின் வடிவ மானவன். பிதா பிரமனுடைய வடிவமானவன். மாதா பூமிப்பிராட்டியின் வடிவ மானவன். ஆசார்யன் தந்தை தாய் தமையன் ஆகிய இவர்களால் தனக்கு ஏதேனும் பிடை யுண்டானாலுங்கூட இவர்களை பிராமணன் அவமதிக்கவே கூடாது என்கிறது. *

க்ருஹஸ்தாச்ரமியின் ஏற்றம்

51. மூன்றாவதத்யாயத்தில் (77-78-ஆம் சுலோகங்களில்) க்ருஹஸ்தாச்ரமிக்கு மிக்க ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. (77.) * யதா வாயும் ஸமாச்சித்ய வர்த்தந்தே ஸர்வ ஜந்தவ:; ததா க்ருஹஸ்தமாச்சித்ய வர்த்தந்தே ஸர்வ ஆச்ரமா:; — ஸர்வப்ராணிகளும் வாயுவை யவலம்பித்தேவாழ்வதுபோல ஸர்வாச்ரமிகளும் க்ருஹஸ்தாச்ரமியை யவ லம்பித்தே வாழவேண்டியிருக்கிறது. வாயுவில்லையானால் மூச்சடங்கிவிடும்; க்ருஹஸ் தனில்லையானால் ப்ரம்மசாரிகளும் ஸம்ந்யாஸிகளும் ஜீவிக்க முடியாதென்றபடி. அடுத்த சுலோகத்தினால் இது உபபாதிக்கப்படுகிறது. *யஸ்மாத் த்ரயோப்யாச்ர மிண: ஜ்ஞானேந அந்நேநசாந்வஹம், க்ருஹஸ்தேநைவ தார்யந்தே தஸ்மாஜ்யேஷ் டாச்ரமோ க்ருஹீ. வேதார்த்த வ்யாக்யான முகத்தாலும் அன்னதான முகத்தாலும் க்ருஹஸ்தனே மற்ற ஆச்ரமிகளுக்கு உபகாரகனென்கை. ஆனதுபற்றியே காளி தாஸர் ரகுவம்சத்தில் “ஸர்வோபகார கூடிமமாச்ரமம் தே”! என்றார். *

போஜன காலத்தே நியமம்

52. மூன்றாமத்யாயத்திலேயே (சுலோ. 238ல்.) போஜன காலத்து நியமம் கூறப்படுகிறது. *யத் வேஷ்டிதசிரா புங்க்தே* இத்யாதி. முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு உண்ணலாகாது; தெற்கு முகமாயிருந்து உண்ணலாகாது. பாதரகைஷ யணிந்து கொண்டு உண்ணலாகாது. இந்த நிஷேதத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் உண்டால் அந்த வுணவு ராகுஷஸர்களுக்கே சேரும். [இந்த மூன்றாமத்யாயம் 236 சுலோகங்கள் கொண்டது; பூர்த்தியாக ஊன்றி வாசிக்கத்தக்கது.] *

ஜீவிக்கும் வழிகளைப் பற்றி

53. நான்காமத்யாயத்தில் ஜீவிக்க வேண்டிய வழிகள் கூறப்படுகின்றன. *ருதாம்ருதாப்யாம் ஜீவேத் து ம்ருதேந ப்ரம்ருதேந வா, ஸத்யாந்ருதாப்யாமபி வா ந ச்வ வ்ருத்த்யா கதாசந* பிறர்க்குத் தொண்டு செய்து ஜீவிப்பதுகூடாதென்று முடிவாகச் சொல்லி, ருதம் அம்ருதம் ம்ருதம் ப்ரம்ருதம் ஸத்யாந்ருதம் என்னும் வழிகளால் ஜீவிக்கலாமென்கிறது. இந்த பதங்களெல்லாம் விவரணஸாபேக்ஷமாகையாலே மேலே மஹர்ஷிதாமே விவரிக்கிறார். ருதம் உஞ்சம் ஸிலம் என்று பர்யாயம். தட்டுத் தடையில்லாதவிடங்களில் ஓஷதிகள் முளைத்திருக்குமே. அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கிள்ளிக் கொய்து கொள்ளுமது உஞ்சம்; கொத்துக் கொத்தாகக் கொய்து கொள்ளுமது ஸிலம். இனி அம்ருதம் என்பது அயாசிதம். இரந்து பெறாமல், பாத்ரவிநியோகம் பண்ணுமவர்கள் கொடுப்பதைக் கொள்ளுவது அம்ருதம்! இரந்து பெறுமது ம்ருதம். க்ருஷ்டினால் கிடைக்குமது ப்ரம்ருதம். ஸத்யாந்ருத மென்று வாணிய்யத்திற்குப் பெயர்; அதாவது வர்த்தகம்: மெய்யும் பொய்யும் கலந்து வாணிய்யம் நடத்தப்படுவதால் அதற்கு ஸத்யாந்ருத மென்று பெயர் போலும். ஆக இவற்றால் ஜீவிக்கலாமேயொழிய ஸேவகவ்ருத்தியால் ஒருபோதும் ஜீவிக்கலாகாது. *ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரீவர்ஜயேத்* என்று கடுமையாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இதைக் கண்ட ஒரு அபியுக்தர் சொல்லி வைத்தார்—“ஸேவா ச்வவ்ருத்திரிதியத் அபத்தம் தத்உதீரிதம். ஸ்வைரசாரீ க்வ சநக: விகீர்தாஸு: க்வ ஸேவக:” [இதன் பொருளாவது: அடிமைப்படுவதை நாய்வேலையென்று மதுமஹர்ஷி கூறியது தவறு. ஒருவர்க்கும் அடிமைப்படாமல் யதேஷ்டமாகத் திரிகிற நாய் எங்கே? நாலுகாசுக்கு உயிரை அறவிலை செய்திருக்கும் சேவகன் எங்கே? என்பதாம். இதனால் சேவகன் நாயினும் கடை கெட்டவன் என்றதாயிற்று] குணங்கண்டு ப்ராப்த விஷயத்திலே ஸேவகனையிருப்பவனைப்பற்றியதன்று இந்த நிந்தை. *

வேஷம் வாக்கு வ்ருத்தி

54. நாலாமத்யாயத்திலே (ச்லோ. 18.) *வயஸ:கர்மணோர்த்தஸ்ய ச்ருதஸ்ய அபிஜநஸ்ய ச. வேஷவாக்வ்ருத்தி ஸாரூப்யமாசரந் விசரேதிஹ. * — இந்த சுலோகம் ஒவ்வொருவருடைய சிந்தனையிலுமிருக்கவேண்டும், வேஷம் வாக்கு வ்ருத்தி என்னுமிவை மூன்றும் வயதுக்கும் தொழிலுக்கும் பொருளுக்கும் படிப்புக்கும் குலத்துக்கும் தக்கபடியிருக்கவேண்டுமென்பது பொருள். இதன் கருத்தை விவரிப்போம். வேஷமாவது அரையில் துணிகட்டுதல், நெற்றியில் புண்ட்ரமணிகல். ஆபரணம் பூணுதல் பூமுடித்தல் முதலியன. இவை வயதுக்குத் தக்கபடியிருப்பதாவது—சைசவம் கௌமாரம் யௌவநம் வ்ருத்தாப்யம் ஆகிய பருவங்களுக்குத் தக்கபடியிருப்பதாம். வயதுக்கு மட்டுமன்று, தொழிலுக்கும் தக்கபடி இருக்க வேணும். லௌகிகத் தொழிலுக்குத் தக்க வேஷம் வேறு; வைதிகத் தொழிலுக்குத் தக்க வேஷம் வேறு என்பது தெரிந்ததே. அர்த்தஸ்யு—தனத்திற்கும் தக்கபடியிருக்கவேணும். தனிகன் கொள்ளத்தக்க வேஷத்தை தரித்ரன் கொள்ளலாகாது. தரித்ரன் கொள்ளத் தக்க வேஷத்தை தனிகன் கொள்ளலாகாது. ச்ருதஸ்ய—படிப்புக்குத் தக்கபடி வேஷமிருக்கவேணும். வித்வான்களின் வேஷம் வேறாகவும். படிப்பில்

லாத மூடர்களின் வேஷம் வேறாகவுமிருக்கத்தக்க தென்கை. அபிஜநஸ்யச— அபிஜநமாவது ஆபிஜாத்யம், ஸத்குல ப்ரஸுததவமென்றவாறு. உயர்குடிப் பிறப்பாளர் வேஷம் வேறு. அநபிஜாதர்களின் வேஷம் வேறு. ஆகவே இதுவரை வேஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லியாயிற்று; இனி வாக்கைப் பற்றிச் சொல்லுவோம். வாக்கும் வயது தொழில் பொருள் படிப்பு குலம் ஆகிய இவற்றுக்குத் தக்கபடியிருக்கவேண்டும். பெரியார் வாக்கில் வெளி வரவேண்டியது சிறியார் வாக்கில் வெளி வரலாகாது; சிறியார் சொல்லக் கூடியதைப் பெரியார் சொல்லலாகாது. நிஹீந காரியங்களைச் செய்பவன் சொல்லுமதை உத்க்ருஷ்ட காரியங்கள் செய்பவர் சொல்லலாகாது; தனிகர்கள் சொல்லக்கூடிய வாக்கை தரிதரன் சொல்லலாகாது. படிப்பாளிகள் சொல்ல வேண்டிய வாக்கை அறிவிலிகள் சொல்லலாகாது. குலினர்கள் சொல்ல வேண்டிய வாக்கை அநபிஜாதர்கள் சொல்லலாகாது. இனி வருத்தியைப் பற்றிக் கேண்மின். வருத்தியாவது தானிருக்கவேண்டிய நிலைமை. இதுவும்—வயது தொழில் பொருள் படிப்பு குலம் ஆகிய இவற்றுக்குத் தக்கபடியிருக்கத் தக்கது. இந்த சுலோகம் ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில் முமுக்ஷுத்வாதிகாரத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ளது. *

பசுவதம் பற்றி

55. ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் (சுலோ. 39.)*யஜ்ஞார்த்தம் பசவஸ் ஸ்ருஷ்டா: ஸ்வயமேவ ஸ்வயம்புவா, யஜ்ஞ்ச பூத்யை ஸர்வஸ்ய தஸ்மாத் யஜ்ஞே வத: அவத:* யாகத்தில் பசுவதம் செய்வது வதமாகாது என்று இந்த சுலோகத்தில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படுகிறது. ப்ரஜாபதியினால் யஜ்ஞத்திற்காகவே பசுக்கள் விரும்பிப் படைக்கப்பட்டன. யஜ்ஞமானது ஸகலலோக கேஷமத்திற்காக ஏற்பட்டது. ஆகையினால் யஜ்ஞத்தில் செய்யப்படும் வதம் வதமன்று. வதத்தினாலுண்டாகும் பாபம் அணுகா தென்றபடி. இங்கே விசேஷித்துச் சில விஷயங்களைத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றேன். அடியேனெழுதிய உபந்யாஸ சதவ்யத்தில் (54.) அக்நிஹோத்ராதிகாரம் ஸோபந்யாஸத்தில் இதைப் பற்றி மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன். தச்சேஷபூதமாக இங்கும் விளக்கமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்கிறேன். யஜ்ஞத்தில் பசுவதம் செய்வது பாபமென்று அடியேன் நெஞ்சிலும், நினைத்ததில்லை, வாக்கினாலும் சொன்னதில்லை, எழுதிற்றுமில்லை. பசுவதத்தை இரண்டாமத்யாயம்—முப்பத்தோராம் சுலோகத்தின் பாய்யத்திலும் (அவ்விடத்துத்) தாத்பர்ய சந்திரிகையிலும் ஸாதித்திருப்பவைகளைக் காணாதவனல்லேன். அர்ஜுநன் யுத்தத்தில் கொலை செய்ய நேருவதைப் பாபமாக நினைத்துப் பேசினபோது அவனுடைய மதத்தைக் கண்டிப்பதற்காகக் கண்ணபிரான் ஷத்ரியனுக்கு யுத்தம் அதர்மமன்று, தருமமேயாகும் என்று உபதேசிக்கிறான். அங்கு பாய்யகாரர் “அக்நிஷோமீயாதீவத்” என்றும் “அக்நிஷோமீயாதீஷு ந ஹிம்ஸா பசோ” இத்யாதிகளும் அருளிச் செய்கிறார். மருத்துவர்கள் செய்யும் சஸ்த்ரசிகிதஸையையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்; இங்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையில் “உக்தஞ்ச மநாநா—* தஸ்மாத் யஜ்ஞேவத: அவத: * இதி” என்று இப்போதடியேனெடுத்துக் கொண்டு விமர்சிக்கும் சுலோகத்தின் கடைப்பகுதியையும் உதாஹரித்துள்ளார் ஸ்வாமி. உதாஹரித்தது மட்டுமின்றிக்கே ஸாரமாக ஒரு ஸூத்ரம்

தியை யருளியுள்ளார். அதாவது “வத இதி பாமரத்ருஷ்ட்யா அநுவாத:; அவத இதி ததவகநம்” என்று. இதன் கருத்து என்னவென்றால், ‘வதம் என்று சொல்லவே கூடாது; பாமரர்கள் இதைப் பாபமாக நினைக்கிறயடியால் அநுவாதமாத்ரமிது; உண்மையில் வதமன்று’ என்பதாம். யஜ்ஞத்தில் பசுவதம் செய்ய வேணுமென்கிற கொள்கையுடையார்க்குத் தெரியாத ப்ரமாணங்களையும் அதிகமாக அடியேன் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேனென்பது ஆத்மஸ்துதியன்று, உண்மையுரை. கூதத் ரியர்களுக்கு யுத்தம் போலே ப்ராஹ்மணர்களுக்கு யஜ்ஞம். இதில் ஸந்தேஹயில்லை. நமக்கு ப்ராஹ்மண்யத்திற்காட்டிலும் பரமைகாந்தித்வம் மிகச் சிறந்தது. அந்த பாரமைகாந்த்யத்திற்கு பசுவதம் பண்ணிச் செய்ய வேண்டியதான யஜ்ஞம் அநர்ஹம். “வதம் பாபமன்றே. அதைச் செய்தாலென்ன?” என்கிற கேள்வியையே மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பீர்கள்; மதுஸம்ருதியில் இப்போது நாம் விமர்சிக்கிற சுலோகம் [5-39.] இதற்குமுன்பே இருபத்தாரும் சுலோகத்தில் ஏததுக்தம் த்விஜாதீநாம் பக்ஷ்யாபக்ஷ்யம் அசேஷத:’ மாம்ஸஸ்யாத: ப்ரவக்ஷ்யாமி விதிம் பக்ஷணவர்ஜநே” — இந்த சுலோகத்தில் ‘மாம்ஸஸ்ய பக்ஷணவர்ஜநே விதிம் வக்ஷ்யாமி’ என்றதற்கு ‘மாம்ஸபக்ஷணஸ்ய வர்ஜநே’ என்று அர்த்தம் செய்யப்படவில்லை: “பக்ஷணே வர்ஜநேச” என்று விவரிக்கிறார் குல்லாகபட்டர். உண்மையில் இதுதான் இங்கு அர்த்தம். மேலே மாம்ஸம் பக்ஷிக்கத்தக்கது, பக்ஷிக்க வேண்டியது என்பதையும் மதுமஹர்ஷி கூறியுள்ளார்; உடனே “ப்ரோக்ஷிதம் பக்ஷயேந் மாம்ஸம்” என்று ஆரம்பிக்கிறார். இங்கு “யஜ்ஞஹுதபசுமாம்ஸபக்ஷணம் இதம் யஜ்ஞாங்கம்விதீயதே” என்கிறார் வ்யாக்யாதா. சிலர் சொல்லுவதென்னவென்றால் ‘மாம்ஸபக்ஷணம் கலிவர்ஜ்யத்தில் சேர்ந்துவிட்டபடியால் அதைபக்ஷிக்கக் கூடாது’ என்று. இங்ஙனே பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்களை அடியேன் கேட்பது ஒன்றே; “கலியிலும் மாம்ஸமுண்ணலாம்” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லிவிட்டால் பரமைகாந்திகள் உண்பார்களா? மிகவும் அருவருக்கக் கூடிய கார்யமன்று இது. *தேவரேண ஸுதோத்பத்தியை கலியிலும் உபாதேயமாக சாஸ்த்ரம் விதித்து விட்டால் சிஷ்டர்கள் அதை யநுஷ்டிப்பார்களோ? வர்ஜ்ய மென்று தெரிந்தும் வர்ஜ்யாத வர்கள் எத்தனை பேரில்லை. ‘பசுவதத்தில் எங்களுக்கு அருவருப்பில்லை’ என்னுமவர்கள் அதை தாராளமாகச் செய்யலாமென்று அடியேன் பலகால் எழுதிபிடுக்கிறேனே. *அக்ரியாவதநர்த்தாய தத்து கர்ம் ஸமாசரேத்* என்று ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் கையாளப்பட்ட வசனத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாரில்லையே, அகரணே ப்ரத்யவாயம் காட்டித் தீரவேணுமே. அதை தேடிப் பிடித்துக் காட்டுகிறவரையில் *பசுமாரண கர்மதாருணர்களின் வாதம் செல்லாது; வதம் செல்லும். ஆப்தரான ஒரு வித்வான் அடியேனுக்கெழுதினார்—“யஜ்ஞம் ஸாமாந்யமாக எல்லாரும் செய்ய முடியாது; அதற்கு த்ரவ்யஸம்பத்து வேண்டும்; அஃதுள்ளவர்கள் செய்யாதிருக்கலாமா?” என்று. இதற்கு ஒரே வார்த்தை சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். கீதையில் மூன்று மத்யாயத்தில் (8) *நியதம் குரு கர்ம் த்வம்* என்கிற சுலோகத்தின் பாக்ஷ்யத்திலே “ந்யாயார்ஜிதநேந மஹாயஜ்ஞாதிகம் க்ருத்வா த்ச்சிஷ்டாசநேநவ சரீரதாரணம் கார்யம்” என்கிறார் ஸ்வாமி. தனிகர்கள் தனத்தைக்கொண்டு பசுவதம்பண்ணி மாம்ஸபக்ஷணம் பண்ணி தேஹதாரணம் பண்ணவேணுமென்று இதற்குப்

பொருள்? மேலே ஆரமத்யாயத்தில் 37. *அநதீத்ய த்விஜோ வேதாந் அநுத்பாத்ய ததா ஸுதாந், அநிஷ்ட்வாசைவ யஜ்ஞைச்ச மோஷமிச்சந் வ்ரஜத்யத:* என்னுமிந்த சுலோகத்தை ஆழ்ந்து விமர்சிக்க வேண்டா. மேலெழு விமர்சித்தாலும் போதும். வேத மோதாவிடில் நரகம் புகுவன், யஜ்ஞம் செய்யாவிடில் நரகம் புகுவன் என்றது ஸரி. இடையில் 'மக்கள் பெருவிடில் நரகம் புகுவன்' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே. இது யாரைப் பற்றிச் சொன்னது? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். பகவத்கீதை 8-3ல் பாஷ்யத்தில் யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி என்று மேலுள்ள வசனத்தையும் எடுத்துக்காட்டி, "ச்ருதிலித்தோ யோஷிதஸம்பந்த: ...உத்வேஜநீய தயா பரிஹரணீயதயா ச முமுக்ஷு:பி: ஜ்ஞாதவ்யம்" என்று ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பதை விச்வஸித்து யோஷித ஸம்பந்தத்தை வெறுத்தவர்களுக்குமா நரகம் வரும். 'ஆமாம். வரத்தான்வரும்' என்னில், அவர்களோடு கூடவே இவர்களும் நரகம் போகட்டுமே. எவர்களும்? பசுவதத்தைக் கொண்ட யாகத்தைச் செய்யாதவர்களும். *

தார்மிகர்களைப் பற்றி

56. நாலாமத்யாயத்திலே ச்லோ.171 முதல் நான்கு சுலோகங்கள் தார்மிகர்கள் கண்டபாடம் செய்து வைத்துக் கொள்ளத்தக்கவை. அதர்மம் செய்பவர்கள் தனிகர்களாயிருப்பதையும்; தரும் செய்பவர்கள் அகிஞ்சனர்களாயிருப்பதையும் காணும்போது தார்மிகர்களுக்கு அதர்மருசி ஏற்படக்கூடும். தரும் செய்து தரித்ரர்களாயிராமல் அதர்மம் செய்து தனிகர்களாயிருப்போமென்கிற எண்ணமுண்டாகி அதர்ம ப்ரவ்ருத்தி வினையக்கூடுமன்றே. அன்னவர்களைக் குறித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ந ஸீந்த்ர்பி தர்மேண மந: அதர்மே நிவேசயேத், அதார்மிகாணம் பாபாநாம் ஆசு பச்யந் விபர்யயம். தர்மணே ஸீதந்ரபி மந: அதர்மே ந நிவேசயேத் — தரும் செய்வதனாலேதான் நமக்குக் கஷ்டங்களுண்டாகின்றன வென்று நினைக்க நேர்ந்தாலுங்கூட அதர்மாசரணத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தக் கூடாது. ஏனென்றால், அதர்மஞ் செய்யும் பாபிகள் வாழ்ந்தே நிற்காமல் அதற்கு மாறுபாடான நிலைமையையும் அடையக் காண்கையாலே. அடுத்த 172வது சுலோகத்தினால் அதர்மம் பலன் காட்டியே தீருமென்று வற்புறுத்திச் சொல்லப்படுகிறது. நாதர்மச் சரிதோ லோகே ஸத்ய: பலதி கௌரிவ, சநைராவர்த்தமாநஸ் து கர்த்துர் மூலாநி க்ருந்ததி — அதர்மம் செய்யப்பட்டால் அது உடனே அனர்த்தமாகிற பலனைக் கொடுத்துவிடுமென்பதில்லை. எதற்கும் பரிபாகதசை யென்று ஒன்றுண்டு; அப்போது ஸமூலநாசம் பண்ணியே தீரும். 173. யதி நாத்மதி... இய்யாதி. அதர்மமான ஸாக்ஷாத்து கர்த்தாவினிடத்திலும் பலனைக் காட்டும்; இல்லையேல் புத்திரர்களிடத்திலோ பௌத்ரர்களிடத்திலோ ப்ரபௌத்ரர்களிடத்திலோ பலித்தே தீரும். செய்த அதர்மம் எந்த விதத்திலும் நிஷ்ப்பலமாகாது. அடுத்த சுலோகம் 174. மிக முக்கியமானது. அதர்மணே ஏததே தாவத் ததோ பத்ராணி பச்யதி. ததஸ் ஸபத் நாத் ஜயதி ஸமூலஸ்து விநச்யதி. இந்த சுலோகம் அதர்மம் செய்து பழுத்தவன் ஸ்வாநுபவத்தைத் தெரிவிக்கும் சுலோகம் போலவே காண்கிறது. அதர்மம் செய்தவன் தற்காலத்தில் ஸம்ருத்தியடைகிறான்; மாடமாஸிகைகள் கட்டிக்கொள்வதும் யானை குதிரைகள் ஏறப்பெறுவதுமான செல்வங்களையும் அநுபவிக்கிறான். சத்ருக்

களையும் வெல்லுகிறான். நாளடைவில் பரிபாகத்தை வந்தவாறே ஸமூலநாசத்தை யடைகிறான். ஆகவே தருமநிஷ்டையே கேதமங்கரமென்றதாயிற்று.

57, 58. எட்டாமத்யாயத்தில் ச்லோ. 92. யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்த வைஷ ஹ்ருதி ஸ்திதி: . தேநசேத் அவிவாதஸ் தே மாகங்காம் மா குருந் கம: . இந்த ச்லோகம் ஆழ்வார்கள் பாசரம் போலுள்ளது. பெரும்பாலும் ப்ரதமபுருஷ நிர்தேச மாகவே செல்லுகிற இந்த தருமசாஸ்த்ரத்தில் இங்கு ஒரு மூன்று ச்லோகங்கள் மத்யம புருஷநிர்தேசமாக நிகழ்கின்றன. ஆழ்வார்கள் உபதேசம் செய்தருளும் வகை காண்கிறது. ஆகவேதான் இந்த ச்லோகம் பகவத்விஷயத்தில் விசேஷித்துக் கையாளப்படுகிறது. எம்பெருமானே தீவேஷம் முற்றி நிற்கும் நிலை நீங்கி அத்வேஷ நிலையென்று ஒன்று உண்டாகும். அது பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளுக்கு முதற்படியான நிலைமையாகையாலே அதையே பக்தி தசையாகவுங் கொள்ளுவார்கள். எம்பெருமானே விவாதப்படுகிற நிலை நீங்குமளவே போதுமானது. எம்பெருமான் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டாலன்றே அவனே விவாதப்படமுடியும்; கட்கிலியான அவனே விவாத ப்ரஸக்தியே யில்லையே யென்று சிலர் நினைக்கவும் கேட்கவும் கூடும். அவனே தனக்குண்டான உறவை ஒப்புக் கொள்ளாமலிருப்பதுதான் விவாதமொழிபடுவது. 'த்வம் மே' என்று பகவான் சொல்லுவதாகவும் 'அஹம் மே' என்று சேதநன் சொல்லுவதாகவும் வைத்து பட்டர் அருளிச்செய்திருப்பது சமத்கா ரோக்தி விந்யாஸம். பகவச்சேஷத்வத்திற்கு இசையாமலிருப்பதுதான் பகவானே விவாதப்படுகையாவது. அது தீராதவளவில் [பகவச்சேஷத்வத்திற்கு இசையாதவள வில்] கங்கைநீர் குடைந்தாடப்போவதும் குரு கேஷத்ர யாத்திரை செய்யப்போவதும் வினையாகும். சேஷத்வருசி யுண்டாகிவிட்டதாகில் கேஷத்ரதீர்த்த யாத்திரையே வேண்டா. அது உண்டாகாதவளவில் இந்த யாத்திரை நிஷ்ப்பலமாகையாலே ஸர்வாத்மநா யாத்திரை போகவேண்டா வென்கிறது. இதற்கு யாத்ரா நிஷேதத்தில் தாத்பர்யமன்று; பகவானே உள்ள உறவை அறியவேண்டியது முக்கியம் என் கையில் தாத்பர்யமத்தனை. இந்த ச்லோகத்தைத் திருவாய்மொழியில் * வீடுமின் முற்றத்தில்* உம்முயிர் வீடுடையானிடை வீடுசெய்மினே* என்றவிடத்து நம்பிள்ளை அற்புதமாக வியாக்கியானித்தருளுகிறார்; அந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளையே இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறேன் :—

“[யம:] ப்ராதேசிகமான நியமனத்தை யுடையவனென்று சொல்லுகிறது; *ப்ரபவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு: * என்று அவன் தன்னைபும் நியமிக்கு மவனாயிற்று இவன். [வைவஸ்வத:] விவஸ்வானுடைய குலத்திலே பிறந்தவ னென்னுதல்; ஆதித்த்யாந்த: அவஸ்திதனென்னுதல். [ராஜா] அவனைப்போலே 'தஹ பச' என்கையன்றிக்கே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருக்குமவனாயிற்று இவன். *ரஹ்ஜயதி ராஜா.* [ய:] அந்தர்யாமி ப்ராஹ்ணிகளில் ப்ரஸித்தி. [தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்திதி:] அவன் எங்குற்றனென்ன; கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹ்ரு தயத்திலே புகுந்து ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றிருக்கிறான். ஆனால் செய்ய வேண்டுவதென்னென்னில், [தேந சேத் அவிவாதஸ் தே] உடையவனாயிருக்கிறவ

லேடே உனக்கு அவிவாத முண்டாகில், 'இத்தால் பேறு என்?' என்பாயோ? [மா கங்கரம் மா குருந் கம] ஒரு தீர்த்தம் தேடிப்போதல் புண்ய க்ஷேத்ரம் தேடிப் போதல் செய்யவேண்டா. அஹங்கார மமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயச் சித்தம் பண்ணுகையாவது நிஷித்தத்ரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து மெழுகூட்டின வேர்பாதிநே: உடையவனுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிதே ப்ராயச்சித் தமும், உடையவன் ஸர்வேச்வரன். த்ரவ்யங்களில் தலையான ஆத்மத்ரவ்யத்தைநே அபஹரித்தது. த்ரவ்யத்தைப் பொகட்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ண வேணுமே. பொகடுகிற த்ரவ்யம் தானாகையாலே ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியுமில்லையே. ஆகையாலே நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே வீடுசெய்மீன்." இவை ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி ஸ்ரீ ஸூக்திகள். *

ப்ராஹ்மண வதம் பற்றி

59. எட்டாவதத்யாயத்திலேயே, தவறு செய்த பிராமணனை தண்டிக்கவேண்டிய விதம் கூறப்படுகிறது. ச்லோ. 379. பிராமணனுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கவே கூடாது. தலையை மொட்டையடிப்பதுதான் பிராமணனுக்கு வதபர்யாயமான தண்டனையாகும். பிராமணன் தவிரமற்ற ஜாதியாருக்கே வததண்டனை விதிக்கலாம். பிராமணன் எவ்விதமான குற்றம் செய்திருந்தாலும் அவனுக்கு வததண்டம் விதிக்கவே கூடாது. தீவ்ரமான பாபம் செய்திருந்தால் பிராமணனை ராஷ்ட்ரத்தில் நின்றும் வெளியே தூரத்தி விடலாம். அப்போதும் அவனுடைய ஜீவனத்திற்குப் போதுமான பொருளை கையில் கொடுத்தனுப்பவேணும். சரீரத்தில் எவ்விதமான க்ஷதியையும் உண்டுபண்ணக்கூடாது. ப்ராஹ்மணவதத்திற்கு மேற்பட்ட அதர்மமே உலகத்தில் கிடையாது. ஆகையினால் அரசன் ப்ராஹ்மணவதத்தை நெஞ்சினாலும் நினைக்கலாகாது. [இதற்கான வசனங்களிவை.] *மௌண்ட்யம் ப்ராணந்திகோ தண்டோ ப்ராஹ்மணஸ்ய விதீயதே, ... ந ஜாது ப்ராஹ்மணம் ஹந்யாத ஸர்வபாபேஷ் வபி ஸ்திதம். ராஷ்ட்ராத் ஏநம் பஹி குர்யாத் ஸமக்ரநம் அக்ஷதம். ந ப்ராஹ்மண வதாத் பூயாந் அதர்மோ விதீயதே புவி. தஸ்மாதஸ்ய வதம் ராஜா மநஸாபிந சிந்தயேத். *

ஸ்த்ரீகளைப் பற்றி

60. ஒன்பதாமத்யாயத்தில் ஸ்த்ரீபுருஷ தருமங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி ஸ்த்ரீகளுக்கு ஒருபோதும் ஸ்வாதந்த்ரியம் கூடாதென்று வலிதாக மறுக்கிறார். ச்லோ. 3. *பிதா ரக்ஷதி கௌமாரே பர்த்தா ரக்ஷதி யௌவநே. ரக்ஷந்தி ஸ்தாவிரே புத்ரா: ந ஸ்த்ரீ ஸ்வாதந்த்ர்யமர்ஹதி.* இந்த சுலோகம் நீதி சாஸ்த்ரஸங்க்ரஹத்தில் ஏறியிருந்தாலும் இதற்கு ஆகரம் மதுஸ்மிருதியேயாகும். ஸ்த்ரீகளை இளம்பிராயத்தில் தந்தை காக்கிறார்; யௌவனத்தில் கணவன் காக்கிறார், முதுமையில் புத்திரர்கள் காப்பர். ஆக, ஸ்த்ரீகள் தங்களைக் காத்துக்கொள்வதில் ஒருபோதும் ஸ்வாதந்த்ர்யமுடையரல்லர் என்பது ச்லோகார்த்தம். இதன்மேல் கேள்வி பிறக்கக்கூடும். இளமையில் வைதவ்யமடைந்து பதியுமின் றிக்கே புத்திரனுமின் றிக்கே யொழிந்தவர் களைக் காப்பவர் யார்? என்று. இதற்கு வ்யாக்க்யாதா [குல்லுகபட்டர்] ஸமாதான

மெழுதியுள்ளார்—தந்தை, தந்தையுடன் பிறந்தவர் முதலானார் காக்கும்படியைக் காண நின்றோமென்று. *

தநவிபாகம் பற்றி

61. மாதா பிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும்போது புத்திரர்கள் பங்கு பிரித்துக் கொள்ளக் கூடாதென்றும், அவர்கள் முடிந்தபிறகு கநிஷ்டப்ராதாக்கள் ஜ்யேஷ்டப்ராதாவையே அநுவர்த்தித்து வாழ வேண்டுமென்றும் நியமிக்கிறார். (9-104.) *ஊர்த்தவம் பிதுச் சமாதூச் ச ஸமேத்யப்ராதரஸ் ஸமம். பஜேரந் பைத்ருகம் ரிக்த்தம் அநீசாஸ் தே ஹி ஜீவதோ:* மாதா பிதாக்கள் ஜீவித்திருக்கும்வரையில் அவர்களது தனத்தில் புத்திரர்களுக்கு ஸ்வாமித்வம் கிடையாதாகையாலே அத் தந்தைதாயருடைய வாழ்நாள் முடிந்தபிறகு பங்கு பிரித்துக் கொள்ளவேண்டியது. (இதற்கு வியாக் க்யாதா எழுதுகிறார்)—“விபாகஞ் சேத் பிதா குர்யாத் இச்சயா விபஜேத் ஸுதாந் [தகப்பனர் இஷ்டப்பட்டால் புத்திரர்களுக்குத் தாமே பங்கு பிரிக்கலாம்] என்று யாஜ்ஞுவல்க்யர் சொல்லியிருக்கையாலே தகப்பனர் இஷ்டப்படாதவளவில் இந்த சாஸ்த்ரம் செல்லுமென்கிறார். அடுத்த சுலோகம் 105. ஜ்யேஷ்ட ஏவ து க்நஹ்ணீயாத் பித்ரீயம் தநம் அசேஷத:, சேஷாஸ் தம உபஜீவேயு: யதைவ பிதரம் ததா. பிதாவின் தனத்தையெல்லாம் மூத்த புதல்வனே அடையக்கடவன்; மற்றப்ராதாக்கள் தமையனையே தந்தையாகக் கொண்டு அவன்கீழ்வாழ்க் கடவர்கள்; மேலே ச்லோ. 108. பிதேவ பாலயேத் புத்ரான் ஜ்யேஷ்டோப்ராத்ருந் யவீயஸ: புத்ரவச் சாபி வர்த்தேரந் ஜ்யேஷ்டேப்ராதரி தர்மத:; பிதா புத்திரர்களைக் காப்பதுபோல மூத்தவன் தம்பிமார்களைக் காக்கக் கடவன். தம்பிகளும் பிதாவினிடத்திற் போலவே மூத்தவனிடத்தில் வர்த்திக்கக் கடவர்கள். இதெல்லாம் ஜ்யேஷ்டப்ராதா யோக்யனாயிருக்கும்ளவில் என்று நுகர்கொள்கை.

கௌணகல்பம் பற்றி

62. அனுஷ்டானங்களில் முக்கிய கல்பமென்றும் கௌணகல்பமென்றும் இரண்டுண்டு. கௌணகல்பத்தை ஏதோ ஆபத்காலத்தில் கொள்ளலாமேயல்லது சக்தியும் ஸௌகர்யமுமிருக்குங் காலங்களில் முக்கிய கல்பத்தைத்தான் கொள்ள வேண்டும்; கௌணகல்பம் கேவலம் ஆபத்கால மாத்ரவிஷயம். 11-28. *ஆபத் கல்பேந யோ தர்மம் குருதே அநாபதி தவிஜ:, ஸ நாப்நோதி பலம் தஸ்ய பரத்ரேதி விசாரிதம். * கௌணகல்பத்திற்கு ஆபத்கல்பமென்று பெயர். அதை ஆபத் காலத்தில் மட்டுமே அனுட்டிக்கலாம். ஆபத்தொன்றுமில்லாதவளவில்ப்ராஹ்மணன் கௌணகல்பத்தையனுட்டித்தானாகில் அது அனுட்டியாததோடொக்கும்த்தனை. [இந்த விதியைப் பரிபாலனம் செய்பவர்கள் மிகச் சிலரே யாவர். ஆசமனப்ராணயாமாதிகளையும் தினப்படி பெரும்பாலும் கௌணகல்பமாகவேயன்றே அனுட்டித்து வருகிறோம்.]

பரிபவப்ரதிசேஷம் பற்றி

63. (11-34.) *ஷுத்ரியோ பாஹுவீர்யேண தரேத் ஆபதமாத்மந:;. தநேந வைச்ய சூத்ரௌ து ஜபஹோமைர் த்விஜோத்தம:;. * நான்கு ஜாதியார்க்கும் சத்ருக்

கள் மூலமாகப் பரிபவங்கள் நேருவது ஸம்பாவிதம். அதைப் போக்கிக் கொள்ளுமு பாயம் ஜாதி பேதேந வெவ்வேறு பட்டிருக்குமென்கிறது. கூதரீயன் தன்னுடைய பராக்ரமத்தைக் கொண்டு ப்ரதிக்ரீயை பண்ணக்கடவன். வைச்யனும் சதுர்த்தனும் தனத்தைக் கொண்டு வெல்லக்கடவன். ப்ராஹ்மணேத்தமணேவென்னில், கேவலம் ஜபம் ஹோமம் முதலிய வைதிககருமங்களைக் கொண்டே சத்ருபகூ ப்ரதிகூபம் பண்ண வேண்டியவன் [இத்தால் தெரிவிக்கப்படுவதென்ன? பிராமணன் தன்னிடத்தில் பராக்ரமமிருந்தாலுங்கூட அதை உபயோகிக்கக் கடவனல்லன்; தனமிருந்தாலும் அதை ப்ராப்த விஷயங்களில் தவிர இத்தகைய காரியங்களில் தூர்விநியோகம் செய்யக்கடவனல்லன். ஒதியுணர்ந்திருக்க வேண்டியதையே கடமையாக வுடையவனாதலால் ஜபஹோமாதிகளைக்கொண்டே ஜய சீலனாயிருக்கக் கடவனென்பதாம். * திக் பலம் கூதரீய பலம் ப்ரஹ்மதேஜோ பலம் பலம் * என்ற புகழ்ச்சியைப் பரிபாலித்துக் கொள்ளக் கடவோம்.] *

த்ரிதண்டிகளைப் பற்றி

64. ஸம்ந்யாஸிகளைத் த்ரிதண்டிகளென்கிறோம். முக்கோல்களே த்ரிதண்டமெனப்படுகின்றன. தண்டமென்பதற்குக் கோல் என்கிற பொருள் தவிர, தண்டித்தல் [அடக்குதல்] என்கிற பொருளும் ப்ரஸித்தமாதலால் மூன்று வகையான தண்டங்களைக் கொண்டவர்களே த்ரிதண்டிகளெனத் ததவர்களென்கிறார் மனுமஹர்ஷி. 12-10. வாத்தண்டம், மனோதண்டம், காயதண்டம் என்னுமியை மூன்று தண்டங்களாம். வாக்கையடக்குதல், மனத்தை யடக்குதல், சரீரத்தை யடக்குதல் ஆகிய இம்மூன்று அடக்கங்களும் மூன்று தண்டங்கள். இவற்றை யுடையவர் த்ரிதண்டி. (இதன் விவரணம் வருமாறு) பொய் சொல்லுவது, பழமொழிகளைச் சொல்லுவது, பகவத் பாகவத ஆசார்ய நிந்தைகளைப் பொழிவது. தன்னைத்தானே ப்ரசம்ஸித்துக்கொள்வது முதலான வாக் தோஷங்களில்லாமை வாத்தண்டமெனப்படும். (வாக்கினாலே தண்டித்தலென்று பொருளன்று; வாக்கை தண்டித்து அடக்கி வைத்துக் கொள்ளுதலென்று பொருள்) மனோ தண்டமாவது—அப்ராப்த விஷயங்களைச் சிந்தனை செய்யாதபடி மனத்தை நிக்ரஹித்தல். காய தாண்டமாவது—கரகரணதியவயவங்களை அப்ராப்த விஷயங்களில் போகவொட்டாதபடி தடுக்கை. பெரிய திருமொழியில் 1-6-7. நெஞ்சினால் நினைத்தும்வாயினால் மொழிந்தும் நீதியல்லாதவை செய்தும் என்றருளிச் செய்தபடியே மனமொழிமெய்களால் அநீதியொன்றும் நிகழாதபடி ஜாகருகர்களாய் வர்த்திப்பவர்களே த்ரிதாண்டிகளென்றதாயிற்று. இங்கு வியாக்கியானத்தில் குல்லுகப்பட்டர் “ந து தண்ட த்ரயதாரண மாத்ரேண த்ரிதண்டி உச்யதே” என்றெழுதி யிருக்கையாலே அவர் ஏகதண்டிகளை நெஞ்சிலெண்ணுது த்ரிதண்டிகளையே சிந்தனை செய்பவரென்று புலப்படுகின்றது. சததூஷணி 64-ஆம் வாதத்தில் இது வ்யக்தம். *

பரம புருஷனைப் பற்றி

65. (12-122.) பரமபுருஷனையே அநவரதமும் சிந்திக்க வேண்டுமென்று மதுமஹர்ஷி தம்முடைய ஸ்ம்ருதியைத் தலைக்கட்டுகிறார். ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்

அணீயாம்ஸம் அனோரபி. ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத் தம் புருஷோத்தமம்.* (புருஷம்பரம் என்றும் பாடமுண்டு.) இதில் நான்கு விசேஷணங்கள் பரமபுருஷனைச் சிறப்பித்துக் கூறுவன. ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்—ஸ்ர்வநியந்தா என்றபடி. கீதையில் *ஸ்ர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸம்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸம்ருதிர் ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச* என்றதை நினைப்பது. அணீயாம்ஸம் அனோரபி—* அனோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந் என்கிறபடியே அனுபதார்த்தங்களிலும் அந்த: ப்ரவேச ஸௌ கர்யாத்மமாக மிகவும் அணுவாயிருக்குமவன். [ருக்மாபம்] ச்சாந்தோக்யத்தில் அந்த ராதித்ய வித்யையிலே 'ஹிரண்மய:' என்றும் 'ஆபரணகாத் ஸர்வஏவ ஸுவர்ண:' என்றும் * சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது * (திருவாய் மொழி 3-1-2.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பொன்மேனியன். "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்கிறபடியே ஹிரண்மயவர்க்கணையான பிராட்டியின் தேஜோவ்யாப்தியாலே பொன்மேனி படைத்தவனென்னவுமாம். [ஸ்வப்நதீகம்யம்] ஸ்வப்நமுண்டாவது எப்போது? செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான ஸகலேந்திரியங்களினுடையவும் வியாபாரம் உபரதமானவாறே கேவலம் மகோ ஜந்யமானது கனவு. அப்படியே பரமபுருஷனும் கண்டு கேட்டுந்று மோந்துண்டுமுது மைங்கருவிகளும் ஓய்ந்து, * என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை நெஞ்சென்னு முட்கண்ணேல் காணாமுணர்ந்து (பெரிய திருவந்தாதி.) என்கிறபடியே விசுத்தேந மநஸா க்ராஹ்யனாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனைச் சிந்தித்து வாழ்வோமாக. இந்த ஸம்ருதியில் உபக்ரமத்தில் ச்லோ. 10ல் * ஆபோ நரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ. வை நரஸுநவ: தூ யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயணஸ் ஸம்ருத: * என்று நாராயணநாம நிர்வசனம் செய்திருக்கையாலே இம்முனிவர்க்குப் பரமபுருஷத்வேந விவக்ஷிதன் நாராயணனே யென்றறிவது.

[உபஸம்ஹாரவிஜ்ஞாபனம் ;— இந்த ஸம்ருதி பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே கொண்ட தாயினும் அபரிமிதார்த்த புஷ்கலமென்னத்தட்டில்லை.

பகவத்கீதையின் அர்த்த விசேஷங்கள்

பதினெட்டு அத்யாயமாக அமைந்த கீதையில்

பதினெட்டு ஸாரார்த்தங்கள் கேண்மின்.

66. கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதுசென்று ஸமாதான வழிகள் பல பேசியும் "வீரபோக்தா வஸுந்தரா" ஆகையாலே போர்க்களத்தில் வீரத்தனத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுமவர்களே ராஜ்யமாளக் கடவர்கள் என்று த்ருதராஷ்டிர வகுப்பினர் கூற, பிறகு யுத்தமே நடக்கக் கடவதாக முடிவு பெற்றது. இருவகுப்பினரும் படைத்துணை வேண்டி கண்ணபிரான் பக்கலிலே

வந்தார்கள். துரியோதனன் கண்ணபிரானைத் துணையாக விரும்பவில்லை. *க்ருஷ்ண ச்ரதா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:* என்னும் புகழ் பெற்ற பாண்டவர்களுக்கே கண்ணபிரான் துணைவனாக நிற்க வேண்டிற்று. பக்த பரதந்திரனான ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மா தன்னுடைய பரமபக்தனை அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக யிருந்து கொண்டு குருகேசுத்திரமென்னுமிடத்தில் வந்து போர்புரிய அணிவகுத்து நின்றனன். அப்பொழுது அர்ஜுனன் கண்ணபிரானை நோக்கி 'பெருமானே! இந்தப் போரில் யான் யாருடன் போர் புரிவது தகுதியானது? துர்ப்புத்தி வாய்ந்த துரியோதனனுக்குத் துணைபுரிவதற்காக யார் யார் வந்திருக்கிறார்களென்பதை நான் கண்டு தெரிந்து கொள்ளுமாறு தேரை இரண்டு சேனைகளினிடையில் நிறுத்த வேணும்' என்று கூற, அப்படியே கண்ணபிரான் இரண்டு படைகளினிடையே தேரை நிறுத்தி 'அர்ஜுனா! இவ்விரு படைகளிலுமிருக்கின்ற போர் வீரர்களைப் பாராய்' என்றனன். பார்த்த அர்ஜுனன் போர் புரியமாட்டேனென்றென்பது தெரிந்ததே. அது நிற்க. 'தேரைக்கொண்டு நிறுத்து' என்று அர்ஜுனன் கட்டளையிட, உடனே அங்ஙனம் செய்த கண்ணபிரான் தன்னுடைய ஆசிரீத பரதந்தரியத்தைக் காட்டிக்கொண்டானென்பது கண்ணனுடைய திருக்குணங்களில் ஸாரமாக அறியத்தக்கது. மேலே தன்னுடைய பரதவத்தைப் பலவாறு பேசப் போகிறான்; அதனிலும் சிறப்பாக ஸௌஸ்யத்தை முந்தற முன்னம் அனுஷ்டான முகத்தினால் காட்டியருளினென்பது விசேஷம். *

67. இரண்டாமத்யாயத்தில் பதினேராவது ச்லோகமாகிய "அசோச்யாந் அந்வசோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ச்ச பாஷஸே, கதாஸூந் அகதாஸூம்ச்ச நாது சோசந்தி பண்டிதா:" என்கிற ச்லோகந்தான் உபதேசத்தின் உபக்ரமமாக வுள்ளது. இதற்கு முன்னே அர்ஜுனன் வாயில் "சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்று வெளிவந்திருக்கிறது. 'கண்ண! எனக்கு தர்மாதர்மங்கள் தெரியவில்லை; எனக்கு ச்ரேயஸ்ஸென்று நீ அறுதியிட்ட பொருளை எனக்கு உரைப்பாயாக. உனக்கு நான் மித்திரன் மாத்திரமல்லேன், சிஷ்யனுமாகிறேன்; இதோ உன் திருவடிகளில் வீழ்ந்து யாசிக்கிறேன்காண்; எனக்கு ஹிதா ஹிதங்களை யுபதேசிப்பாயாக' என்று அர்ஜுனன் சொல்லும்படி செய்து விட்டான் கண்ணபிரான். இந்த ப்ரார்த்தனையைப் பெறாமல் சிறந்த சாஸ்த்ரத்தை யுபதேசிப்பது தகுதியன்றாதலாலும், நிர்வேத மில்லாதவனது வாயில் இந்த ப்ரார்த்தனை வெளிவராதாகையாலும் இத்தனையும் கண்ணபிரான் செய்துவைத்த வொரு நாடகம் என்பது அறியத்தக்கது. ஆகவே அர்ஜுனனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் அவன்றன்னுடைய ஸ்வபாவத்தாலுண்டானதன்று. மாயப்போர்த்த தேர்ப்பாகனுடைய மாய மந்திரம் செய்வித்த செயல் என்றதாயிற்று, இல்லையாகில் கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரிக்க அவகாசமே யிராதன்றே. *

68, (3.22)* "ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோ கேஷு கிஞ்சந, நாநவாப்த மவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி" என்பது. இதில் பகவான் தானும் கர்மாதாஷ்டானத்தில் ஊன்றி யிருப்பதாக வற்புறுத்திச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. க்ருஷ்ணாவதாரத்திற்கு முந்தின அவதாரமான ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இது தன்னை

ஸூஸ்பஷ்டமாகக் காணலாம். விச்வாமித்ர முனிவன் தசரத மன்னனிடம் வந்து * அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்* இத்யாதிகளைச் சொல்லி ஸ்ரீ ராமபிரானைக்கொண்டு சென்றான். 'ஊந ஜோடச வர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவ லோசந:' என்று சக்ர வர்த்தி சொல்பபடி இராமன் செந்தாமரைக் கண்ணனாகையாலே ஸூர்யன் அஸ்த மித்தவாறே தாமரை முகுளி தமாகுங் கணக்கிலே இராமனும் கண் மூடினான்: பிறகு ஸூப்ரபாத காலத்திலே முனிவன் "கௌஸல்யர ஸூப்ரஜா ராமி பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே" என்று சொல்லித் துயிலுணர்த்துகிறான். "இராமா எழுந்திரு! நாம் சீச்சிரமாக ஆச்ரமம் சென்று சேர்ந்து யாகம் தொடங்கவேணும்" என்று சொல்ல வேண்டியிருக்க, அங்ஙனே சொல்லாதே "உத்திஷ்ட நரசார்தூல! கர்த்தவ்யம் தைவ மாஹ்நிகம்" என்றான் முனிவன். ப்ராதஸ் ஸந்த்யாதுஷ்டானம் வழுவாமற் செய்ய வேண்டுமே, அதற்காக எழுந்திராய் என்று சொன்னவிதனால் எம்பெருமானுடைய அவதாரம் முக்கியமாக தர்மாதுஷ்டானத்திற்காகவே யென்பது நன்கு விளங்கும். மேலே பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்திக் கிடக்கிற காலங்களிலும் பெருமாள் ஸந்தியா காலங்களில் தவறாது ஸந்தியாவந்தனம் அனுட்டித்தபடியை வால்மீகி பகவான் அஸக்ருத் கூறியிருக்கின்றார். ஆகவே பகவான் *வாத்த ஏவ ச் கர்மணி* என்று சொன்னது மிகப்பொருந்தும்.

69. நாலாமத்யாயத்தில் (7) * யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய * என்கிற ச்லோகத்தில் "ததா ஆத்மாநா ஸ்ருஜாம்யஹம்" என்ற விடத்தில் ரஸ்யமும் ரஹஸ்யமுமான ஓர விசேஷார்த்தமுண்டு; மேலே ஏழாமத்யாயத்தில் "ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவ மே மயம்" (18) என்று கீதாசார்யன் யானே ஜ்ஞானிகளைத் தனக்கு ஆத்மாவாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு "ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி" என்றதற்கு ஞானிகளை அவதரிப்பிக்கிறேன் என்பதும் அந்தரங்கமான பொருளாகும். அதர்மம் தலையெடுத்து தர்மம் தலைமடிந்து நிற்குங் காலங்களில் பகவான் தான் வந்து அவதரிப்பதற்காட்டிலும் ஞானிகள் அவதரிப்பதில் ப்ரயோஜநாதிசயமுண்டு. இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் (41) மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்த எங்கள் மாதவனே கண்ணுற நிற்கிலும் காண்கில்லா வுலகோர்களெல்லாம் அண்ணலிராமானுசன் வந்துதோன்றிய வப்பொழுதே நண்ணரு ஞானம் தலைக்கொண்டு நாரணற்காயினரே என்றுள்ள பாசரம் இங்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும், அன்றியும் இந்த நான்காமத்யாயத்திலேயே மேல் (34) * தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேஷ்யந்தி தே ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானி நஸ் தத்வதர்சின: * என்கிற ச்லோகத்தில் ஞானிகளின் உபதேசப் பெருமை நன்கு கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'தத்வமாகிய நான் சொல்லுவதற்கு காட்டிலும் தத்வமாகிய என்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து தத்வதர்சினகொன்று பேர் பெற்ற ஞானிகள் உபதேசிப்பது மிகச்சிறந்திருக்கும். அவர்களை யடிபணிந்தும் பலகால் அநுவர்த்தித்துக் கேட்டும் தெரிந்துகொள்' என்று அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி யுபதேசித்துத் திருத்திப் பணிக்கொள்ளவல்ல ஞானிகளை ஸமய விசேஷங்களில் நானே அவதரிக்கச் செய்கிறேன் என்கிறானிங்கு. தன்னுடைய அவதாரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல ப்ராப்தமான இந்த ப்ரகரணத்தில் ஞானிகளின் அவதாரத்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யென்று நினைக்கவேண்டா; * பீதக வாடைப்பிரானுர் பிரமசுருவாகி வந்து * என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்படியும் *

ஸாக்ஷாந் நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநாம், மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ர பாணீநா என்கிற ப்ரமாணப்படியும் ஞானிகளின் அவதாரமும் பகவதவதார விசேஷமேயாகையாலே. * சேமம் குருகையோ செய்ய திருப்பாற் கடலோ, நாமம் பராக்ஞ்சமோ நாரணமோ?—தாமம் துளவோ வகுளமோ தோளி ரண்டோ நான்கு முளவோ பெருமானுனக்கு* என்று நம்மாழ்வாரை நோக்கி ஒரு பரமபக்தர் பணித்த பாசரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கப் பொருந்தும், *

70. ஐந்தாமத்யாயத்தில் (18) * வித்யாவிநயஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி, சுநிசைவ ச்வபாகே ச பண்டிதாஸ் ஸமதர்சின: * என்பதொரு சுலோகம். இந்த ச்லோகத்தில் “பண்டிதாஸ் ஸமதர்சின:” என்றிருப்பது கொண்டு, ‘ஜாதிபேதம் முதலானவற்றை யிட்டு ஏற்றத்தாழ்வு காண்பவர்கள் பண்டிதர்களல்லர்; பாமரர்களே’ என்கிற அபார்த்தம் நவீந ஸம்ஸ்காரர்களின் வாக்கில் உலாவி வருகிறது. அது சிறிதும் பொருந்தாது. பாஷ்யஸூக்திகளை நோக்குக. பசுவினாலாகிற காரியம் யானையினாலாகாது, யானையினாலாகிற காரியம் பசுவினாலாகாது. பால்வேண்டும்போது பசுவைத் தேடுவதும் மஹோத்ஸவங்களுக்கு யானையைத் தேடுவதும் யாவரிடத்துக் கண்டவியல்பு. லோகீதியில் ஸமதர்சனம் எங்ஙனே பண்ணமுடியும்? ‘ஸர்வத்ர ஸமதர்சின: என்றதற்கு நவீநர்கள் சொல்லுகிற பொருள் பொருந்தவேணுமாகில், யானைக்குச் செய்கிற அலங்காரங்களை நாய்க்குச் செய்யவேண்டும்; நாய்க்குச் செய்யு மவற்றைக் குதிரைக்குச் செய்யவேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஆபத்திகளைப் பரிஹரிக் கைக்காக ‘ஸர்வத்ர ஸமதர்சின:’ என்பதற்குப் பொருத்தமான பொருள் காண வேண்டும். அதுதான் பாஷ்யத்தில் காண்பது. அன்றியும்; இதற்குமேல் மூன்றாவது ச்லோகத்தில் (5-20) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதாவது—ப்ரியமானது கிடைத்தால் ஸந்தோஷிக்கக் கூடாது; அப்ரியமானது கிடைத்தால் வெறுப்புக்கொள்ளலாகாது என்று கூறப்படுகிறது. இப்படியிருக்க வல்லவனுக்குத்தான் ஸர்வத்ர ஸமதர்சந ரூபமான ஜ்ஞாந விபாக முண்டாகுமென்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார். அப் படிப்பட்ட ஓர் அதிகாரி தேறுவனாகில் அவனுடைய ஸர்வத்ரஸமதர்சித்வம் எப்படிப் பட்டதென்று நேராகக் கண்டு கொள்ளலாம். *

71. ஆறாவது அத்யாயத்தில் (5.) * உத்தரேத் ஆத்மநாத்மாநம் நாத்மாநம வஸாதயேத், ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோபந்து ஆத்மைவ ரிபுராத்த்மந: * என்கிற ச்லோகம் ஒவ்வொருவருடைய நெஞ்சிலும் அநவரதமும் ஊன்றியிருக்கத்தக்கது. தன்னைக் கொண்டேதான் கடைத்தேறவேணுமென்றும், தன்னைத்தானே கெடுத்துக் கொள்ள லாகாதென்றும், தனக்குத் தானே உறவு, தனக்குத் தானே பகைவன் என்றும் இந்தச் ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் கடைத்தேறுவதற்குப் பல பல ஸாதனங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. ஸத்ஸஹவாஸம் வேணும், ஆசார்யோப ஸேவை வேணும், பிராட்டியை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுதல் வேணும்..... என்றிப்படியாக உஜ்ஜீவனத்திற்கு வேண்டியவை பல இருந்தாலும் இவற்றுள் மிக முக்கியமான ஸாதனம் மனம் ஒன்றேயாம். அதை விஷயாந்தரங்களில் யதேஷ்டமாகச் செல்லவிட்டு வைத்தால் தன்னைத்தானே மாய்த் துக் கொண்டபடியாகும். மனத்தை விஷயக்ராமங்களில் புகவிடாமல் ஆத்மோஜ்

ஜீவனத்திற்கு அபிமுகமாக்குமளவில் அந்த மனத்தைக்கொண்டு தான் வாழ்ந்தவனாவான். ஆகவே, மனமானது உறவாயு மிருக்கும், பகையாயு மிருக்கும். உறவாகக் கொண்டு வாழ்வதே விவேகிகளின் பணி; பகையாகக்கொண்டு பாழாய்ப் போகவேண்டாமென்று கீதாசார்யன் வெகு பொருத்தமாக உபதேசித்தருள்கின்றான். *

72. ஏழாமத்யாயத்தில் — (17.) * தேஷாம் ஜ்ஞானீ நித்யயுக்த: * என்னும் ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞானினோத்யார்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:” என்றுள்ளது. இங்கு நம் ஸ்வாமி “ஜ்ஞானிந: அஹம் அத்யார்த்தம் ப்ரிய:” என்று க்ரமாந்வயத்தையே திருவுள்ளம்பற்றி பாஷ்யமிட்டருளினார். இவ்வந்வயக்ரமத்தில்—ஞானிக்குத்தன்னிடத்தில் ப்ரீதி அதிகம் என்றதாக விளங்குகிறது. உண்மையில், பகவானிடத்தில் ஞானி வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? ஞானியிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதி அதிகமா? என்று ஆராய்ந்து பார்க்கு மளவில் ஞானியிடத்தில் பகவான் வைத்திருக்கிற ப்ரீதிதான் அதிக மென்னத் தரும். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தில் [அத்யார்த்தம்] என்பதை ‘அஹம் ப்ரிய:’ என்பதிலே கூட்டுவதை விட ‘மம ப்ரிய:’ என்பதிலே கூட்டுவதுதான் ரஸவத்தரமென்று திருவுள்ளம்பற்றின ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சரமஸூத்ரமான * அநாவ்ருத்தி ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் “அத்யார்த்தப்ரியம் ஜ்ஞானிநம் லப்த்வா” என்கிற அநர்க்கமான வாக்யத்தினால் அந்த அவ்யக்ரமத்தையும் காட்டியருளினார். அந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய ஸூத்ரத்தியின்படி ப்ரக்ருத கீதாச்ச்லோகந்வயம் எப்படி கொள்ளவேணும் மென்னில்; “ஜ்ஞானிந: அஹம் ப்ரிய:; ஸ ச மம அத்யார்த்தம் ப்ரிய:” என்றிங்ஙனே கொள்ளவேணும். உபயபாஷ்யத்திலும் துல்யமான அவ்யக்ரமமே விவக்ஷித மென்று சில பண்டிதர்கள் கூறுவதுண்டு. இங்கு நாம் வாதப்ரதிவாத ருசியுடையோமல்லோம். *

73. எட்டாமத்யாயத்தில் ஒரு நிதி காட்டுகிறேன் காண்மின். (14.) * அநந்யசே தாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:; தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:.* என்கிற ச்லோகத்தின் உண்மைப் பொருளைக் கண்டுணர்ந்து பாஷ்யமிட்டருளினவர் நம் ஸ்வாமி. இதை மிக விவரித்து அடியேன் வேறு சில நூல்களில் விளக்கியிருக்கிறேன். இங்கு மிகச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறேன். * நாயமாத்தமாச் ச்ருதியில் *யமே வைஷ வர்ணுதே தேந லப்ய: * என்றதிலுள்ள அர்த்தவிவாதத்தை ஸ்வாமி தமது பாஷ்யத்தில் அறவே அறுத்தருள்கிறார். அதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீ ஸூத்ரிகள் மிக நன்றாக விளக்குகின்றன. சேதநனுடைய காரியங்களில் பசையறுத்து எம்பெருமானுடைய க்ருதியின் ப்ராபல்யத்தை ஸ்திரீகரிப்பது இவ்விடத்து பாஷ்யம். பாகத ஸ்வீகாரத்தின் பெருமையை யுணர்த்துவதென்றபடி. “தத் வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே.அத்யார்த்தமத்ப்ரியத்வாதிசஞ்ச அஹமேவ ததாமீதி அர்த்த:” இத்யாதிபாஷ்ய ஸ்ரீஸூத்ரிகளையும், “உக்தஸ்ய அதிவாத மாந்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதீமூலதாம் ஆஹ—* யமேவேதி.” என்கிற தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீஸூத்ரிகளையும் சிந்தனை செய்வது. *

74. ஒன்பதாமத்யாயத்தில் (26) *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்சநாமி ப்ரயதாத்தம: * என்கிற ச்லோகத்

தினால் கண்ணபிரான் தான் ஆராதனைக் கெளரியன் என்னுமிடத்தை அருளிச் செய்கிறான். இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் நெடுவாசி பெற்றிருப்பது போல இவ்வகையாலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிறான். 'ஆடு பலி கொடு. கோழி பலி கொடு' என்று அருந்தேவைகளையிட்டு மஹாபரிசீரம் ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருப்பவை தேவதாந்தரங்கள்; எம்பெருமான் படியோ அப்படியன்று. நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம். எம்பெருமானுக்கு நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பதானது அவனுக்கு ஏற்கெனவே யில்லாததொரு பூர்த்தியை யுண்டாக்குவதற்காகவன்று. நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காக. அவனே அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்; அன்னவன் குறைபுற்றிருந்து நாமிட்டது கொண்டு பூர்த்தியடைகிற நென்பது அஸம்பாவிதம். ஸ்வத: பரிபூர்ணனான பரம்புருஷன் திறத்தில் நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதற்கேயன்றி அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தேடி யிடவேண்டுமென்பதானிலே, இடுகிற பொருள் எதுவாயினும் இடுவது ப்ரேம பூர்வகமாக வேண்டுமென்பதொன்றிலேயே ரியதியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வார் *கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவினையும் முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலுமுன் கண்டக்கால் புள்ளாயோரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான் பொன்னடிக் கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாகக் கொள்ளோமே* என்று பெரிய திருமொழியில் (11-7-6) அருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்வஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ளமாட்டோம் [நஞ்சாகவே கொள்ளுவோம்] என்று உரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களும் கூட்டியெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்கிற சுத்தபாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; *செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி* என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேண்டுமென்கிற ரியதியில்லை. ஏதேனுமொரு புஷ்பமாக இருக்கலாமென்பதும், பக்திப் பெருங்காதலை முக்கியமான தென்பதும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. *பத்ரம் புஷ்பம்* என்று மேலே யெடுத்தகீதா ச்லோகமும் 'இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை; இடுகிறவன்னெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன்,' என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றது. பூர்வார்த்தத்தில் 'யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி' என்று சொல்லிவைத்து உத்தார்த்தத்திலும் 'தத் பக்த்யுஹ்ருதம்' என்று மீண்டும் சொல்லியிருக்கிறதல்லவா? தத் என்றாலே போதுமாயிருக்க 'பக்த்யுஹ்ருதம்' என்றது பக்தியின் கனமே முக்கியமென்று காட்டுதற்காம்.

75, 76. பத்து பதினென்று ஆகிய இரண்டத்யாயங்களின் ஸாரங்களைச் சேர்த்து அதுபவிப்போம். பத்தாவது அத்யாயத்திற்கு விபூத்யத்யாயமென்று பெயர்; பதினொராமத்யாயத்திற்கு விச்வரூபாத்யாயமென்று பெயர்; பத்தாமத்யாயத்திற்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானுடைய அவதாரிகை வருமாறு:—ஐழே பக்தியோகம் ஸாக்மமாக விவரித்துரைக்கப்பட்டது; இப்பொழுது பக்தியுண்டாவதற்காகவும் அது வளருவதற்காகவும் எம்பெருமானுடைய [தன்னுடைய] நிகரற்ற ஐச்வர்யம் முதலிய

திருக்கல்யாணங்களின் திரள் அளவு கடந்திருக்கிற படியையும், உலகமெல்லாம் தனக்கு சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச்செல்லும்படியாயிருக்கின்றமையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன—என்று. இடையிடையில் அர்ஜுநன் கேள்வி கேட்டால் அதற்குமேல் கண்ணன் விடை கூறுவது என்கிற முறையை இவ்விடத்தில் வைத்தக்கொள்ளாமல் தானாகவே *பூய ஏவ மஹாபாஹோ! ச்ருணு மே பரமம் வச:* (10-1) என்று, மீண்டும் நான் சொல்லுவதைக் கேள்பா! என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிறான்; இப்படி அப்ருஷ்டோத்தரமாகச் சொல்லுவது கூடுமோ வென்று சங்கிக்க இடமில்லாதபடி உத்தரார்த்தத்தில் *யத் தேஹம் ப்ரியமாயை வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா* என்று, ச்ரோதாவான அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் ப்ரீதி விசேஷத்தைக்கண்டு இவனுக்கு இன்னமும் விரிவாகச் சொல்லியே யாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிச் சொல்லுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. விஷயம் கேட்கிறவன் சிறிது வெறுப்போடிருப்பதாகத் தெரியவந்தால் வக்தாவுக்கு மேன்மேலும் சொல்ல வாயெழும்பாது; ச்ரோதா ப்ரஸங்கமுகைத் தென்பட்டால் அபூர்வமான விஷயங்களும் 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று முற்பட்டு நினைவுக்கு வந்து நிற்கும். அவற்றை யெல்லாம் சொல்லியே தீரவேண்டியதாகும். இங்கு 10, 11, ஆகிய இரண்டத்யாயங்களிலும் சொல்லப்படுகிற விஷயங்கள் கீதாசாஸ்த்ரத்தினுள் ஸாரங்களாயிருப்பதால் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கும்போதே அர்ஜுநன் தன்னுடைய அவாவை அதிகமாகக் காட்டினென்பது "ப்ரியமாயை தே" என்பதனால் விளக்கப்படுகிறது. அவன் ப்ரீதிகைத் தென்படாமற் போனாலுங் கூட அவனுடைய ஹிதத்தை யுத்தேசித்துத் தான் சொல்லியே தீர்ப்போகிறதாகக் காட்டப்படுகிறது வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா" என்பதனால். ஆக, இவ்விரண்டயத்யாயங்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகிற அர்த்தங்கள் ப்ரியங்களுமாய் ஹிதங்களுமாயிருக்குமென்று ஆரம்பத்திலேயே அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. (10-19) *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதி ராத்மநச் சுபா: ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட! நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்று, அர்ஜுநா! என்னுடைய மிகவழகிய விபூதிகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்! எல்லாவற்றையும் சொல்லுவதென்றால் அவற்றுக்கு முடிவே கிடையாமையாலே சொல்லப் போகாது; உன்னால் கேட்கவும் போகாது; ஆகையாலே முக்கியமாகச் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்று சொல்லி, (21) *ஆதீத்யாநாமஹம் விஷ்ணு:* என்று தொடங்கி முப்பத்தொன்பதாவது ச்லோகமளவும் சொன்னான். இவையெல்லாம் கேட்ட அர்ஜுநன் (11-1ல்) *யத் தவயோக்தம் வசஸ் தேந மோஹோயம் விகதோ மம* என்று, கண்ண! நீ சொன்னவற்றைமெல்லாம் கேட்டு என்னுடைய மோஹமெல்லாம் தொலைந்தது என்று சொல்லி, (11-2ல்) த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ருபமைச்வரம் புருஷோத்தம* என்று பகவானுடைய அஸாதாரண ரூபத்தைக் காண்பதிலே தனக்கு விருப்பமிருப்பதாக வெளியிட்டான். அவனுக்குக் கண்ணபிரான் விச்வ ரூபம் காட்டியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி அதை ஊனக்கண்ணாலே காண முடியாதாகையால் அது காண்கைக்காக திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி விச்வரூபத்தை அற்புதமாகக் காட்டியருளினான். ஆக, பத்தாமத்யாயத்தில் விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி, பதினேராமத்யாயத்தில் விச்வரூபத்தைக் காட்டியருளினாயிற்று. இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய உடைமைகள் என்றதாயிற்று. *

77. பன்னிரண்டாமத்யாயத்தில் 13, 19 ச்லோகங்கள் ஸாரமானவை. அவையாவன—*ஸமச் சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மாநாவமாத்யோ:; சீதோஷ்ண ஸுக துக் கேஷு ஸமஸ் ஸங்கவிவரஜித:; துல்ய நிந்தாஸ்துதிர் மெளரீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித் அநிகேத. ஸ்திரமதிர் பக்திமாந் மே ப்ரியோ நர:* என்பன. பகைவனிடத்திலும் அவமானம் நேர்ந்தாலும், நண்பனிடத்திலும் ஒரேவிதமான பாவனையுள்ளவனும், பஹுமானம் நேர்ந்தாலும் அவற்றையும் துல்யமாகவே பாவிப்பவனும், சீதோஷ்ணங்களையும் ஸுகதுக்கங்களையும் ஸமமாக நினைப்பவனும், எதிலும் பற்றில்லாமலிருப்பவனும், பிறர் நிந்திப்பதையும் துதிப்பதையும் துல்யமாக நினைப்பவனும், ஒருவரோடும் பேசாமலிருப்பவனும், ஏதேனுமொன்றினால் ஸந்துஷ்ட சித்தனாயிருப்பவனும் உறுதியும் பக்தியு முடையவனுமானவன், எனக்குப் பரம ப்ரிதிபாத்ர பூதன் என்று சொல்லுகிறான் கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி உலகில் மிகவும் துர்லபனேயாயினும் இப்படியிருக்க ஆசைப்படவேண்டுமென்பதற்காகவே இஃது அருளிச் செய்தபடி இத்தகைய அதிகாரிகள் இமயமலைச் சாரல்களில் காணப்படுவார்கள்.

....

....

*

78, 79. பதின் மூன்றாமத்யாயத்தில் முதல் ச்லோகமும் இரண்டாம் ச்லோகமும் சிறிது விபரீதவுணர்ச்சியை உண்டாக்குவது போலுள்ளது. இங்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமும் அதற்கு உகையான தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும் மிகமிக விரிவாக அமைந்திருக்கின்றது. மூலச் ச்லோகங்களாவன—*இதம் சரீரம் கௌந்தேய: ச்ஷேத்ரமித்யபீதீயதே, ஏதத்யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: ச்ஷேத்ரஜ்ஞு இதி தத்வித:* என்பது முதல் ச்லோகம். இனி இரண்டாவது ச்லோகமாவது *ச்ஷேத்ரஜ்ஞும் சாபி மாம் வித்தி ஸர்வச்ஷேத்ரேஷு பாரத!, ச்ஷேத்ரச்ஷேத்ரஜ்ஞுயோர் ஜ்ஞாநம் யத் தத் ஜ்ஞாநம் மதம் மம* என்பது. இங்கு (ஆபாத ப்ரதிதியில்) மேல்நோக்கில் என்ன தோற்றுகிறதென்றால், ச்ஷேத்ரமென்னப்படுகிற அசேதநமும், ச்ஷேத்ரஜ்ஞுனென்னப்படுகிற சேதநனும் ஆகிய இரண்டையும் அர்ஜுநா! நானாக அறிந்துகொள் என்னப்படுகிறது பூர்வார்த்தத்தில்; ச்ஷேத்ர—ச்ஷேத்ரஜ்ஞுர்களாகிற சேதநாசேதநங்களை யறிந்து கொள்வதென்பது யாதொன்றுண்டோ, அது தால் என்னையறிந்து கொள்வதாகும் என்கிறது உத்தரார்த்தத்தில். இவற்றால் அத்தைசுவாதம் வித்திக்கிறதென்று கருதிய சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் அக்கருத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். அதற்கு விரிவான மறுப்பு மது ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்திலுள்ளது; மிகமிக விரிவான மறுப்பு தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலுள்ளது. அதன் ஸாரத்தை மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறேன்கு. தேஹத்திற்காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்பது தெரிந்திருக்கச்செய்தேயும் 'தேவோஹம் மதுஷ்யோஹம்' என்று வ்யவஹாரம் செய்துவருகிறோம். அஹம் என்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமெயொழிய தேஹம் அர்த்தமன்று; தேவத்வமோ மதுஷ்யத்வமோ சரீரத்திலுள்ளதேயன்றி அஹமர்த்தமான ஆத்மாவிலுள்ளது. அப்படியிருந்தும் 'தேவ: அஹம், மதுஷ்ய: அஹம்' என்று ஸமாநாதிகரணமாக ப்ரயோகிப்பது எப்படி பொருந்துகிறதென்றால் கேண்மின்; ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றைவிட்டொன்று தனித்து நிற்பனவல்ல. தேஹமானது. ஆத்மாவுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய்க் கொண்டேயிருப்பதால் இந்தச் சேர்த்தியையிட்டு 'தேவ: அஹம், மதுஷ்ய: அஹம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டு

வருகிறது. இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், தேவ சரீரக: அஹம், மநுஷ்ய சரீரக: அஹம்—என்பதேயாம். ஏவஞ்ச, சரீராத்மபாவரூபமான ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு பொருத்தப்பட்டதாயிற்று. இவ்வண்ணமாகவே *கேஷத்ரஜ்ஞஞ் சாபி மரம் வித்தி* என்றதும் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவே பொருந்தக் குறையிலை. அசேதநமான தேஹமானது ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருப்பது போல, இவ்விரண்டும் சேர்ந்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்கும் விஷயம் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலானவற்றில் ஸுப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் கேஷத்ரத்தையும் கேஷத்ரஜ்ஞனையும் பரமாத்மாவாக நினைப்பதென்பது கேஷத்ரத்தையும் கேஷத்ரஜ்ஞனையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா” என்று நினைப்பதாகவே முடிந்து நிற்கும். இவ்விஷயம் பலபல உபபத்திகளுடன் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டிருப்பது காண்க. *

80. பதினான்காமத்யாயத்தில் (24, 25ல்) *குணாதீதஸ் ஸ உச்ச்யதே* என்று ஓர் உத்தமாதிகாரி சொல்லப்படுகிறான். இவனுக்கு குணாதீதனென்று பெயர். குணங்களைக் கடந்தவனென்று பொருள். ஸகலகுணங்களுக்கும் கொள்கலமாக இருப்பவனன்றே உத்தமாதிகாரி; குணங்களைக் கடந்தவன் எப்படி உத்தமாதிகாரியாவான்? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும். இங்கு விவகழிக்கப்படுகிற குணங்கள் சமதமாதிகுணங்களல்ல; ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள். *முக்குணத்து வாணியத்து இரண்டிலொன்று நீசர்கள்* என்று திருமழிசைப்பிரானும். *முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்னு* என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச் செய்கிறபடி ரஜஸ் தமோகுணங்களிரண்டுதானே ஹேயங்கள்; ஸத்வகுணம் உபாதேயந்தானே; அதுவுங்கூட ஹேயமென்று தோன்றும்படியுள்ளதேயென்று நினைக்கவேண்டா; சுத்தஸத்வம் என்பது உபாதேயமே. ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடு கலசின ஸத்வம் உபாதேயமன்று. அது ஹேயமே. ஆக, தமோகுணமும் ரஜோகுணமும் ரஜஸ்தமோமிச்சரஸத்வகுணமுமாகிய முக்குணங்களையும் கடந்தவன் குணாதீதனெனப்படுவான். இவனை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்ளுவதென்றால் அவனுடைய நிலைமையைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த நிலைமை தெரிவிக்கப்படுகிறது இரண்டு ச்லோகங்களினால். * “ஸமதுக்க ஸுகஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்சம காஞ்சந: , துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்ம ஸமஸ்துதி:; மாநாஹமாயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ நிந்தாரிபக்யோ: ஸர்வாரம்பரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்ச்யதே * என்ன மிவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் அநவரதம் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கன. ஸுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியையுடையனாயிருக்க வேண்டுமென்கிறது. [‘ஸமதுக்கஸுக:’] என்பதனால். அதன்மேல் [ஸ்வஸ்த:] என்கிறது. இதற்கு இவ்விடத்தில் அபூர்வமான வ்யுத்தத்தியைக் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். (தன்னிடத்திலேயே யிருப்பவன்) என்கிறார். உடனே அதை விவரிக்கிறார்—உலகில் ஸுகதுக்கம், ப்ரியாப்ரியம் என்னும் சப்தங்கள் விசேஷமான பொருள்வாசியையுடையனாவல்ல; பர்யாயசப்தங்கள் போல வேகாணும். ஆனாலும் விஷய பேதத்தாலே பொருள் பேதித்திருக்கும். [“ஸமலோஷ்டாச்சமகாஞ்சந:”] லோஷ்டத்தையும் கல்லையும் பொன்னையும் துல்யமாக நினைப்பவன். இப்படியாக மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் இந்நிலத்தில் நம் போன்ற பாமரர்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கம் செய்தாலும் வாய்க்கக் கூடியவையல்ல. இத்தகைய தலம் வாய்ந்தவர்கள் பூலோகம் முழுவதற்குள்ளும்

ஒருவாரி ருவர் தேறுவதும் அருமையென்னலாம். ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை நாம் மனனம்செய்துகொண்டேயிருந்தால் பெரிதும் பயன்படும் என்றில்வளவே சொல்லலாம். கீழே பன்னிரண்டாமத்யாயத்தில் இது சொன்னோம். *

81. பதினாந்தாமத்யாயத்தில் (15) * ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச. வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்த க்ருத் வேதவிதேவ சாஹம்.* இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தம் பகவத்கீதைக்கு அவதாரிகை போன்றிருக்கும். (எங்ஙனே யென்னில்;) யுத்தம்செய்வதற்கு மிகுந்த உதஸாஹத்தோடு குருகேஷ்டம் வந்து சேர்ந்த அர்ஜுநன் திடீரென்று யுத்தஞ்செய்ய மாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு உட்கார்ந்த தானது அவனுடைய ஸொந்த எண்ணத்திலென்று. எப்படியாவது கீதா சாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பிக்க வேணுமென்று தீவிரமான குதாஹலங்கொண்டிருந்த கண்ணபிரான் சாஸ்த்ரர்வணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக அர்ஜுநனுக்கு நிர்வேதத்தை யுண்டாக்கவே விளைவித்த வைராக்கியமது என்று (67ல்) சொன்னோம். அதைத்தான் இங்கு ஸஞ்சனையாகக் காட்டுகிறான். ஒவ்வொருவடைய உள்ளத்திலும் நானே உறைந்திருந்து ஜ்ஞான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையுண்டாக்கியருகிறேன் என்று சொல்லுகிறானிங்கு. இது வேதாதுக்ருஹீதமுமான அர்த்தம். * அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா* இத்யாதிச்ருதிகள் காரணக. இனி உத்தாராத்தத்தின விவரணம் கேண்மின். [இங்கு சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ள விவரணம் மிகவும் ஸாமான்யமானது. நம் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தின்படி விவரணம் கேளீர்.] வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:—கர்மகாண்டங்களிலும்கூட எனக்குத்தான் ப்ரசம்ஸையுள்ள தென்றபடி. பூநீ ரங்கராஜஸ்தவ-உத்தர சதகத்தில் *ஆதேள வேதா: ப்ரமாணம்* என்கிற சுலோகத்தின் நான்காவது பாதம் “வேத்யோ வேதைச் ச ஸர்வைரஹமிதி பகவந் ஸ்வேநச வ்யாசகர்த்த:” என்பது. அங்கு அடியேனுடைய வியாக்கியானத்தில் விரிவு காண்க. [வேதாந்தக்ருத்] “வேதாந்தார்த்த ஸம்ப்ரதாயக்ருத்” என்று ரைத்தார் சங்கராசாரியர். அந்தம் என்பதற்குப் பலன் என்று பொருள், வேதோத்தகருமங்களை யனுட்டிப்பவர்களுக்கு நானே பலனளிப்பவன் என்பது ஸ்வாமியின் ஸடஞ்ஜஸமான பாஷ்யம். [அஹமேவ வேதவித்] ஸர்வவேத வேத்யன் நானே யென்றும், வேதோத்தகர்ம பல ப்ரதாதா நானேயென்றும் அறியாதவன் வேதவித்தல்லன்; இப்படியறிகிற நானே வேதவித்து என்றபடி.

82. பதினாறு மத்யாயத்தில் தேவாஸூரவிபாகம் முக்யமானது. தைவப் பிறப்பு அஸூரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16-6.)* த்வௌ பூத ஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸூ ஏவச” என்று, உலகத்திள்ள பிராணி வர்களை யெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுக்கிறான் கீதாசாரியன். தைவவகுப்பு ஒன்று, ஆஸூரவகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமானால் *தைவீ ஸம்பத விமோக்ஷாய நிபந்தாய ஆஸூரீ மதா* (16-5) என்கிற வொரு பாதி ச்லோகத்தை மனனம் பண்ணினாற்போதும். ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டு ஸத்தியை யடையும் வழியைச் சிந்தனை செய்யும் வகுப்புதான் தெய்வ வகுப்பெனப்படுவது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனையின்றிக்கே அதோகதியை யடையும் வழியைத் தேடும் வகுப்புதான் ஆஸூர வகுப்பெனப்படுவது. இங்ஙனே

சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் துக்கக் குறி காணப் பட்டது. நம்மைக் கண்ணபிரான் தைவவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானே ஆஸுரவகுப் பில் சேர்த்திருக்கிறானே தெரியவில்லையென்று அர்ஜுநன் கவலையுற்று நின்றான். அதையறிந்த கண்ணபிரான் உடனே யருளிச் செய்கிறான் '[மா ச்சஸ் ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ!]* அப்பா! நீ கவலை கொள்ளாதே. நீ தெய்வ வகுப்பில் சேர்ந்தவனை யென்று கூறி அவனைப் பரமானந்தப்படுத்துகிறான். தான் செய்யும் உபதேசங்களை அவன் ருசிவிச்வாஸங்களைடு கேட்டுக் கொண்டிருப் பது பற்றியே அவனைத் தைவஸம்பத்து வாய்ந்தவனாக அறுதியிட்டருளினான் கண்ணபிரான். நமக்கு ஆஸ்திக்ய முள்ளதா? நாஸ்திக்ய முள்ளதா? என்பது உலகில் அவரவர்களுடைய நெஞ்சக்குத் தெரியுமன்றே. ஆஸ்திக்ய முண்டாகில் நம்முடைய பிறப்பு தெய்வப் பிறப்பு என்று தானே நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம். அஃதில்லையாகில் ஆசாரப் பிறப்பே நமக்கு வாய்த்ததென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள என்ன தடை? இத் தீயபிறப்பின் தன்மைகளை மேலே ச்லோகங்களினால் கண்ண பிரான் தானே நன்கெடுத்துக் கூறுகின்றான். *ந சௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே. அஸத்யம்ப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹு ரநீச்வரம்* இத்யாதிகள் காண்க.

83. பதினேழாமத்யாயத்தில் மூவகையான தபஸ்ஸுக்களைக் கூறுகின்றான் கண்ணன். அவை சாரீர தபஸ்ஸென்றும், வாங்க்யதபஸ்ஸென்றும், மாநஸதபஸ் ஸென்றும் வழங்கப்படுவன. *ஊன்வாட வுண்ண துயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தம் நொந்து, தாம்பாட வாடத் தவஞ்செய்ய* என்றும், *காயோநீடுகனி யுண்டு வீச கடுங்கால் துகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய* என்றும் ஆழ்வார்கள் ஒருவிதமான உடல்தவத்தையருளிச் செய்துள்ளார்கள். கீதா சார்யன் அருளிச்செய்வது அதனில் வேறுபட்டது. பகவானையும் அந்தணர்களையும் ஆசாரியர்களையும் பண்டிதர்களையும் வழிபாடு செய்வது, புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடுவது, நெஞ்சில் நினைத்தபடியே அனுஷ்டித்துக் காட்டுவது, மாதர்களைக் கண்டு காதல் கொள்ளாமை, ப்ராணி பீடைகள் செய்யாமை ஆகிய இவை காயிக தபஸ்ஸென்கிறான். *அநுதீவககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹீதம் ச யத், ஸ்வாத்யாயா த்யயநம் சைவ வாங்கமயம் தப உச்யதே* என்பது வாங்க்யமான தபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பிறரை நோவச் செய்யாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுவது, உண்மையைச் சொல்லுவது, ப்ரியமும் ஹிதமுமானவற்றை சொல்லுவது, வேதமோ தவது ஆகியவை வாசிகதபஸ்ஸெனப்படும். *மந:ப்ரஸாதஸ் ஸௌம்யத்வம் மௌள மாத்மவி நிக்ரஹ:; பாவஸம்சுத்திரியேதத் தபோ மானஸ முச்யதே* கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத்தெளிவு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்க நினைமையாகிற ஸௌம்யத்வம்; வாய்திறந்து பேசாமை, ஸதா தியானிக்கத் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்களில் சிந்தனை கொள்ளா மை ஆகிய இவை மாநஸதபஸ் ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப்பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது; ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸ மென்றும். அங்கே விர்வு காண்க. *

84. கீதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுநன் இருந்த இருப்பு என்ன? இப்போது நின்றநிலை என்ன? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது.

நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறிந்து தேர்த் தட்டிலே உட்கார்ந்து விட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்னபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றனென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தில் ருசியையுண்டாக்குவதே கீதையின் முழுநோக்கு என்றதாயிற்று. இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்திருக்கிற ரீதியை ஊன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் (4-8-6.)* அறிவினால் குறைவில்லா அகஸ்ருாலத்தவராயி, நெறியெல்லாமெடுத்தரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி* என்கிற பாசுரத்தில் கீதையின் பெருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமை பெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் *இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, ந சாகச்ச்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி* என்கிற வொரு ச்லோகத்தினால் அற்புதமாகப் பேசினான். அர்ஜுனா! நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரம குஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே. அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே, அசச்ச்ருஷுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அஸூயைய புள்ளவனுக்குச் சொல்லாதே யென்று கட்டளையிறுகிறான் கண்ணபிரான். இங்கு "ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டருளுகிறார்; காணக் கண்ணாயிரம் வேண்டும்; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும். நவில நாவாயிரம் வேண்டும். என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ் கரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன், அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல்லாதே—என்று கண்ணபிரான் கட்டளை யிறுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளுகிறார். பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் அத்தனையும் ஒக்கும்! ஒக்கும்!! என்றிராதே அவற்றில் அஸம்பாவிதத்தவத்தை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மினென்று, தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தை யெல்லாம் பகவத் குணங் களை இவ்விஷயவதிலும் இறக்குவதிலுமே உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் பகவத் கீதைக்கு வெகுதூரத்திலே நிற்கவேண்டுமென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது.

ச்ருதி ஸ்ம்ருத்திஹாஸ புராணர்த்த ஸமுச்சயம் முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவிடம் சரக்கிருந்தால் நின்று விடைகூறட்டும்

(உள்ள சரக்கை உள்ளபடி உணர்வோம் நாம். உலகம் நன்குணர வேண்டுமென்றசைப்படுகிறோம்)

நேற்றைய மாசி மாதத்து ந்ருஸிம்ஹப்ரியாவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிப ஸ்வாமியின் கேள்விக்கு ந்ருஸிம்ஹப்ரியாபத்ராதிபரின் பதில் காணப்படுகிறது. கேள்வி அக்னிஹோத்ர தாதாசார்ய விதண்டாவாதங்களைப்பற்றியதென்று தெரிகிறது. அதற்கு ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ராதிபரின் விடையாக வுள்ள பகுதியில் “ஸ்ரீ தேசிகளையும் ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்த்த மஹா வித்வான் களையும் ஒரு பத்திரிகை கண்முடித்தனமாகத் தாக்கி வருகிறதே; அவ்விடத்தில் உம்முடைய மனஸ்ஸாக்ஷியை வாசகர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம்” என்றுள்ளது. இதில் ‘ஒரு பத்திரிகை’ என்றுள்ளதேயன்றி பத்திரிகையின் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆயினும் நமது ஸ்ரீ ராமாநுஜனே அவருடைய லக்ஷ்யமாகும். தென்கலை ஸம்ப்ரதாயத்தில் மாதப் பத்திரிகைகள் இரண்டே வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸுதர்சனமும் ஸ்ரீ ராமாநுஜனும். மேலே குறித்த விடை ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ராதிபர்க்காகையால் அவருடைய பத்திரிகை லக்ஷ்யமாகாது. ஸ்ரீ ராமாநுஜனைக் குறிக்கொண்டே இது எழுதப்பட்டிருக்க வேணும். ஆராமர விடையிறுக்கிறோமிதற்கு.

உலகத்தில் விவாதத்தில் காணும் விஷயங்கள் பல துறைகளிலாகும். சைவ வைஷ்ணவ விவாதம், த்வைதாத்த்வைத விவாதம், தென்கலை வடகலை விவாதம் போன்ற விஷயங்களில் மத்யஸ்த்தர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது ச்ரமப்படும். பொதுவான விஷயங்களில் விவாதம் விளைந்தால் மத்யஸ்த்தர்கள் மலிவாகக் கிடைப்பார்கள். இங்கு என் வரையில் தெரிவிப்பதைக் கேண்மின். தென்கலை வடகலை விஷயமான விவாதம் எனது நூல்களில் உள்ளவை கிடக்க. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதாயமெல்லாம் ஒன்று கூடி விமர்சிக்கத்தக்க விஷயத்தில் நான் வெளியிட்டிருக்கிற ஆராய்ச்சிநூல் ஒன்றை இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கிறேன்.

1969-70 மே மாதத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 245Bல் வெளியிட்டுள்ள விஷயத்தை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறேன். இதில் தென்கலையார் வடகலையார் என்கிற வாசியின்றிக்கே யாவரும் உட்புகுந்து விமர்சிக்கவேண்டும். விமர்சித்தால் ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர் எழுதுகிற எந்தவிஷயமும் ஆர்ஜவத்துடன் எழுதப்படுகிறதே யொழிய ஆக்ரஹங்கொண்டு எழுதப்படுவது ஒரெழுத்துமில்லை என்று வைணவ வுலகம் முழுவதும் பறை சாற்றியே தீரும்.

(ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 245Bயில் வெளிவந்துள்ள விஷயமாவது)

இக்கச்சிமாநகரில் ப்ரக்க்யாதராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமி சிலபலவாண்டுக்கு முன்பு யாடசோதனம் என்றொரு புத்தகத்தை வடமொழியில் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தார். (அதன் விஷயமென்னவென்றால்) கீதாபாஷ்யம், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான காலசேஷப க்ரந்தங்களில் சிலபல தவறுகள் ஓலையேடுகளிலுங்கூட சோதிக்கப்படாமல் ஏறிவிட்டனவாகவும்,

அவற்றைத் தாம் பெரும்பாலும் தம்முடைய புத்திபலத்தாலே சோதிப்பதாகவும் காட்டி “அது அப்படியிருக்கவேணும், இது இப்படி யிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்: அதை அப்படித் திருத்தலாமென்று தோன்றுகிறது. இதை இப்படித் திருத்தினாலொழியப் பொருந்தாது” என்று இங்ஙனே பலபல வகையாகவெழுதி, நெடுங்காலமாகப் பெரியோர்கள் பேணிவந்த பாடங்கள் பலவற்றை சின்னபின்னமாக்கியிருந்தார். அது அடியேனுடைய பார்வைக்கு வந்தது. “பல பெரியார்கள் பக்கலிலே இங்ஙனே பாடம் கேட்டிருக்கிறேன்” என்றே, “தாளகோசங்களில் இங்ஙனே பாடம் காண்கிறது” என்றே அந்த ஸ்வாமி தெரிவித்திருந்தாராகில் உபேக்ஷித்திருக்கலாம். அப்படியல்லாமல் தாம் ஊணிப்பதாகவும், தம்முடைய ஆலோசனையில் இப்படியிப்படி தோன்றுவதாகவுமே யெழுதியிருந்தபடியால் இதை விமர்சித்தேயாகவேணுமென்று தோன்றிச் சிரமப்பட்டுப்பல ஸ்ரீகோசங்களையாராய்ந்ததில் அந்த பாடசோதன க்ரந்தம் மறுக்கத்தக்கதே யென்று நிச்சயிக்கப்பட்டு “பாடசோதன யீக்ஷா” என்கிற மறுப்பு நூலை விரிவாகவே யெழுதி வெளியிட்டேன்.

(1) ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள் தெலுங்கு, க்ரந்தம், நாகரி ஆகிய மூன்று லிபிகளில் வெகுகாலமாகவே பதிப்பேறியிருப்பதால் அவற்றில் திருத்தம் பெற்றிருக்கிற பல பாடங்களைத் தாம் திருத்துவதுபோல் காட்டுகிறார்; (2) அவசியம் திருத்தவேண்டிய இடங்களைத் திருத்தாமலே விட்டிருக்கிறார்; (3) இவர் புதிதாகத் திருத்தியிருப்பவையெல்லாம் விபரீதங்கள், ஒன்றுகூட ஏற்கத்தக்க திருத்தமன்று; ச்ருதப்ரகாசிகையை நோக்காமலே சில திருத்தங்கள் செய்திருக்கிறார்—என்று இவ்வகையில் விஷயங்களைக் கண்ணாடிபோல் எடுத்துக்காட்டி அவருடைய சோதனம் அப்ராமாணிகம் என்று முடித்திருந்தேன். அந்த பரீக்ஷாக்ரந்தம் வைதிக மநோஹரா மூலமாக உலகம் பரவியிருந்தது. [இது 1945-ஆம் வருஷத்தில்.]

“ஜ்ஞாதாவாயும் உத்தமாச்ரமியாயுமிருக்கிற மஹாஸ்வாமியின் க்ரந்தத்தை இவன் ஏதோ அஸூயையினால் பழித்துவிட்டான்; இது ஸ்வாமிக்கு மிகவும் அவஜ்ஞாவஹமல்லவா? இதை நாம் வெறுமனே விட்டுவிடலாகாது; ஸபை கூட்டி இவனை வரவழைத்து வாய்மாளப் பண்ணியேயாகவேணும்” என்று கனத்த ரோஷத்தோடு தீவ்ரமான முயற்சிகொண்ட அந்த ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்கள் ஒரு நாளைக்குறிப்பிட்டு, தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் வித்வத்ஸபை கூட்டுவதாக விளம்பரம் வெளியிட்டு அடியேனுக்கும் அறிவித்தார்கள். குறிப்பிட்ட ஸமயத்தில் அங்கு விடைகொண்டேன். மண்டபம் நிறையப் பல வித்வான்கள் கூடியிருந்தார்கள். இப்போது ஸ்ரீமதஹோபிலமட ஆஸ்தானத்தை யலங்கரித்தருளாநின்ற ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் [அப்போது க்ருஹஸ் தாச்ரமியாய்] அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்தருளியிருந்தபடி. [இதில் அடியேன் எழுதும் விஷயங்களில் ஏதேனும் பொய்மையிருப்பதாகத் தோன்றினால் அந்த மஹா ஸ்வாமி மூலமாக மெய்மையுணரலாமென்றே ஸ்ரீஸ்வாமி திருநாமத்தை இங்கு நிர்ந்தேசித்தபடி.] பூர்வாச்ரமஸ்த கோழியாலம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுக்கும் உபாத்யாயராயிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. (கீர்த்திமூர்த்தியான) இளங்காடு. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி ஸதஸ்ஸுக்கு அக்ரஹஸ்திபதியாக வரிக்கப்பட்டிருந்தார். கோழியாலம் ஸ்வாமியின் சோதனங்களை யெல்லாம் யுக்தமென்று ஸ்தாபிப்பதற்காக அவ

ருடைய அந்தேவாஸிகளில் தலைவரான ஸ்ரீமதுபயவே. உத்தமூர். வீரராகவாசாரியர் ஸ்வாமி வெளியூரிலிருந்து ஸதஸ்ஸுக்கு வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார்.

ஸதஸ்ஸு ஆரம்பமாவதற்குமுன்னே அடியேனுடைய பாடசோதன பரீக்ஷையில் அது தவறு, இது தவறு என்று சில வித்வான்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தாரவர். பிறகு ஸதஸ்ஸு ஆரம்பமாயிற்று. அடியேனுடைய பரீக்ஷா க்ரந்தத்தை முன்னாடியே பல வித்வான்களுக்கு ஸமர்ப்பித்திருந்தேனாலால் அவரவர்கள் முன்னமே கடாக்ஷித்திருந்து விமர்சனைகளில் அடியேனைச் சில கேள்விகள் கேட்கவும் அடியேன் விடை கூறவுமாக நடந்துகொண்டிருந்தது பிறகு ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டிய ஸமயம் அணித்தாக, ஏழுமட்டு நிமிஷங்களுக்கு முன்னமே உத்தமூர் ஸ்வாமி யெழுந்து சென்றுவிட்டார். திரும்பி வருவரென்றே ப்ரதீக்ஷித்திருந்தார்கள் வித்வான்கள். மேற்கே தேரடியருகில் சென்றுகொண்டிருக்கிறாரென்று சிலர் சொல்லக் கேட்டபின் ஸதஸ்ஸு விஸர்ஜனம் செய்யப்பட்டது. அவர் எழுந்து சென்றதற்குக் காரணம் இன்னதென்று ஒருவருமறிந்திலர். தம்முடைய க்ஷிக்கு அனுசூலரான வித்வான் ஒருவருமிருந்திலரென்று சென்றதாகப் பிறகு பேசிக்கொண்டார்கள். அதைப்பற்றி இப்போது விசாரலேசமுயில்லை. அச்செய்திகளை அனைவரும் அறவே மறந்துவிடலாம். ப்ரக்ரந்தம் அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கும் விஷயத்தைக் குறிக்கொண்மின்.

ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்துவிட்டாலும், அவருடைய பாடசோதன க்ரந்தமோ, அதற்கு மறுப்பாக அடியேனெழுதிய பரீக்ஷாக்ரந்தமோ மறையவில்லையே! உத்தமூர் ஸ்வாமி ச்ருதப்ரகாசிகையோடு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறாரென்பதை அறியப்பெற்ற நாம் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதன க்ரந்தத்தில் மிகவும் யுக்தமானதென்று காட்டப்பட்டுள்ள பாடங்களை இந்தப் பதிப்பில் இவர் ஆதரித்து வெளியிட்டிருக்கிறாரா? நம்முடைய மறுப்புகளுக்கு ஏதேனும் விடை கூறியிருக்கிறாரா? என்று பார்க்கத் தோன்றிப் பரிசீலித்துப் பார்க்கையில், ஸ்வாசார்யருடைய சோதனங்களை த்ருணிகரித்துத் தள்ளினதோடு அடியேன் பரீக்ஷாக்ரந்தத்தில் ஸ்தாபித்த பாடங்களையே பெரும்பாலும் பதிப்பித்திருக்கும்படியைக் கண்டேன். “ஆசார்யாதிஹ தேவதாம் ஸமதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே” என்ற தேசிக திவ்ய ஸூக்திப்படி ஆசார்யரையே பரதெய்வமாகக் கொண்டிருக்குமிவர்—அவருடைய உபதேசங்களையே அருமருந்தாகக் கொண்டிருக்குமிவர் என்னசெய்யவேண்டும்? ஆசார்யர் திருத்திக்கொடுத்த பாடங்களைத் தாம் ஆதரித்தமை காட்டவேண்டும், ப்ரதான பாடமாகப் பதிப்பியாவிடினும் (புட்நோட் கொடுக்கும் முறையில்) பாடாந்தரமாகவாவது பதிப்பித்திருக்க வேண்டாமா? (கோழியாலம்) ஸ்வாமி திருத்திய பாடங்கள் தவறு என்பதை நான் ஸாமாந்யமாகக் காட்டியிருக்கவில்லை; ஒவ்வொன்றிலும் விபுலமான நிருபணங்களை அசைக்கமுடியாதபடி செய்திருக்கிறேன். ஏதேனுமொருவகையில் அவற்றுக்கு மறுப்பு வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். ஸர்வாத்மநா கைகூப்பிநிற்கும் நிலையே காண்கிறது. இவ்விஷயங்கள் வித்வான்கள் விமர்சிக்கவேண்டியவை. ஆசார்யர் திருத்தினபாடங்களை இவர் கைக்கொள்ளாமல் தள்ளினது தவிர,

ஸ்வேச்சையாகச் சில மாறுபாடுகளையும் [சில என்று ஏன்? பல மாறுபாடுகளை] செய்திருக்கிறார். அவற்றிலும் சில எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறேன். (என்னுடைய வடமொழி நூலில்) ஸ்வாசார்யர் திருத்திக்காட்டின பாடங்களை ஏன் கொள்ளவில்லை? என்று கேட்டால், “உலகுக்கெல்லாம் உபயோகப்படக்கூடிய ஸ்ரீகோசத்தில் விவாதாஸ்பதமான பாடங்களை யதேஷ்டமாகப் புகுத்தலாகாதென்கிற எண்ணத்தினால்—என்று இவர் விடைசூற முடியாதபடிக்கன்றோ இவருடையபதிப்பு அமைந்துள்ளது!

உலகமறிய ஒன்றே காட்டுகிறேனின்கு. ஸ்ரீ பாஷ்யோபக்ரமத்தில் ஸமாஸ விஷயமான சங்காஸமாதான ஸ்தலத்தில் “ப்ரதிப்ரஸவ ஸம்பவாத்” என்றே உலகமெங்குமுள்ளபாடம். ஒரு தாளகோசத்திலிருந்து அடியேன் உபதேசம் பெற்ற பாடம் ஸத்பாவாத் என்பது. இப்பாடத்தை அடியேன் தவிர வேறுயாரும் ப்ரஸ்தாவித்ததில்லை. ‘இது இவன் ஸ்வதந்திரமாகக் கல்பித்தபாடம்’ என்று வித்வான்கள் இற்றைக்கும் விவாதப்பட்டே வருகிறார்கள். ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷமாக இது விவாதத்திலுள்ளது. இப்படியிருந்தும், இவர் ச்ருதப்ரகாசிகாயுக்த ஸ்ரீ பாஷ்யப் பதிப்பில் ஸம்பவாத் என்கிற பாடத்தை அறவே தள்ளி ஸத்பாவாத் என்கிற பாடத்தையே நிஸ்ஸபத்நராகப் பதிப்பித்துவிட்டார். ‘ப்ரதிவாதிபயங்கரருடைய பாடம் பேர்க்கவும் பேராதது’ என்பதே இவருடைய திடநம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையினால்தான் ஸ்வாசார்யர் சிக்ஷித்த பாடங்களையும் தள்ளி நான் ஸ்தாபித்த பாடங்களையே கொண்டிருக்கிறாரென்பதில் வாய்திறக்க வழிகிடையாது. ஸம்பவாத் என்ற பாடத்தைக் கோழியாலம் ஸ்வாமியும் திருத்தவில்லை.

இரண்டு விஷயங்களை முக்கியமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். (1) கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடத் திருத்தங்கள் மிகவும் அநீதியானவையென்று நான் எழுதிப் பிரசுரஞ் செய்ததை (அக்காலத்தில்) மறுக்க முயன்றவிவர், இத்தனை காலம் பொறுத்து “முன்மறுக்க முயன்றது பிசகு; பரீக்ஷாக்ரந்தத்திலெழுதியுள்ள தெல்லாம் பாராட்டத்தக்கதே” யென்று தமது பதிப்பினால் கல்வெட்டாக்கி வைத்ததனால்—இதேபோல் என்னுடைய எந்த நிருபணமும் ப்ராமாணிகமே, அசைக்க முடியாததே—என்று நிலைநாட்டி வைத்தாராகிறார். (2) கோழியாலம் ஸ்வாமி புகுத்தின பாடங்களை அவருடைய அந்தேவாஸியான இவர் திரஸ்கரித்தது போல, இவர் இப்போது புகுத்தின பாடங்களை இவருடைய அந்தேவாஸியென்று ஒருவர் கிளம்பித் திரஸ்கரிக்கவே போகிறார். ஆஸ்தான பரம்பரைபோல இதுவும் பரம்பரையாக வருவது அழகியதே.

ஆசார்ய ஸித்திரிக்ஷா என்கிற வடமொழி நூலை அடியேன் நேற்று எம்பெருமானார் மஹோத்ஸவத்தில் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் அடியேனுடைய சிரந்தந ஸுஹ்ருந்மணியும் ஸஹ்ருதயருமான ஸ்ரீமதுபயவே (திருவெவ்வுனர்) பழவேரி கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியாத்ருச்சிகமாக அங்கே காட்சிதந்து “இது என்ன லேகனம்” என்று கேட்கையில் ஒருமணிகாலம் விஷயங்களை விரிவாக விஜ்ஞாபித்து, இதை விரைவில் அச்சிட்டு ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸை. அழகியசிகங்கர் ஸன்னிதிக்கும் அவ்விடத்து ஆஸ்தான வித்வான்

களுக்கும் அனுப்புவேன்; விஷயங்களை ஆழ்ந்து விமர்சிக்க ப்ரார்த்தித்ததாக விஜ்ஞாபிக்கவேணுமென்றேன். ஒமென்றிசைந்து சென்றார். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸன்னிதியிலும் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கிறேன்.

மற்றும் அடியேனுக்குப் பரமாப்தர்களாய் விளங்கும் உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி நவந்த ஸஹோதரர்கள், வைகநல்லூர் நடாதூர் ஸ்வாமி, மதுராந்தகம் பாதூர் ஸ்வாமி, கோமல் ஸ்வாமி, திருப்பதி கலாசாலையில் விளங்கும் வித்வான்கள், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திகழும் தோதவத்தித் தூய்மறையோர், சென்னையில் வாழும் ப்ரவசனப்ரவீணர்கள் பலரையும் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கிறேன். ஆந்தராளிக ஸம்ப்ரதாய விஷயமாக இருந்தால் இப்படி அடியேன் பிரார்த்திக்க இடமில்லையாகும். ஒருதலையான அபிமானத்தினால் உண்மையை வெளியிடமுடியாமல் தளர வேண்டியிருக்கும்தில். இதில் கலாவைஷம்யம் பாராட்ட ப்ரஸக்தியின்மையால் தடஸ்த்தபாவத்தை யவலம்பித்து, தத்துவத்தை வெளியிட முடியுமென்று நம்பிப் பிரார்த்திக்கிறபடி. வெளியிடாவிடினும் அவரவர்களது உள்ளமுணருமத்தனையே போதும்.

மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஆசார்ய ஸுக்திரகூடா என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத நூலின் ஸாரத்தை ஸம்வாதரூபமாக வெளியிடுகிறேன்.

வினாக்கள்—மத்யஸ்த வித்வான்களினுடையவை.
விடைகள்—உத்தமூர்ப் பண்டிதருடையவை.

1. வினா:—அந்தரத்வாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *ந ச த்வயோரகயோ:* என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தில் (த்வயோ:) என்கிற பதம் இருமுறை விழுந்திருப்பது பிசகென்றும், அது ஒரு முறைதானிருக்கத் தக்கதென்றும், மற்றொரு முறையிருப்பதை அடித்துவிடவேணுமென்றும் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதனத்தில் இருக்கிறதே, அதை என்ன பண்ணினீர்? அடித்துவிட்டீரா?

விடை:—அங்கு ச்ருதப்ரகாசிகையில் (த்வயோ:) என்பது இருமுறையிருப்பதை நிலைநாட்டி, ஒன்று வாக்யபரமென்றும் மற்றொன்று உபாஸநபரமென்றும் விவரித்திருப்பதாக நம் அண்ணா தமது பரீக்ஷாக்ரந்தத்தில் மறுவாய்திறக்க வழியில்லாதபடி நிரூபித்திருப்பதனால் கோழியாலம் ஸ்வாமி திருத்தியது தவறென்று துணிந்து அண்ணா நிலைநாட்டியபடியே அச்சிட்டிருக்கிறேன். வேறு என்ன பண்ணமுடியும்?

2. வினா:—தக்ஷிணயநாதிகரண ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *ப்ரஹ்ம ப்ரபித்ஸத:* என்றிருப்பது வ்யாகரண விருத்தமென்றும், (ப்ரபித்ஸத:) என்பதை (ப்ரபித்ஸமாநஸ்ய) என்றாவது (ப்ரபித்ஸோ:) என்றாவது திருத்தவேண்டுமென்றும் உமது ஆசிரியர் எழுதியிருந்தாரே; அங்கு என்ன செய்தீர்?

விடை:—இப்படி ஸ்வேச்சையாகத் திருத்துவது ஸாஹஸமென்றும், திருத்த வேண்டுவது அவசியமானால் (ப்ரபித்ஸத:) என்பதை (ப்ரேப்ஸத:) என்று திருத்துவதோ (பாடாந்தரமாகக் கொள்வதோ) பொருத்தமென்றும் உபபத்தியோடு அண்ணா எழுதியிருந்தபடியால் அதுதான் மிகவும் யுக்தமென்றுகொண்டு அப்படியே அச்சிட்டேன்.

3. **வினா:**—ஈக்ஷதிகர்மாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஈக்ஷிது: ஸ்தாநதயா நிர் திஷ்ட:* என்றவிடத்தில் (ஈக்ஷிது:) என்பது அந்வயிக்கமாட்டாதென்றும் (ஈக்ஷிதஸ் தாநதயா) என்று திருத்தியே யாகவேண்டுமென்றும் (தத்ஸ்தாநதயா) என்றாவது திருத்தியாக வேண்டுமென்றும் கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருந்தாரே, அப்படியே திருத்தினீரா?

விடை:—இங்கு ஸ்வாமி ஏதோ மருண்டுவிட்டாரென்றும், மறுபடியும் ஸ்ரீபாஷ்யபங்க்திகளை ஸேவித்தால் தெளிவு பிறக்குமென்றும், (ஈக்ஷிது:) என்றுதானிருக்கவேண்டுமென்றும் அண்ணா நன்கு விளக்கியிருப்பதனால் உண்மையில் இங்கு ஸ்வாமி ப்ரமித்துவிட்டதாகவே தெரியவந்தபடியால் ஸ்வாமி திருத்தின பாடத்தை உபேக்ஷிக்கவே நேர்ந்துவிட்டது.

4. **வினா:**—இந்த்ரப்ராணதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உபாத்தமான *த்வமேவ மே வரம் வருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யஸே* என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தில் (த்வமேவ) என்பதை (தமேவ) என்று திருத்தவேண்டுமென்று ஸுப்ரஸித்தரான ஓர் ஆசாரியர் உபதேசித்ததாக உம்முடைய ஆசாரியர் எழுதியிருக்கிறாரே, அதை அப்படியே திருத்தினீரா?

விடை:—அந்தோ! எப்படித் திருத்தமுடியும்? மேலே (யம்) என்றிருப்பதற்குச் சேர, முன்னே (தம்) என்றிருக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமி நினைத்துவிட்டார்; அது பிசகென்று அண்ணா வெத்யுக்தமாக நிரூபித்திருப்பதால் இதுவே சிறந்த ஆசாரியோபதேசமென்று கொண்டேன். இது ச்ருதிவாக்யமென்பதை ஸ்வாமி சிந்தியாமற்போலார், திருத்துவது ஆத்மஸாக்ஷயத்திற்கு ஒவ்வாததோடு அபவாதத்திற்கும் ஹேதுவாகுமென்று விட்டிட்டேன்.

5. **வினா:**—ப்ரயோஜநவத்தவாதிகரணத்தில் *வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாதித்யாதி ஸூத்ர ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஐந்தாறு பங்க்திகளுக்குப் பிறகு “தத்ரோத்தரம்—ந ஸாபேக்ஷத்வாத் இதி” என்றுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்தியை அங்கிருந்து பெயர்த்து ஸூத்ரத்திற்குமுன்னே கொண்டு தள்ளவேண்டுமென்று உமதாசிரியர் எழுதியிருந்தாரே, அப்படியே தள்ளினீரா?

விடை:—தள்ளின துண்டு; ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியைத் தள்ளவில்லை; அஸ்மதாசாரியோக்தியைத்தான் தள்ளநேர்ந்தது. பரீக்ஷையில் அண்ணா எழுதிய மறுப்பு மறுக்க முடியாமலிருப்பதனால்.

6. **வினா:**—ஸம்பந்தாதிகரணத்தில் “ப்ருஹதாரண்யகே ச்ருயதே” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யோபக்ரமமிருப்பதில் “ச்ருயதே” என்கிற க்ரியாபதம் அநந்விதமாகையால் அதைத் தூக்கியெறிய வேண்டியதென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிறாரே, அதை அப்படியே திருத்தினீரா?

கிருரே, அதைத் தூக்கியெறிய வேண்டியதென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிருரே அதைத் தூக்கியெறிந்தீரா?

விடை:—ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருந்தால் அவரைத் தூக்கியெறியலாம்; அவருடைய உக்தியைத்தான் தூக்கியெறியவேண்டும்படி அண்ணாவின் நிருபணமிருந்தது. என்செய்வேன்? ஆசார்யோக்தி திரஸ்காரபாபம் அபரிஹார்யமாயிற்று.

7. **வினா:**—ரசநா நுபபத்தயதிகரணத்தில் *விப்ரதிஷேதாச்ச* என்கிற ஸூத்ர ஸூபாஷ்யத்தில் “பந்தமோக்ஷஸாதநா நுஷ்டாநம் மோக்ஷஞ் ச ப்ரக்ருதேரேவ—இத்யாஹு:” என்றிருப்பதில் “இங்கு இதிபதம் இருக்கத் தகாதென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன்; த்வீதீயையிருக்குமிடத்தில் அது இருக்கக்கூடாதாகையால்” என்று கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதியிருக்கிருரே; அந்த இதியை யெடுத்தெறிந்துவிட்டீரா?

விடை:—யதியிருந்தால் ஒருவாறு எடுத்தெறியலாம்; இதியின் உபபத்தியை அண்ணா வெகு ஸமஞ்ஜஸமாக நிருபித்திருப்பதனால் தெளிவுற்றேன். “அத்ர இதிபதம் ந ஸ்யாதிவ” என்றெழுதியிருக்கலாம் ஸ்வாமி; “ந ஸ்யாதிதி நிச்சயதே” என்றெழுதினது அவஜ்ஞையாய்விட்டது. இங்கு அண்ணாவின் நிருபணம் அதிமனோஹரம்.

8. **வினா:**—*விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்* என்கிற அந்த ஸூத்ர பாஷ்யத்திலேயே *ஸந்நிதே: அகிஞ்சித்கரத்வம்* என்றிருப்பதை அகிஞ்சித்ருபத்வமென்று திருத்தவேணுமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவேனென்று கோழியாலம் ஸ்வாமி யெழுதியிருக்கிருரே; இந்த நிச்சயத்தையாவது நிலைநாட்டினீரா?

விடை:—எந்த நிச்சயமும் காசுக்குதவாததாயிற்றே. அதைப் பாடாந்தரமாகப் போடவுங்கூட நெஞ்சாலும் நினைக்கமுடியாதபடியன்றே அண்ணா வரைந்திருக்கிறார்.

9. **வினா:**—ஸஹகார்யந்தர வித்யதிகரணத்தில் ஸித்தாந்தத்தில் “சர்வணமநாப்யாம் ப்ராப்தம் வேதநம் ப்ரதிலப்ய இத்யர்த்த:” என்றதில் ப்ராப்தம் என்றதை அப்ராப்தமென்று பெரியார்களின் உபதேசத்தைக்கொண்டு அண்ணா திருத்தியிருந்தாரே; பாவப்ரகாசிகையில் ப்ராப்தம் என்கிற பாடம் ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு கோழியாலம் ஸ்வாமி “ப்ராப்தமென்றிருந்தாலும் அப்ராப்தமென்றிருந்தாலும் உபய பாடத்தையும் நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை” என்றெழுதியிருந்தாரே, அங்கு என் செய்தீர்?

விடை:—என்ன செய்யமுடியும்? ஆசார்யாபிப்ராயரக்ஷணம் அப்ராப்தமென்று முடித்தேன். அண்ணாவின் நிருபணம் அசைக்கமுடியாமலன்றே இருக்கிறது.

10. **வினா:**—ஸ்வாசார்யர் காட்டின திருத்தங்களை உபேக்ஷித்ததுபோல அண்ணா காட்டின திருத்தங்களையும் உபேக்ஷித்ததுண்டோ?

விடை:—அது எப்படி முடியும்? *தத்ர ஸூர் விஜயோ பூதிர் த்ருவா நீதிர் மதிர் மம* என்று அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கவேணுமா?

முடிவான வினா:—அப்படியானால் அண்ணாவின் பரீக்ஷாக்கர்ந்தத்தை மறுக்க வேண்டுமென்று ஸ்தைஸ்ஸுக்குச் சென்றீரே; எங்ஙனம் சென்றீர்?

விடை:—இப்போது நெஞ்சு தளும்பியிருக்கிறது; ஆலோசித்துச் சொல்லுகிறேன்.

ஒரு முக்கியமான விண்ணப்பம்

வைகுண்டவாஸியான ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதனாக்கர்ந்தம் வெளிவந்து ஏறக்குறைய முப்பது வருஷமாகிறது. அதற்கு மறுப்பான அடியேனுடைய நூல் அப்போதே விரைவில் வெளிவந்துங்கூட சில பல வித்வான்கள் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதனத்தில் விச்வாஸத்தினால் தங்கள் தங்களுடைய ஸ்ரீ பாஷ்யாதிக்கர்ந்தங்களில் (அந்த ஸ்வாமியின் சோதனங்களை நம்பி) அப்படியப்படியே திருத்திக் கொண்டார்கள். பிறகு 1969-ல் பேரருளாளான பரமபுருஷன் உத்தமூர் ஸ்வாமியைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யமுத்ரணம் செய்வித்து அதில் கோழியாலம் ஸ்வாமி திருத்தினபாடங்களைத் தள்ளியும் என்னுடைய நிருபணங்களை ஆதரித்துப் பழைய பாடங்களையே சேர்த்தும் பதிப்பிக்கச் செய்தான். அதன் முன்பு திருத்திக்கொண்டவர்கள் யாவரும் மறுபடியும் அந்தத் திருத்தங்களை யடித்து பழைய பாடங்களையே ஆதரித்து வருகிறார்கள். அடியேனுடைய பாடசோதன பரீக்ஷா வெளிவராமலிருந்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகார திவ்யஸூக்திகளுக்கு உலகில் எவ்வளவு க்ஷோபம் ஏற்பட்டிருக்கு மென்பதை மத்யஸ்த்தர்களான மநீஷிகள் விமர்சிக்கமாட்டார்களா? இப்படியாக அடியேன் செய்த காரியத்தை வேறு எவரேனும் செய்ய நினைத்ததுண்டோ? இது ஸம்பந்தாய பேதத்தைச் சேர்ந்த விஷயமன்று. ப்ராமானிக வித்வான்கள் இந்த விஷய மொன்று கொண்டே என்னுடைய கர்ந்தங்கள் எதுவும் ப்ராமானிகார்த்த ப்ரதிஷ்டாபனத்திற்காகவே ஏற்பட்டவை என்று திண்ணமாக எண்ணுவார்கள்.

மற்றொரு முக்கிய விஜ்ஞாபனம்

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ராதிபர் தாமே (ஸம்புடம் 32, ஸஞ்சிகை 6ல்) புஸ்தக விமர்சனம் என்கிற பகுதியின் கீழே எழுதியிருந்த துர்பாஷணங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷர மறுப்பாக “ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸமுத்போதனம்” என்னுங்கட்டுரை (16 பக்கங்கொண்டது; பல தத்துவங்களை விசதமாக விளக்குவது) ஸ்ரீராமாநுஜன் 302ல் வெளிவந்தது. அதைப்பற்றி இதுகாறும் இப்பத்ராதிபர் வாயைக் கையைத் திறந்தாரோ? முடிவாக இது கேள்வி. ஸ்ரீமான் உ.வே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசாரிய ஸ்வாமி என்பவர் சென்ற ஆவணி மாதத்தில் ஸ்ரீபெரும்புதூர் எழுந்தருளியிருந்தபோது என்னுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஆர்ஜுவத்துடன் விடையிறுத்தார். அந்த வினாவிடைகளெல்லாம் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 300, 301-ல் வெளிவந்துள்ளன. அந்த மதுராந்தக ஸ்வாமியின் விடைகளினால் உலகம் ப்ரஸந்நமாகியுள்ளது அந்த விடைகள் தவருனவை என்று இந்த பத்ரா

திபர் கருதினால் அந்த விடைகளைக் கண்டித்து நம்முடைய வினாக்களுக்கெல்லாம் தகுந்த விடைகளை வெளியிடட்டும். உலகத்துக்குச் செய்யவேண்டிய உதவிகளில் இது முக்கியமானதல்லவா? ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளின் உண்மைப் பொருள்களை விவரித்தும் ஸ்ரீதேசிக பூக் தர்க ளான வித்வான்களுக்கு அவற்றை உணர்த்தியும் போருகிரேமநாம் என்பதையே கொண்டு ந்ரு. பத்ராதிபர் எழுதியுள்ள அபசப்தங்களைக் கண்டு யாரும் நிலைகலங்கார்கள்.

கோழியாலம் ஸ்வாமியின் பாடசோதனம் வெளிவந்த காலத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சியில் ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமராயும் பலகால் ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரவசனம் செய்தருளினவராயும் இருந்த ஸ்ரீமதுபயவே. நாவல்பாக்கம் ந்ருஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி அந்த பாடசோதனத்தைக் கண்டு மிகவும் சீற்றமும் வருத்தமும் கொண்டு ஒவ்வொரு வித்வானிடத்திலும் “நாமெல்லாரும் ப்ரவசனம் செய்து வருகிற ஸ்ரீபாஷ்ய பாடங்கள் அந்த பரம்பரையாக (கண்மூடித்தனமாக) நிகழ்வனவாய்க் கோழியாலம் ஸ்வாமியின் அபிப்ராயம் போலும்!” என்று ஸாதித்து வந்தாரே யொழிய அதைக் கண்டிக்கும்படி ஒரு வித்வானையும் தூண்டவில்லை. கண்டித்தெழுத ஒரு வித்வானும் முன்வரவுமில்லை. அப்போது நாம் முன்வந்தது அஹம்பாவத்தினாலன்று. லோகோபகாரத்திற்காகவே. கோழியாலம் ஸ்வாமி திருத்திபாடங்களை அவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யரும் ஆதரியாமல் அடியேனுடைய விமர்சங்களுக்கே மதிப்புக்கொடுத்து ஸ்ரீபாஷ்ய முத்ரணம் செய்ததை ப்ராமாணிகர்கள் உகந்து போற்றுகிறார்கள்.

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ராதிபர்க்கு நல்லுபதேசம்

ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்திரிகையோடு நமக்குத் தொடர்பு நெடுநாளாக இல்லாமையால் இந்த பத்ராதிபர் யாவர், இவருடைய திருநாமம் என்ன என்பதை இப்போது விசாரிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டேன். கீர்த்திமூர்த்தியான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கருடைய தெளஹித்ரர் என்று செவியுற்றேன். இவரோடு எனக்கு நெடுநாள் பழக்கமுண்டு. இவருடைய யோக்க்யதையின் அளவையும் அறிவேன். அளவைக்கடந்து இவர் எழுதுவது தகுதியற்றது. “ஸ்ரீ தேசிகனையும் ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்த்த மஹாவித்வான்களையும் கண்மூடித்தனமாகத் தாக்கிவருவதாக” எழுதியிருப்பது விரலுக்குத் தகாத வீக்கம். இதுதான் கண்மூடித்தனம். இவ்விரண்டு விஷயங்களுக்கும் உண்மையான விடையை உலகமறிய விளம்புகிறேன். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி (வர்த்தமான) அழகியசிங்கர் நாலேந்து வருஷங்களுக்குமுன் ஒருநாள் முக்கூரி விருந்து சொந்த திவ்யவாஹனத்தில் புறப்பட்டு பகல் 2 மணிக்கு காஞ்சீபுரம் எழுந்தருளியாயிற்று. அடியேனுடைய க்ருஹத்தினுள்ளேயும் ஸபரிவாரராக எழுந்தருளியாயிற்று. ஸன்னிதி முன்பே வீற்றிருந்தாயிற்று. அப்போது அடியேன் பாடசாலையிலிருந்தேன். என்னுடைய பரமாப்தரான ஸ்ரீமான் தாசரதி ஐயங்கார் பாடசாலைக்கு ஓடிவந்து ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் எழுந்தருளியிருப்பதைச் சொல்லி அடி

யேனே க்ருஹத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல, ஸ்ரீ ஸ்வாமியை தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து இருகரையுமழிக்கும் அந்த க்ருபா ப்ரவாஹத்தின் பெருமையைச் சிறிது நாழிகை வார்த்தையாடி அனுபவித்தானபிறகு ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் “ஸ்ரீ தேசிகனுடைய திவ்யமங்கள் விக்ரஹம் இங்கு திருவாராதனத்தில் இருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறேன். ஸேவிக்கலாகுமோ?” என்று ஸாதிக்க, கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பு நீக்க அஸமயமாய் இருந்தாலும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி நியமனத்தையே தர்மசாஸ்த்ரமாகக் கொண்டு திருக்காப்பு நீக்கி ஸ்ரீ தேசிக திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸேவிக்கும்படிச் செய்தேன். ஸேவித்து உகந்தருளியாயிற்று. விதுரர் திருமானிகைக்குக் கண்ணன் எழுந்தருளியது போல ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அடியேனுடைய குடிலுக்குத் தாமே எழுந்தருளினபோது காஞ்சிபுரம் முழுவதும் அடியேனுடைய குடிலைச் சூழ்ந்துவிட்டது. இவ்விஷயத்தை அறியாதாரில்லை. இற்றைக்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸன்னிதியில்கேட்டு உணரலாம். தேசிகனுடைய திவ்ய க்ரந்தங்களை வ்யாக்யானிப்பதும், அச்சிடுவதுமே பொழுதுபோக்காயிருக்கும் அடியேன் தேசிகனைத் தாக்கும் பாதகத்தில் சிறிதும் ஸம்பந்தம் உடைபேன் அல்லேன். ‘கண்முடித்தனமாக’ என்பது ந்ரு. பத்ராதி பருக்கே தகும். அடுத்த விஷயமும் கேண்மின். ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்த்த மஹாவித்வான்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு உயிர் போன்றவர்கள். ஸ்ரீமத் உபயவே. மதுராந்தகம் வீரராகவாசாரிய ஸ்வாமியையும் (அபிநவ தேசிக) உத்தமூர் வீர ராகவாசாரிய ஸ்வாமி மற்றும் மதுராந்தகம், திருப்பதி முதலான திவ்யஸ்தலங் களிலுள்ள வித்வான்களையும் அந்தரங்க ப்ரீதியுடன் போற்றிவருகிறேன். ஏதோ விஷய சர்ச்சை என்பது தனிப்பட்ட விஷயம். அபசாரோக்தி லவ்வேசமும் புகாத படி ஆத்மாவைக் காத்து வருகிறேன். சில அறிவிலிகள் ப்ரதீபசலபந்யாயேந மாய்ந்து மடிந்துபோவது அவரவர்களுடைய தெளர்பாக்ய மத்தனை. சிம் பஹுநா? தென்னிந்தியாவிலுள்ள தென்கலை வித்வான்களையும், வடகலை வித்வான்களையும் கணக்கெடுத்தால் அடியேனுக்கு ப்ரியதமர்களாயும், மாநநீயர்களாகவு முள்ள வித்வான்கள் வடகலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களாகவே தேறுவர்கள். ப்ரஸங்காத் இதையும் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஸ்ரீமத் உத்தமூர் ஸ்வாமியின் அருமையான பல பதிப்புக்களை ஆராய்ச்சிசெய்யப்ராப்தமானபோது விமர்ச ஸரணியில் பலவும் எழுத லாயிற்று. அந்த ஸ்வாமி அவற்றைக் கடாஷித்தருளியே யிருப்பர். ஆனாலும் ஆத்மகுண பரிபூர்ணராயும், ப்ராமாணிக சிகாமணியாயுமுள்ள அந்த மஹா ஸ்வாமி வரம்பு மீறி எதையும் எழுதாமல் தம்முடைய வைதுஷ்ய வைபவத்தை விளக்கி வருவதானது ந்ரு. பத்ராதிபர் போன்றவர்களால் அனுகரிக்க ஆசைப்படவும் முடியாதது. இது நெஞ்சு கனிந்து எழுதும் வார்த்தை.

இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குள்ளாக ஸ்ரீமத் உத்தமூர் ஸ்வாமி அருமை யாகப் பதிப்பித்த (ஸவ்யாக்யான) பாதுகா ஸஹஸ்ர, யாதவாப்யுதய, ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய, ஸுபாஷித நீவிகளை அடியேன் ஸ்ரீராமாநுஜனில் விமர்சிக்கும்போது அவற்றிலுள்ள குற்றங்குறைகளை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது ப்ரஸித்தம். அதற்காக உத்தமூர் ஸ்வாமி திருவுள்ளம் கன்றினதும் இல்லை, அபசப்தங்களைக் கொட்டினது மில்லை. அந்த ஸ்வாமியிடமிருந்து ப்ராமணிகத்வத்தைப் பயிலவேண்டுமிவர்கள்.

விவாத விஷயங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜனில் இனி இடம்பெறமாட்டா.

அழர்வார்த்த ரத்னநதி

(முன் தொடர்ச்சி)

125. தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்

இது கம்பராமாயணம் உலாவியற்படலத்திலுள்ள செய்யுள் ஆகும். செய்யுள் வருமாறு.

“தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன
தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாருமஃதே
வாள் கொண்ட கண்ணூர்யாரே வடிவினை முடியக்கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத்தனனா னுருவுகண்டாரை யொத்தார்.”

ஆராவன்பினையவனோடும் விச்வாமித்ர முனிவன்றன் வேள்வி காத்துப் பின் மிதிலை நகர்புக்க இராமபிரான் அம் மாநகர் வீதிகளில் உலாவியபோது அவனது தோளழகைக் கண்ட மாதர்கள் மற்றோர் அவயவத்தைக் காண்கில்லாமல் தோளழகை மட்டுமே கண்டுகொண்டிருந்தார்கள். வீரக்கழலணிந்த திருவடித் தாமரைகளைக் கண்ட மாதர்கள் திருவடியழகொன்றையே கண்டுகொண்டிருந்தனர். பெரிய திருக்கைகளைக் கண்டவர்களும் மற்றொன்றினைக் காணாதவராயினர். எனவே வாளொண்கண்ணியருள் இராமனது வடிவழகு முழுதினையும் கண்டவர் ஒருவருமில்லர். அங்ஙனம் இராமனது வடிவை முழுவதும் பாராமல் ஏகதேசமே பார்த்தவர்கள் எம்பெருமான் பெரிய விச்வரூபத்தைக் கொண்டு நின்றவக்காலத்தில் அவ் வருவத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையே கண்டவர்களை யொத்தார்கள் என்பது இதன் பொருள்.

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமேனியழகிலீடுபட்ட ஸ்ரீ பராசரபட்டர் “ஏகை கஸ்மிந் பரமவயவே அநந்த ஸௌந்தர்ய மக்நம் ஸர்வம் த்ரக்ஷ்யே கதமிதி முதா மா மதா மந்தசக்ஷு:” என்கிற ச்லோகத்தினால் தமது திருக்கண்ணை விளித்து, “வாராய் கண்ணே! அரங்கனுடைய ஒவ்வோரவயவமும் எல்லேகாண முடியாத அழகுடையதாதலால் ஒவ்வோரவயவத்திலும் ஆழ மூழ்கிக் கிடக்க வேண்டிய நாம் எல்லா அவயவங்களையும் எப்படிய நுபவிக்கப் போகிறோம் என்று கவலை கொள்ளாதே” என்று கூறி ஸகலாவயவங்களையும் முற்றாட்டாக அநுபவிக்கப்பெறும் உபாயமொன்று தெரிவித்தருளினார். அவ் வுபாயம் மிதிலாபுரியிலுள்ள மாதர்க்குத் தெரியாதாதலால் இராமனது ஓரவயவத்தைக் கண்டவர்கள் மற்றோரவயவத்தைக் காணமாட்டாது வருந்தினரெனப்பட்டது.

126. தௌவையாய்ப் புகழாய்ப் பழியாய்

திருவாய்மொழி ஆறும்பத்து மூன்றாம் பதிகத்தில் ஆறும்பாட்டில் “பூவில் வாழ்மகளாய்த் தௌவையாய்ப்புகழாய்ப் பழியாய்” என்பது ஓர் அடி. இங்கு “பூவில் வாழ்மகள்” என்று ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைச் சொல்லி, தௌவை என்று அவளுக்கு எதிர்த்தட்டான மூதேவியைச் சொல்லுகிறது. “உடனே புகழாய்ப் பழி

யாய்” என்று கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியையும் சொல்லுகிறது. இப்படியாக இப்பதிகம் முழுவதும் ஒன்றோடொன்று சேராதவற்றைச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறது. பதிகத்தின் தொடக்கமே “நல்குரவும் செல்வம் நரகும் சுவர்க்கமுமாய்” என்றுள்ளது. நல்குரவு என்பது தாரித்யம். செல்வு என்பது ஸம்பத்து. நரகு என்பது துக்காநுபவம்; சுவர்க்கம் என்பது ஸுகாநுபவம். இப்படியே பதிகம் முழுவதும் முரண் தொடையாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட விருத்த விபூதி ஸமுச்சயம் எதற்காகவென்னில்; ஆரம்பத்தின் முதற்பதிகமான *வைகல் பூங்கழிவாயில் தூது விட்டார் ஆழ்வார். சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண் வண்டிரிலே தூதுவிட்டபடியாலே சிறந்த செல்வத்திலே சால் தாழ்ந்திருந்த எம்பெருமான் சிறிது தாமதித்து வந்தான். ஆழ்வார் அத்தாமதம் பொருதாராய் ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுத்துப் பேசத் தொடங்கினார். அது அடுத்த *மின்னிடை மடவார் பதிகம். அதில் ஊடல்ரஸம் மிகமிகத் தலையெடுத்துள்ளது. “என்னெமார் தன்ம பாவமென்றார் ஒரு நான்று தடிபிணக்கே” என்றுகூடப் பேசும்படியாயிற்று. ஊடலுக்கு அடுத்தபடி கூடல் நேர்ந்தே தீருமாதலால் அந்தக் கூடல் நேர்ந்தபடியும் *மின்னிடை மடவார் பதிகத்திலேயே “நின்றிலங்கு முடியினும்” என்கிற பாசுரத்தால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. “எவ்விதத்திலும் இவனோடு கூடலாகாது என்று மிக்க உறுதியுடனிருந்த நம்மைக் கூடும்படியாக்கிக் கொண்ட இவனுடைய வலிமை என்னே!” என்று விஸ்மயப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய அசுடிதகடநா ளாமர்த்யத்தை நன்கு காட்டிக் கொடுத்து அத்தன்மையான தான் திருவிண்ணகரிலே நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறபடியையும் காட்டிக் கொடுக்க, ஆழ்வார் அது தன்னைப்பேசி இனியராகிரார் *நல்குரவும் செல்வம் என்கிற பதிகத்தில்.

127. நமனும் முற்கலனும் பேச

திருமாலையில் பன்னிரண்டாம் பாசுரத்தின் முற்பகுதி “நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் சேட்க நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய ரம்பி” என்பது.

ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்தில் கூறப்பட்டுள்ள முக்கலோபாக்யானம் என்னும் கதை (திருநாம வைபவ ப்ரகாசகமானது) இதில் அநுபவிக்கப்படுகிறது. அதுவருமாறு;

முத்கலனென்பவன் பெரும்பாவினில் தலைவன்; அவன் ஒருநாள் கோதாநம் பண்ணும்போது ‘க்ருஷ்ணை’ என்று சொல்லி தாநஞ்செய்தான். பின்பு அவன் மாண்டபிறகு யமகிங்கரர்வந்து நெருக்கி அவனை யமன்பக்கலிலே கொண்டசெல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான். அதுகண்ட முத்கலன், “உன்னுடைய படர்கள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவாராநிற்க, நீ என்னை கௌர விப்பதற்கு என்னகாரணம்?” என்று கேட்க; “உன்னுடைய மேன்மையை அவர் களமறிந்திலர், நீயுமறிந்திலை,—க்ருஷ்ணநாமத்தை நீ ஒருகால் சொன்னாய் காண்!” என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமான இந்த ஸம்வாதம் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்தவாறே அந்த

நரகந் தானே துக்காநுபவ நிலமாயிருந்த நிலைமாறி ஆநந்தாநுபவ நிலமாய்விட்ட தென்றால் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேணும்? “என்னை நீ ஸத்கரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று முத்கலன் கேட்க “முன்பு நீ க்ருஷ்ண நாமத்தைச் சொன்யை” என்று யமன் உத்தரமுரைத்த இவ்வளவேயாய்த்துப் பிறந்தது; யமன் தனக்குப் பாவநமாக அத்திருநாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன்; முற்கலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேசித்தவனுமல்லன்; நரகாநுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இதுவிழுந்து அவர்கள் உய்வுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனு மல்லன்; இனி இதனைக் கேட்டவர்களோ பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநு தபித்து மீண்டும் ப்ராயச் சித்தம் செய்து கொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர் களல்லர்; பாபத்தினுடைய பலன்களை அநுபவிக்கும்போதாயிற்றுக் கேட்டது. அப்போதுதானும் இச்சையோடு கேட்டாருமல்லர்; யாத்ருச்சிகமாகத் திருநாமம் செவிப்பட்டவித்தனையே. இப்படிப்பட்ட திருநாமமே இவ்வளவு பெருமையுடைத் தானால், பின்னை என் சொல்லவேண்டும்?

128. நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர்... வாழ்திருக்கோட்டியூர்

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் நான்காம்பத்தில் நான்காம் பதிகம் “நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர்” என்று தொடங்குவது. இந்த முதற்பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளையும் அடுத்த இரண்டாம் பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸுப்ரஸித்தமான ஓர் ஐதிஹ யம் உள்ளுறையும் படியைக் காணலாம். அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம்.

எம்பெருமானார் பஞ்சாசார்ய பதாச்சரிதர் என்று ப்ரஸித்தர். அதாவது ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்திருந்த ஐவரை யடிபணிந்து வாழ்ந்தவர் என்கை. “நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த் ரத்தை உபதேசித்தவனை” என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண சூர்ணையின்படி ஸ்வாமிக்கு ஸாக்ஷாத் ஆசார்யர் பெரியநம்பியாவர். அவர் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சிறிது உபதேசித்துவிட்டு ஸாதித்ததாவது “ஆளவந்தார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களைச் சேமவைப்பாக வைத்தருளியிருக்கிறார். அவரிடம் சென்று தெளியக் கேட்பது” என்று. அப்படியே உரிய ஸமயம் பார்த்துத் திருக் கோட்டியூர்க்குச் செல்ல நினைத்த எம்பெருமானார் ஒன்றிரண்டு பர்யாயமன்றிக்கே பதினெட்டு பர்யாயம் நடந்தார் என்றும் வெகுசிரமப்பட்டு ரஹஸ்யார்த்தம் பெற் றார் என்றும் ப்ரஸித்தமான விஷயம். பட்டர் அருளிச்செய்த கோஷ்டநாத ஸ்தவத்தில் “கோஷ்டியூர்ண குருபஸத்தி குசலோ யாம் ஸச்வதாசேதிவாந்” இத் யாதி அருளிச் செய்திருப்பதும் ப்ரஸித்தம். அர்த்த கௌரவத்தையும் அதிகாரி களின் அருமையையும் நோக்கி இதைக் கண்டபடி உபயோகித்து விடக்கூடாது என்றிருந்த ஆளவந்தாருடைய நெறியைப் பின்சென்று அவலீலையாக உபதேசித்து விடாமல் மிகமிக ச்ரமப்படுத்தி உபதேசித்த திருக்கோட்டியூர் நம்பியைத் திருவுள் ளத்திற் கொண்டே பெரியாழ்வார் “நாவகாரியம் சொல்லிலாதவர் வாழ் திருக்கோட்டியூர்” என்றார். நாவகாரியமாவது நாவுக்கு அகாரியமானது. சீரிய

பொருளை அவலீலையாகச் சொல்லிவிடுவது நாவுக்கு அகாரியமாகும். அத்தகைய அகாரியமில்லாதவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பியாவர். அடுத்த பாசரம் “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கநுகூலராய், செற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ் திருக்கோட்டியூர்” என்பதாம். திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் உபதேசம் பெற்ற எம்பெருமானாரை உளப்படுத்தியதாம் இச் சொல்தொடர். எம்பெருமானார் நம்பியின் நியமனத்தைக்கடந்து அவ்விடத்திலேயே ஸன்னிதி மேல்தளத்தில் சில ஆஸ்திகர்களை உட்காரவைத்துத் தாம் அருமையாகப் பெற்றவற்றை உபதேசித்தவராகையாலே அவர் குற்றவாளராக நினைக்கத் தக்கவராயினர். உண்மையில் தன்னலம் கருதாமல் பிறர் நலத்தையே கருதி உபதேசித்தவராதலால் அதைக் காட்டும் “குற்றமின்றி” என்பது. இதனையறிந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்வாமியை அருகே வரவழைத்து விசாரிக்கையில் ஸ்வாமியின் விசாலமான திருவுள்ளத்தை உணர்ந்து அவர்க்கு ‘எம்பெருமானார்’ என்று திருநாமம் சாத்தியருளினர் என்பது ப்ரஸித்தம். அதனைத் தெரிவிக்கின்றது “குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கநுகூலராய்ச் செற்ற மொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்” என்னுமளவு. அருளிச் செயல்களில் ஆங்காங்கு “அங்கமாறைந்து வேள்வி நால்வேதமருங்கலை பயின்று எரி மூன்றும் செங்கையால் வளர்க்கும் துளக்கமில் பனத்தோர்” என்றும் ‘தக்ககிர்த்தி அருமறையின் திரள் நான்கும் வேள்வியைந்தும் அங்கங்களவையாறு மிசைகளேழும்’ என்றும் “நல்ல வந்தணர் மூன்று நால்வேதம் ஐவேள்வியோடாறங்கம் வல்லவந்தணர்” என்றும் திவ்யதேச வாஸிகளான பரமைகாந்திகளைப் புகழ்ந்து கூறுவதுண்டு. இங்குத் திருக்கோட்டியூர்ப் பதிகத்தில் அங்ஙனன்றிக்கே மேலே விவரித்த இரண்டு பாசரங்களும் மிக விலகணமாக அவதரித்திருப்பதை நோக்குமிடத்து பவிஷ்யத்தான விஷயத்தையும் ஆழ்வார் கண்டு பேசினார் என்பது ஸ்பஷ்டமாகும்.

129. நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே

திருச்சந்த விருத்தத்தில் நூற்றேராம் பாசரமான “இரந்துரைப்பதுண்டு வாழி” என்கிற பாசரத்தை எல்லாவிடங்களிலும் இரட்டித்து ஸேவித்துவரக் காண்கிறோம். ஏதாவது ஒரு திவ்யதேசத்தின் திருநாமமிருந்தால் இரட்டிப்பதுண்டு. இதில் ஒரு திவ்யதேச நிர்தேசமுமில்லை. என்ன விசேஷத்திற்காக இரட்டிப்பதென்று பார்த்தால் திருபுழிசைப் பிரான் எம்பெருமானை விளித்து “வரந்தரும் திருக் குறிப்பில் வைத்ததாகில்”—தேவரீர் எனக்கு ஏதேனும் வரமளிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றினால்; “பரந்த சிந்தை யொன்றி நின்று நின்ன பாத பங்கயம் நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டும்”—நின்றவா நில்லா நெஞ்சு நிலைநின்று நின்னையே நிரந்தரம் நினைக்குமாறு வரந்தந்தருள வேணும் என்று ப்ரார்த்தித்தவிது மிகச் சிறந்த ஸம்ப்ரதாயார்த்தம். கூரத்தாழ்வான் இப்பாசரத்தையே உட்கொண்டு வரதராஜஸ்தவத்தில் “வரத தவ கலுப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்” என்றருளிச்செய்தார். பகவத் ப்ராவண்யம் தோற்ற நாம் செய்கிற மனோவாக்காயங்கனாலாகும் காரியங்கள் அவனருளடியாகவே வருமவையென்கிற நுண்பொருள் சிந்திக்கத்தக்கது.

நிகமாந்தகுருஸூக்தி ரஸாஸ்வாதங்கள்

(யாதவாப்யுதயாதிகளிலிருந்து)

சிறு குறிப்பு:— நாம் சென்னைத் தொண்டமண்டலப் பள்ளி நிலயத்தில் (ஸ்ரீராமாயண பட்டாபிஷேகம் ஆன பிறகு) 1937வது வருடம் தொடங்கி ஏழு வருடம் ஸ்ரீபாகவத தசமஸ்கந்தத்தை சனிஞாயிறுதோறு ம்ருபவித்தோம். ஆயிரவர் அகங்குளிர, கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியில் எழுந்தருளியிருக்கையில் நடந்த சரிதைகள் மட்டுமே அவ்வேழு வருடங்களில் அநுபவிக்கப்பட்டன. அவ்வநுபவத்தில் பூர்த்தியாகக் கலந்து கொண்டவர்களில், கீர்த்திமூர்த்திகளான ஸர். S. வரதாசார்யர், மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்யர், (M. D. Brothers) M. ஸுதர்சனமையங்கார் ஆகியோர் பரிகணிதர்களாவார்கள். அப்போது நிகழ்ந்த ஸ்ரீ பாகவதாநுபவத்தில் யாதவாப்யுதயாநுபவமே தலை சிறந்து விளங்கிற்று.

ஸ்ரீராமாயணமியற்றிய வான்மீகி முனிவர் தம்முடைய திறமையை அயோத்யா காண்டத்தில் அற்புதமாகக் காட்டினாரென்பர் பெரியோர். அதேபோல் ஸ்வாமி தேசிகள் தம்முடைய திறமையை இம்மஹா காவ்யத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் நன்கு காட்டி யருளினர் என்பது அடியேனறிந்த தத்துவம். அப்போதைய ஸ்ரீபாகவதாநுபவத்தில் இந்த நான்காவது ஸர்க்கம் ஒரு சுலோகம் விடாமல் பூர்த்தியாக அநுபவிக்கப்பட்டது. பட்டர் தமது ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தின் பூர்வ சதகத்தை நூற்றிருபத்தேழு சுலோகங்களினால் அமைத்ததுபோல, ஸ்வாமி தேசிகனும் இந்த நான்காவது ஸர்க்கத்தை 127 சுலோகங்களினால் அமைத்துள்ளனர். ஒவ்வொரு சுலோகமும் இன்சுவையே வடிவெடுத்தது. வ்யாக்யாதாவான அப்பய தீக்ஷிதருடைய அரஸிகத் தன்மையை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி இன்சுவைப் பொருளை அடியேன் விவரிக்கும்போது மேலே ப்ரஸ்தாவித்த மஹான்கள் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்த விருப்பை இற்றைக்கும் எற்றைக்கும் மறவேன். “யாதவாப்யுதயத்திற்கு தேவரீர் ஒரு வியாக்கியான மெழுதலாகாதோ?” என்றுகூடப் பலகால் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். அப்போது அம்ருதலஹரீ பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருந்தேனாதலால் அதில் பலபல சுவைப்பொருள்களை வெளியிட்டிருக்கிறேன். பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜனிலும்.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு யாதவாப்யுதயம் தீக்ஷிதவியாக்கியானத்தோடும் உத்தமூர் வீரராகவாசார்யருடைய டிப்பணத்தோடும் அச்சிடப்பட்டதென்று கேட்டு, அதில் நம்முடைய மனக்குறைகள் சிறிதாவது தீர்க்கப்பட்டிருக்குமோ வென்று பார்த்ததில் துக்கமே அதிகரித்தது. தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளின் ரஸம் இப்படி வீரஸமாயிற்றேயென்கிற வருத்தத்தினால் சில சுலோகங்களைமட்டும் இங்கெடுத்து வைரஸ்யத்தை விளக்கி விலக்கி ஸாரஸ்யத்தை யறிவிக்கிறோம் ரஸிகர்களுக்கு. (இந்த அறிவிப்பு, ரஸிகர்கள் ரஸகனமான பொருள்களின் அநுபவத்தை இழக்கலாகாதென்கிற கருத்தினால் மட்டுமே.)

130. யாதவாப்யுதயத்தில் நான்காவது ஸர்க்கத்தில் ஆறுவது சுலோகம்.

*நந்தச் ச தீவ்ரேண பயேந ஸத்யஸ் ஸமேத்ய பச்சயந் அநகம் குமாரம்,
தேநைவ தஸ்ய த்ரீஜகந்நியந்து: ப்ராயுங்க்த ரக்ஷாம் பரமார்த்தவேதி* என்பது.

பூதனைவந்து முலை கொடுத்து மாண்டவுடனே நந்தகோபர் காப்பிட்ட படியைச் சொல்லுமிந்த சுலோகத்தில் நந்தகோபர்க்கு 'புயமார்த்தவேதி' யென்கிற விசேஷணம் இடப்பட்டுள்ளது. இங்கு தீக்ஷிதர் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாவது "பகவானேவ ஸர்வஸ்ய ரக்ஷக இதி பரமம் அர்த்தம் அவகச்சந் நந்த:" என்பதாக. 'எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனென்கிற உண்மையை யுணர்ந்தவரான நந்தகோபர்' என்பது இதன் பொருள். இது ப்ரக்ருதத்திற்குச் சேர்ந்ததன்றாகையாலே விரஸமான பொருளென்னவேண்டும். இங்குச் சுவைமிக்க பொருள் கேளீர். (புயமார்த்த வேதி) எம்பெருமான் தானே ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கச் செய்தேயும் தனக்குப் பிறர் செய்யும் ரக்ஷையினுல்தான் ரக்ஷணமுண்டாகுமென்று நினைப்பவனென்கிற பரமார்த்தத்தை யுணர்ந்தவர் நந்தகோபர் என்றபடி. அவனுக்குப் பிறர் செய்யும் ரக்ஷையாவது காப்பிடுதல், பல்லாண்டு பாடுதல், போற்றியென்னுதல் முதலியன வாம். விபவாவதாரங்களிலும் அர்ச்சாவதாரங்களிலும் அன்பர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதனாலேயே [அதாவது மங்களாசாஸனம் செய்வதனாலேயே] தனக்கு ரக்ஷணமுண்டாவதாக நினைப்பவனென்பதில் எம்பெருமானார் தர்சனத்தவர்களுக்கு விவாதயோ ஸந்தேஹமோ இராது. விபவத்தில் *தக்தே பவது மங்களம்* *யாம் ஓஷதிமிவாயுஷ்மந்!* இத்யாதி மங்களாசாஸனத்தினாலேயே பகவானுக்கு அறிஷ்ட நிவ்ருத்தியுண்டானதாக ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிக்கக் காண்கிறோம். "அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாக் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸம்ப்ரசநாத் ந சேச் சதி ஜநார்தந: என்கிற ஸஞ்ஜயருடைய வாக்யத்தில் குசல ஸம்ப்ரசநம் என்பது காப்பிடுகையாம். அர்ச்சையில் திருப்பல்லாண்டு பாடுவது அவன்றன் திருவுள் ளத்தை யடியொற்றியேயன்றோ அமைந்தது. திருவாய்ப்பாடியில் வீதிகளிலே ஸ்லைரவிஹாரம் பண்ணித்திரிகிற கண்ணபிரானே நோக்கி யசோதை கூறுகின்றாள் *காப்பாருமில்லை கடல்வண்ணாவுன்னைத் தனியேபோய் எங்கும்திரிதி* என்று. *காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமானென்று யசோதை அறிந்திருக்கக்கூடும். ஆயினும் 'கடல் வண்ணா!' என்னும்படியான வடிவழகைக் கண்டவாறே அவனுடைய ரக்ஷைத்வத்தை மறந்து ரக்ஷயனே இவனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியன்றோ 'காப்பாரு மில்லை கடல்வண்ணாவுன்னை' என்றாள். ஆக இவனே ஸர்வ ரக்ஷகனென்று உணர்வது பரமார்த்தவுணர்வன்று; நந்தகோபர் அப்படி யுணர்ந்திருந்தாராகில் இவனுக்குத் தாம் ரக்ஷையிட்டிருக்கவேமாட்டார். நாம் ரக்ஷையிட்டாலன்றி இவன் அபாயமற்றிருக்க மாட்டானென்று உள்ளபடி உணர்ந்ததனாலேயே ரக்ஷையிட்டார். தீக்ஷிதர் இச்சுவைப் பொருளையுணருங் குடியிலே பிறந்திலராதலால் இப்பரமார்த்தம் அவர்க்கு ஸ்புரியாதது வியப்பன்று கிடர். பூரி வைஷ்ணவ பண்டிதர்க்கும் ஸ்புரிக்கவில்லையே! மற்றோரிடம் செல்வோம்.

131. அவ்விடத்திலேயே பதினாறுவது சுலோகம்.

*விச்வாநி விச்வா திகசக்திரேகோ நாமாநி ரூபாணி ச நிர்மிமாண:,
நாமைகதேசக்ரஹணேபி மாதூர் பபூவ க்ருஷ்ணே பஹுமாநபாத்ரம். என்பது.

சிறுபிள்ளைகள் வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போது அவரவர்களின் பெயர்களைப் பூர்த்தியாகச் சொல்லமாட்டாமல் அரைகுறையாகச் சொல்வது இயல்பு. ஸ்ரீக்ருஷ்ணகிசோரனும் உற்றருறவினர் தோழன்மார் முதலானோருடைய நாமங்களைக் கொச்சையாகச் சொல்லச் செய்தேயும் தாய்க்கு உள்ளம் பூரித்து விட்டது—என்கிறது. இங்கு இவ்வர்த்தம் அனைவர்க்கும் எளிதாகத் தெரியக்கூடியதே யாம். தீக்ஷிதர் இங்கு வியாக்கியானிப்பதாவது—“மாது: யசேர்தாயா: நாமைக தேசக்ரஹணேபி அஹோ மாதூர் நாம ச்ருஹ்ணதீதி வாத்ஸல்யவதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷய: அபூத் இத்யர்த்த:” என்று: இவ்விடத்திற்கு இதுவா பொருள்! “மாதூர் பபூவ க்ருஷ்ணோ பஹுமாநபாத்ரம்” என்றுள்ள மூலத்தை அந்தோ! ஓடித் திட்டாரே! உலகத்தில் சிறுபிள்ளைகள் செய்யும் நாமைகதேச க்ரஹணம் தாய் விஷயத்தில் மட்டுமன்றே; கண்ணபிரானும் தாய் விஷயத்தில் மட்டும் அதுசெய்ததாக ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கவில்லை. “மாது: பஹுமாநபாத்ரம் பபூவ” என்று நேரே அந்வயித்து வியாக்கியானிக்கப் பராப்தமாயிருக்க அதைவிட்டு “மாது: நாமைகதேச க்ரஹணேபி” என்று அஸ்தானே அந்வயங்காட்டி, ச்லோகத்திலில்லாத ‘பந்நூநாம்’ என்னுமொரு பதத்தை அநாவச்யமாகக் கொண்டு கூட்டி ‘வாத்ஸல்யவதாம் பந்தூநாம் ச்லாகாவிஷயோபூத்’ என்று முடித்திருப்பது விரஸமென்பதை விவேகிகள் உணர்வார்கள். இங்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பண்டிதர் இந்தச் சுவைக் கேட்டைத் தவிர்த்திலர். அவ்வளவேயன்றி மாதாவை சோநா என்றென்கிறார். பண்டிதர்களா இப்படி ஏழுதுவது?

132. அவ்விடத்திலேயே முப்பத்துநான்காவதுசுலோகம்.

ஆநீதமக்ரே நிஜபந்தநார்த்தம் தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமப்பயூர்ணம்,
விலோக்ய நிர்விண்ணதியோ ஜநந்யாஸ் ஸங்கோசசக்த்யா ஸ பபூவ பத்ய:

கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுகாண்பது முதலான தீம்புகள் செய்வது கண்ட யசோதைப்பிராட்டி அவனை உரலிலே கட்டிவைக்கக் கருதியதை முந்தின ச்லோகத்தில் சொல்லி, இந்த சுலோகத்தில் அவன் கட்டுண்டபடியை வெகு சமத் காரமாகச் சொல்லுகிறார். தீக்ஷிதருடைய வியாக்கியானத்திற்கு நிலமல்லாத சுவைகளை இங்கு விவரிக்கிறேன். [அநிலம் தாம ஸம்ஹிதமபி அபூர்ணம் விலோக்ய] கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவுகண்டானென்று யாவரும் கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஆசிரியரும் இங்கு முந்தின சுலோகத்தில் *முஹு: ப்ரவ்ருத்தம் நவநீத செளர்யே* என்று ஸாதித்துள்ளார். கண்ணனுக்கு வெண்ணெய் வேணுமானால் அதைத் திருடியுண்ணவேணுமோ? யாரைக் கேட்டாலும் கொள்ளை கொள்ளையாக அள்ளிக் கொடுக்கக் காத்திருக்கிறார்களே! கிடைக்கமாட்டாதவிடத்திலன்றே களவு செய்ய வேண்டும்; எளிதாகக் கிடைக்குமிடத்தில் ஏதற்காகக் களவு செய்தா னென்று விமர்சிக்கவேணும்; உண்மை கேண்மின்; வெண்ணெயிலாசையென்பது வ்யாஜம்; கட்டுண்டிருந்து தன்னுடைய அத்யந்தஸௌலப்ப குணத்தைக்காட்டி யுகக்க வேணுமென்பது முக்கியமான ஆசை. திருநாட்டில் காட்டமுடியாத இத் தகைய திருக்குணங்களைக் காட்டுதற்கேயன்றே முக்கியமாக இங்குத் திருவவதரித்தது. ஆக, கட்டுண்டு கிடக்கையாகிற பெருங் குணத்தைக் காட்டவேண்டியே

களவு செய்தான். பிறரிடம்கேட்டு வாங்கியுண்டானாகில் கட்டியடிக்கப் ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ. கண்ணனுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலவிதம். சிலசமயங்களில் களவு செய்துவிட்டுத் தாய்க்குப் பிடி கொடாமலே *தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடி* என்கிறபடியே ஓடிப்போவதுமுண்டு. தாய்கையில் பிடிபட்டும் அவளால் கட்டமுடியாதபடி செய்துகொள்வதுமுண்டு. அதற்காகக் கண்ணன் வீட்டிலுள்ள கயிறுகளைத் துண்டுதுண்டாக அறுத்து வைத்திட்டுக் களவு செய்யப் புகுவான். அப்போது யசோதையின் கைக்கு வேணுமென்றே அகப்படுவான். அவள் இவனை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையால் கயிறுகளை யெடுக்கப்போவாள்; அது ஏற்கெனவே இவனால் துண்டு துண்டாக்கப்பட்டிருந்தபடியாலே அதுகொண்டு எளிதாகக் கட்டமுடியாமல் அவற்றை ஒன்றோடொன்று முடி போட்டுக் கட்டப்பார்ப்பள். ஐந்தாறு சுற்றுக்குப்போதும்படி வெகு நீளமாக்கிப் பிறகு கட்டப்புகுவள். அப்போது இவன் *பெருக்குவாரையின்றியே பெருக்க மெய்து பெற்றியோய் (தீருச்சந்தவிருத்தம்) என்கிறபடியே ஒருகூணத்தில் தன்னுடலைப் பெருக்கிக்கொண்டு அந்தப் பெரிய கயிறு ஒரு சுற்றுக்கும் போராதபடி செய்துவிடுவன். அதுகண்ட யசோதை வெகுநாழிகை தான்பட்ட பரிசீரமம் பழுதாயிற்றேயென்று வருந்தி இவனை விட்டுத் தொலைப்போமென்று நினைப்பள். கண்ணன் அந்த நினைவையறிந்தவாறே 'நாம் கட்டுண்டுகிடந்து காட்டவேணுமென்று நினைத்த பெருங்குணத்தை இழந்து விடலாமோ!' என்றெண்ணி உடனே *சுருக்குவாரையின்றியே சுருங்கினாய்* என்கிறபடியே முன்பு ஒரு சுற்றுக்குப்போரா திருந்த கயிறு பத்தெட்டு சுற்றுக்குப் போரும்படியாகத் தன்னை *அனோரணீயானாக ஆக்கிக் கொண்டானாம். இதை [ஸங்கோச சக்த்யா ஸ பபூவ பத்ய:] என்பதனால் ஆசிரியர் காட்டியருளிஞர். ஆழ்வார்கள் பலரும் *கட்டுண்டிருந்தானென்றும்* *உரலோடாப்புண்டிருந்தானென்றும் அருளிச்செய்தார்கள். மதுரகவிகள் ஒருவரே *கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பிளல் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்* என்று தன்னைத் தானே கட்டுண்டவனும்படி செய்து கொண்டானென்றார். அதை அடியொற்றியாயிற்று ஆசிரியர் இங்ஙனே ச்லோகமிட்டபடி. 'நம் பயந்த' என்னாதே 'ஸ பபூவ பத்ய:' என்ற சொல்லழகு காண்க. தீகூழிதர் காண வழியேது?

“தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமபி” என்ற இவ்விடத்தில் வடமொழி வேதத்தின் மருமொன்று கேண்மின். வேதத்தில் ஸம்ஹிதை பதம் க்ரமம் என்று மூன்றுண்டு நெடுக தண்டாகாரமாக ஒதிப்போருவது ஸம்ஹிதை. அதைத் துண்டுதுண்டாக்கியோதுவது பதம். அந்த பதங்களை ஒன்றோடொன்று பிணைத்து ஒதுவது க்ரமம். நெடுகச்சென்றால் அது ஸம்ஹிதையாய்விடும். யசோதை நீளமாக வைத்திருந்த கயிறு ஸம்ஹிதாவஸ்தை; கண்ணன் அதைத் துண்டுதுண்டாக்கினது பதாவஸ்தை; யசோதை அந்தத்துண்டுகளைப் பிணைத்தது க்ரமாவஸ்தை; அது பர்யாயேண ஸம்ஹிதாவஸ்தைக்கு வந்துவிடுமன்றோ. அப்படிச் செய்தும் எட்டம் போதவில்லை யென்பது [தாமாகிலம் ஸம்ஹிதமபி] என்பதில் உள்ளுறையும் மருமம். க்ரந்தீதம் என்றே ப்ரக்ரந்தீதம் என்றே கூறாமல் ஸம்ஹித மென்ற ஆசிரியர்க்கு இந்த விவரணமன்றோ பரம போக்யமாகும். வேதவைதேசிகரென்று ப்ரஸித்தரான தீகூழிதர்க்கும் ப்ரக்ருத டிப்பணகாரருக்கும் இது நிலமன்றே!

133. அதிலேயே 4-126 காளியமர்த்தன கதையைச் சொல்லும் சுலோகம்

விவிதமுநிக்ஷேபஜீவ்ய தீர்த்தா விகமிதஸர்ப்பகணு பரேண பும்ஸா
அபஜத யமுநா விசுத்திமகர்யாம் சமிதபஹிர்மதஸம்ப்லவா த்ரயீவ.

யமுனையாற்றில் ஒரு மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளிய நென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினனென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை இந்த ச்லோகத்தினால் கூறினர். ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி ராமாநுஜர் செய்தருளின செயலேயே கண்ண பிரானான ராமாநுஜன் செயலுக்கு உவமையாகக் காட்டியருளினர். எங்ஙனே யென்னில், ஐந்தலைவாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்த தானது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிதாகப் பருகும்படி செய்ததானது— ஸ்வாமி ராமாநுஜர், பிறர் கூறின தவறான பொருள்களையகற்றி நல்லபொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடியாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது. காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்; கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமியெம்பெருமானார் கொள்ளப்பட்டார். தூய பெருநீர் யமுனைத்துறைவனை என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்தது போல, வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடையதாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் கொள்வது பொருந்தும். குதர்க்கவாதிகளைக் காளியன் ஸ்தானத்தில் கொள்வதற்கான பொருத்தம் இனி உபபாதிக்கப் படுகிறது.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நாசத்தை விளைத்தா நென்று புராணங்கூறும், அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றார்கள்; எங்ஙனே யென்னில்; (1) ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனேயில்லை—என்பது ஒரு குத்ஸிதவாதம். (2) ஈச்வரனுள்ளென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாதத்தினால் எரித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்த்ரத்தினால் எரித்திப்பவனல்லன் என்பது மற்றொரு குத்ஸிதவாதம். (3) சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் விபூதியும் இல்லையென்பது வேறொரு குத்ஸிதவாதம். (4) ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை. பலபல ஈச்வரர்களுரென்று பல தெய்வங்களுக்கு ஈச்வரத்வம் காட்டி வாதித்தல் இன்னுமொரு குத்ஸிதவாதம். (5) பிரபஞ்சமே கிடையாது, எல்லாம் சூனியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்ணுகை ஸர்வோத்துங்கமான குத்ஸிதவாதம். ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினால் வேதத்தைக்கெடுத்த குதர்க்கவாதிகள் காளிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுவது பொருந்தும். இக் கெடுதல்களை யெல்லாம் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் அநேக ஸதர்த்த நிரு

பணங்களினாலே போக்கியருளினர். இங்கே மற்றொரு விசேஷமும் காணலாம். *வாய்த்த காளியன்மேல் நடமாடிய கூத்தனர்* என்று சூடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடி பணித்தபடி காளியன் தலையிலே கண்ணிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போல, ஸ்வாமி யெம்பெருமானுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தமுடைய நாம் *நாவலிட்டு உழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே* என்று தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்த கணக்கிலே யமகிங்கரர்களின் தலையிலே அடியிட்டுக் கூத்தாடப் பெறுவோம். “ததந்யமத தூர்மதஜ்வலிதசேதஸாம் வாதி நாம் சிரஸ்ஸு நிறிதம் மயா பத மதக்ஷிணம் லக்ஷயதாம்” என்ற யதிராஜஸப் ததி ஸூக்திப்படியும் காளியஸமர்களின் தலைமேல் நடனம் செய்வோம். ஸத்யமாக தேசிகன் திருவுள்ளத்திலுறைந்த அர்த்தங்களை யே இங்கு நாம் விவரித்தோம். இவ்வர்த்தங்களை தீக்ஷிதர் வியாக்கியானிக்கப் ப்ரஸக்தியேது? காளிய ஸ்தானத்தில் நிற்பவரன்றோ அவர். தமிழரையாசிரியர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவபண்டித ராயிருந்து இப்பொருள்களை லவலேசமும் காட்டாமல், (யமுநா) என்பதற்கு “வேதமுர்த்தியான ஸூர்யனின் பெண்ணான யமுனையானது” என்று உரையெழுதி வெகு விசேஷார்த்தம் ஸாதித்துவிட்டதாக அபிமானிக்கிறார்.

134. அதிலேயே முதல் ஸர்க்கத்தின் முடிவு சுலோகம்.

“ஆச்வாஸ்ய வாகம்ருதவ்ருஷ்டிபிராதிதேயாந்
தைதேயபாரநமிதாம் தரணீஞ்ச தேவீம்,
ஆவிர்ப்புபூஷுரநகோ வஸுதேவபத்ந்யாம்
பத்மாபதி: ப்ரணாததே ஸமயம் தயாயா:” என்பதாம்.

தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி எம் பெருமான் தேவசிப் பிராட்டியாரிடம் திருவவதாரம் செய்து தனது திருவருளைப் பிரகாசிப்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினபடியைச் சொல்லுவது இந்த சுலோகம். இதில் உத்தரார்த்தத்தில் (ஆவிர்ப்புபூஷு:) என்றவுடனே (அநக:) என்றொரு விசேஷணமுள்ளது. தோஷமற்றவன் என்பது இதன் பொருள். அகில ஹேயப்ரத்யநீகனென்றபடி. எம்பெருமானுக்கு தோஷமில்லாமையை அந்தந்தப் ப்ரகரணங்களுக்குத் தக்கபடி உபபாதிக்க வேண்டும். ப்ரக்ருதத்தில், ஆவிர்ப்புபூஷு: — அவதரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான் என்று சொல்லி, உடனே அநக: — அவத்யமில்லாதவன் என்றமையால், அஸ்மதாதிகளின் பிறப்புக்கு நல்வினை தீவினைகளாகிற கருமம் காரணமாகிருப்போலே பகவானுடைய அவதாரத்திற்கும் கருமம் காரணமாகிறதோ வென்று சங்கிக்க நேருமன்றோ. அவ்விதமான பிறப்பாகில் அது அவத்யமே யாகுமன்றோ. பகவான் கருமம் காரணமாக வன்றிக்கே கேவலம் கருணையே காரணமாக அவதரிக்கின்றனாகையாலே அத்தகைய அவத்யத்திற்கு அவகாச மில்லையென்பது இங்கு விவக்ஷிதம். அலங்கார சாஸ்த்ரத்தில் பரிகர மென்று ஓர் அலங்காரம் சொல்லிற்று. *அலங்கார: பரிகர: ஸாபிப்ராயே விசேஷணே* என்று அதன் லக்ஷணமும் சொல்லிற்று. ஒருகருத்தோடு விசேஷணமிட்டால் அங்கு பரிகராலங்கார மென்றபடி. இவ்வலங்காரமே ஆசிரியரால் இங்கு உத்தே சிக்கப்பட்டது. அதை ஆசிரியர் தாமே நான்காவது பாதத்தினால் [*பத்மாபதி:

ப்ரணிததே ஸமயம் தயாயா: "என்பதனால்] விளக்கியருளினர். ஆக 'அநக' என்பதற்கு—கர்மவச்சயனாகிப் பிறவாதவனாகையாலே கர்மவச்சயத்வமாகிற தோஷமில்லாதவன் என்பதே இங்கு ஆசிரியர் திருவுள்ளம்பற்றின பொருளாகும்.

வியாக்கியான கர்த்தாவான அப்பயதீக்ஷிதர் இங்கு "அநக:—நிரவத்ய:; தத்தத் கர்மாநுரோதிதயா வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷரஹித:—" என்றெழுதியுள்ளார். அவரவர்கள் செய்யும் புண்யபாபரூப கருமங்களையொட்டிப் பலன் கொடுப்பவனாகையாலே வைஷம்யநைர்க்ருண்யமாகிற தோஷமில்லாதவன்—என்பது இந்த வாக்கியத்தின் பொருள். பகவான் உலகங்களைப் படைக்குங்காலத்திலே இப்படிப்பட்ட தோஷசங்கையும் தத்பரிஹாரமும் சாரீரகமீமாம்ஸையில் "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாயேஷந்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்திலேறியுள்ளது. பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—உத்தரசதகத்தில் "நிம்நோந்நதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம் கர்ம வ்யபேக்ஷ்ய ஸ்ருஜதஸ் தவ ரங்கசேஷிந்!, வைஷம்யநிர்க்ருணதயோர் ந கலு ப்ரஸக்தி: தத் ப்ரஹ்மஸூத்ரஸசிவா: ச்ருதயோ க்ருணந்தி" என்கிற ச்லோகத்தினால் இதனை விசதீகரித்தருளினார். அங்கு அதற்கு முன் சுலோகத்தில் ("அசிதவிசேஷிதாந் ப்ரலயஸீமநி ஸம்ஸரத:~ இத்யாதியில்) ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவம் உள்ளபடியினால் அடுத்த சுலோகம் அங்ஙனே அமையவேண்டியதாயிற்று. இங்கு ஸ்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவமில்லை. அவதாரப்ரஸ்தாவமேயுள்ளது. இதற்குச் சேர "கர்மவச்சயத்வமாகிற தோஷமற்றவன்" என்னும் பொருளே பொருந்தும். மற்றுமிப்புடையிலே வேறு வகையான பொருளும் பகரலாமேயல்லது வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷமற்றவன் என்னும் பொருள் ஸர்வாத்மநா இங்கு அப்ரஸக்தம். இங்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவபண்டிதருடைய டிப்பணத்திலும் விசேஷம் காண்கின்றிலோம்.

135. யாதவாப்யுதயத்திலே நாலாவது ஸர்க்கத்திலே (28)

"த்ரஸ்யந் முகுந்தே நவந்த செளர்யாத் நிர்ப்புக்நகாத்ரோ நிப்ருகம் சயாந: நிஜாநி நிச்சப்ததசாம் யயாசே பத்த்வாஞ்ஜலிம் பாவவிபூஷணநி."

என்பதொரு ச்லோகம். சிறிய திருமடலில் "ஆங்கொருநாளாய்ப்பாடி, சீரார்சலை யல்குல் சீரடிச் செந்துவர்வாய், வாரார்வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டுசீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார்நுதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு, நாராருறியேற்றி நன்கமையவைத்ததனைப் போரார் வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம், ஓராதவன் போலுறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள்களுள்ளவுங்கைநீட்டி ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கி, அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்ததானத்தே, ஓராதவன்போல் கிடந்தான்" என்றதையும் மற்றும் சில பாசுரங்களையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு இந்த ச்லோக மருளிச் செய்திருக்கிறார் ஸ்வாமி. இதன் சுவைமிக்க பொருள்களை இங்கு நான் விவரிக்கப் புகவில்லை. இவருரையில் வருந்தத்தக்கதொன்றைமட்டும் காட்டுகிறேன்.

மேலே காட்டின சுலோகத்தில் உத்தரார்த்தத்தில் "யயாசே பத்த்வா அஞ்ஜலிம் விபூஷணநி" என்றிருக்கிறது. கைகூப்பிக்கொண்டு யாசித்தானென்று எளிதாகப் பொருள்படாநிற்க, தீக்ஷிதரும் இப்படியே அந்வயித்து உரைத்திருக்க, (அஞ்ஜலிம் பத்த்வா) என்றதைப் பூர்வார்த்தத்திலே கொண்டுபோய் (அஞ்ஜலிம் பத்த்வா சயாந:) அஞ்சி உடலை ஓடுக்கிக் கொண்டு அசையாமல் ஓரிடத்தில் கைகளைக் குவித்துக்

கொண்டு கவிழ்ந்து படுத்தவனான்—என்றெழுதுகிறார் தமிழரைகாரர். இது கண் விழித்துக்கொண்டு எழுதினதா? கண்ணுறங்கிக்கொண்டே யெழுதினதா? என்று தெரியவில்லை. “அஞ்ஜலிம் ப்ராங்குமக: க்ருத்வா ப்ரதிக்சியே மஹோததே:” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொன்ன ஸமுத்ர தீரசயனமா இது? ஒவ்வொருவரும் சலோகத்தையும் உரையையும் வாசித்துப் பார்க்கவேண்டும். சற்று ஊன்றிப் பார்க்கவேண்டா; மேலெழப்பார்த்தாலும் போதுமே!

136. ஆறுவது ஸர்க்கத்தில் (சலோ-4.)

அதியஜேத நிஜாம் யதி தேவதாம் உபயத: சயவதே ஜுஷதேப்யகம், க்ஷிதிப்ருதைவ ஸதைவதகா வயம் வநமிஹாநவதா கிமணித்ருஹா. என்பது.

இடையர்கள் வழக்கமாக இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்துகொண்டிருந்ததைக் கண்ணபிரான் விலக்கி, அந்தப் பூஜையை மலைக்கு இடும்படி நியமிக்கும் பிரகரணத்திலுள்ள சலோகமிது. ப்ரத்யக்ஷமாக நம்மையும் பகக்களையும் ரக்ஷிக்கின்ற மலையைவிட்டு, ரக்ஷிக்கமாட்டாதவனான இந்திரனைப் பூஜிப்பதனால் என்ன பயன்? என்பது இங்குக் கூறப்படுகிறது. இந்திரனே என்னும் பொருளுடையதான (அஹித்ருஹா) என்கிற பதத்திற்கு தீக்ஷிதருமெழுதாதவொரு விசேஷார்த்தமெழுதுகிறார் தமிழரைகாரர்;

“அஸுரோபி வ்ருத்ரோ பாகவத இதி தத்த்ரோஹோ ந யுக்த இதி பாவம்” வ்ருத்ரன் அஸுரனானும் அவன் பகவத்பக்தனாகையாலே அவனைக் கொன்றது தவறு என்று பாவம்—என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. “என்று பாவம்” என்றது யாருடைய பாவமோ? இந்தப் பாவம் இங்கு எதற்காகத் தெரிவிக்கப்படுகிறதோ தெரியவில்லை. பெரியாழ்வார் “சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாநவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்று கண்ணன் கதையொன்று அருளிச்செய்கிறார். மாலிகன், தனக்குத் தோழனாயிருக்க அவனைத் தலையறுத்தது தப்பு என்று பாவம்—என்றெழுதியிருப்பர் போலும். இந்திரன் வ்ருத்ரனைக்கொன்றது தவறாகையாலே அவனை ஆராதிக்கக்கூடாது என்கிறான் கண்ணன்—என்று பாவத்தை விவரிப்பர் போலும். இப்படி விரலமான பொருள்கள் பலபல.

[க்ஷிதிப்ருதைவ ஸதைவதகா வயம்] என்றதற்குப் பதவுரையெழுதுகிறார்— “இம் மலையையே தேவதையாக நாம் உடையவராவோம்” என்று; இவ்வரையினால் தெரிவதென்னவென்றால், இடையர்கள் இம்மலையைத் தேவதையாகக் கொள்ள மாட்டோம் என்று சொல்லுவதாகவும்; அது பிசகு, நாம் இம்மலையையே தேவதையாகக்கொள்ள வேண்டுமென்று கண்ணன் வற்புறுத்துவதாகவுமே தெரியவரும். மூலத்திற்கு இதுவா பொருள்! இம்மலையையே நாம் தேவதையாகவுடையோம், தேவதையாகக் கொண்டிருக்கிறோம்—என்றல்லவா பொருள். ஜுவோம் என்பது எகிர்காலத்தில் வித்திக்கவேண்டிய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கும் தென்பதை அந்தே அறிந்திலர். “எற்றைக்குமேழே பிறவிக்கும் உன்றன்னைடுற்றோமேயாவோம்” என்கிற திருப்பாவைப் பாகரத்தைச் சிந்தனை செய்தாலும் போதும். “உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்றப்போல இம்மலையையே நாம் தேவதையாக வுடையராயிருக்கிறோம் என்னவேண்டும். (தொடரும்)